

Copiii lui Dumnezeu

Dumnezeu ca Tată al credincioșilor, și poziția și binecuvântarea lor ca membrii ai familiei Sale

«Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu. ... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.» (1 Ioan 3,1.2)

Prefață

Dumnezeu are în mijlocul lumii decăzute, dușmane, împrăștiată printre toate popoarele și straturile sociale ale pământului, inimi credincioase, care sunt «născute din El». Ei au devenit copiii Săi prin credința în Isus Hristos, Fiul Său; și prin Duhul filiațiunii, pe care ei L-au primit, ei strigă acum: «Ava, Tată!» De aceea ei toți au acum «intrare printr-un Duh la Tatăl», indiferent de cunoștința lor, de originea și de poziția lor. Și Dumnezeu, Tatăl, îi înconjoară pe toți cu aceeași favoare ca și copii preaiubiți ai Săi. Ca urmare a confuziilor bisericești și a unor sciziuni și despărțiri există pericolul, ca privirea multor credincioși cu privire la adevărul mare despre unitatea tuturor copiilor lui Dumnezeu să se tulbure și inimile să se strâmteze. - Desigur cărarea unui copil fidel al lui Dumnezeu va fi totdeauna o cărare îngustă în lumea aceasta și în timpul acesta, căci Dumnezeu este sfânt. Și El Însuși ne poruncește să ne depărtăm «de orice frate care umblă în neorânduială» (2 Tesaloniceni 3,6), de cei care fac dezbinări și sunt prilejuri de poticnire împotriva învățaturii pe care am primit-o. (Romani 16,17). Dar totodată Dumnezeu așteaptă de la copiii Săi să aibă o inimă deschisă pe această cărare a curăției și fidelității, care cuprinde tot ce constituie sentimentele Sale părintești în dragoste și ține cu tărie faptul că o legătură cuprinde strâns pe toți copii lui Dumnezeu și îi leagă pentru veșnicie cu El, Tatăl, și unii cu alții.

Însă Domnul ne adresează apelul: «Vă poruncesc aceasta: să vă iubiți unii pe alții!» (Ioan 15,17) Și Duhul Sfânt ne spune prin apostolul Ioan, după ce mai înainte ne-a atras atenția cu privire la dragostea mare care ne-a dovedit-o Dumnezeu, Tatăl, prin aceea că ne-a făcut copii ai Săi: (1 Ioan 3,1; 4,11.21). «Preaiubiților, dacă așa ne-a iubit Dumnezeu, suntem datori să ne iubim și noi unii pe alții. ... Și avem această poruncă de la El, că cine-L iubește pe Dumnezeu să-l iubească și pe fratele său.» Da, noi suntem, așa după cum dragostea de frați este o caracteristică a vieții noi, «învățați de Dumnezeu să ne iubim unii pe alții». (1 Ioan 3,14; 1 Tesaloniceni 4,9)

Fie ca această cărticică, care încearcă să prezinte poziția înaltă și binecuvântările minunate ale copiilor lui Dumnezeu potrivit cu Scriptura, să fie binecuvântată de Domnul, ca să pună din nou înaintea sufletelor noastre datoria noastră și porunca Domnului de a ne iubi unii pe alții, și să ne întărească în dragostea de frați, aceasta înseamnă în dragoste «pentru toți sfinții». Fie de asemenea, ca înainte de toate ea să fie binecuvântată ca multe inimi credincioase să se adâncească și să se întărească în cunoașterea și savurarea minunatei dragoste de Tată a lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere, și spre gloria Numelui Său.

Darmstadt, decembrie 1902

Dr. E. Dönges

Capitolul 1

Hristos, revelarea Tatălui

În toate timpurile și în toate perioadele de timp (economii¹) I-a plăcut lui Dumnezeu să se reveleze copiilor oamenilor și anume în chip minunat și sub diverse Nume și caractere. Astfel, cu mult timp înainte de cruce El S-a făcut cunoscut lui Adam și patriarhilor și poporului Său Israel. Dar abia după ce a venit Hristos și a glorificat pe pământ pe Dumnezeu și a făcut lucrarea, care I-a fost dată s-o facă, Dumnezeu a putut să Se arate pe deplin și să Se reveleze ca Tată. Până atunci Dumnezeu era ascuns și a locuit în nor și în întuneric; însă de îndată ce prin moartea pe cruce a lui Hristos a avut loc împăcarea, perdeaua s-a sfâșiat și credinciosul putea fi așezat în lumina fără nor, ca să locuiască și să umble aici, așa cum Dumnezeu este în lumină. Orice îndepărtare, orice învelitoare, era acum dată la o parte, așa că tot ce este Dumnezeu putea fi acum revelat și anume în legătură cu Numele Său de Tată.

O, Dumnezeule-al iubirii,
În Fiul Te-ai descoperit!
Ce mare este plinătatea,
Ce-n El credința a zărit!

Hristos Însuși, și anume Hristos ca Fiul veșnic, Cuvântul, care a devenit carne și a locuit printre noi, a revelat pe Tatăl. Dar atâta timp cât Duhul Sfânt nu a fost revărsat, la aceia, care au avut posibilitatea să vadă această revelare minunată a lui Dumnezeu în Fiul, era puțină putere, sau chiar nu era deloc, să înțeleagă această revelare înaltă și să o omagieze. Numai unii, ai căror ochi au fost unși, au privit gloria Fiului ca a Singurului de la Tatăl. Ioan Botezătorul a avut nevoie de un semn special, ca să-L cunoască: Duhul Sfânt S-a coborât asupra Lui și a rămas peste El. Și Domnul a trebuit să-i spună lui Filip: «*Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl*» (Ioan 14,9).

Vedem astfel, că practic (aceasta înseamnă, cu privire la cunoaștere și savurarea lăuntrică a acestei relații) Dumnezeu nu a fost cunoscut ca Tată, până când Duhul Sfânt a fost revărsat la Rusalii. Aceasta va deveni clar cititorului, dacă aruncăm o privire retrospectivă asupra revelațiilor diferite, pe care le-a făcut Dumnezeu despre Sine poporului Său sub vechiul legământ.

Dumnezeu a spus lui Avraam: «*Eu sunt Dumnezeul Atotputernic; umblă înaintea feței Mele și fii desăvârșit!*» (Geneza 17,1). Lui Moise El i-a spus: «*Eu sunt Cel ce sunt. Așa să spui copiilor lui Israel: ,Eu sunt' m-a trimis la voi.*» (Exod 3,14) Deci când Dumnezeu a intrat în legături strânse cu poporul Său ales, a făcut aceasta sub acest Nume, Numele Iehova, aceasta înseamnă Cel veșnic, Cel neschimbător, marele *,Eu sunt Cel ce sunt'*; și acesta a rămas permanent Numele Său de legământ pentru Israel.

Dacă se cercetează întreg Vechiul Testament, nu se va găsi mai mult de cinci sau șase ori cuvântul Tată folosit pentru Dumnezeu. Chiar și atunci Numele Tată desemnează de cele mai multe ori izvorul oricărei existențe și nu o relație de rudenie. Desigur toți sfinții Vechiului Testament erau născuți din nou, căci fără viața nouă, fără natura nouă, nu ar fi putut nicidecum să aibă legătură cu Dumnezeu. Desigur este așa cum am spus, ei nu au cunoscut pe Dumnezeu ca Tată și de aceea nu puteau să stea cu El în relația intimă și fericită de copii. Foarte clar vorbește în acest sens cuvântul: «*Nimeni nu cunoaște pe Tatăl, în afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.*» (Matei 11,27).

---

¹ Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre diferite „economii”; în prezent avem „economia” harului lui Dumnezeu și al tainei (Efeseni 3,2-10), în care se constituie mireasa lui Hristos din toate popoarele pământului. - După ce s-a terminat strângerea miresei și după «răpire» (Romani 11,25-26; 1 Tesaloniceni 4,17) Dumnezeu va începe o „economie” nouă: strângerea și binecuvântarea lui Israel.

Aceasta însă nu a avut loc în timpul Vechiului Testament, ci abia după întruparea Fiului lui Dumnezeu.

Înainte să vină Hristos Dumnezeu nu S-a revelat ca Tată și nu era cunoscut ca Tată. Abia El ni L-a făcut cunoscut. În mod deosebit evanghelia după Ioan este cea care ne prezintă pe Fiul în acest caracter, și anume ca revelarea Tatălui. Citim acolo imediat la început: «*Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.*» (Ioan 1,18) Vedem deci aici, că singurul Fiu este Cel care ne-a făcut cunoscut pe Tatăl, și că nimeni în afară de El nu era în stare s-o facă. Numai El a putut s-o facă, din cauza poziției Lui unice în felul ei și a apropierii, intimității și părtășiei pe care El, și numai El, o avea din veșnicie la Dumnezeu, Tatăl: locul «*în sânul Tatălui*». Acest loc El nu l-a părăsit niciodată. El era totodată și în sânul Tatălui (căci aceste cuvinte exprimă o relație lăuntrică, și nu una de spațiu) în timp ce El călătorea aici jos ca Om al durerii, «*obișnuit cu suferința*». În această vale a plângerii și a umbrei morții, în mijlocul acestui pustiu și a lumii dușmănoase, cu nimic El nu a fost mai puțin în sânul Tatălui acolo sus, ascuns în gloria pe care El «*o avea la Tatăl înainte de a fi lumea*». Și chiar și pe cruce El se afla acolo². De aceea El spune cu privire la cruce: «*Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu îmi dau viața, ca din nou să o iau*». (Ioan 10,17) Moartea Sa era o dovadă a ascultării Sale față de porunca pe care a primit-o; și astfel prin moartea Sa El a creat totodată pentru Tatăl un motiv nou ca să-L iubească.

Știm că unul din ucenici a avut privilegiul să stea la sânul lui Isus; și tocmai el trebuia să fie acela care a prezentat gloria divină a Fiului veșnic în evanghelia sa.

În lucrurile divine este totdeauna valabil principiul, că noi putem să vestim cu succes altora și să le aducem aproape numai lucrurile pe care noi le-am cunoscut în sufletele noastre și le savurăm. Dacă noi înșine nu stăm în puterea a ceea ce vestim și nu savurăm lucrurile, cuvintele noastre, oricât de clare și frumoase ar fi, vor avea însemnătate și influență mică. Domnul Însuși a stabilit acest principiu prin cuvintele: «*Adevărat, adevărat îți spun: noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut*». (Ioan 3,11)

Să ascultăm cum Domnul a revelat pe Tatăl. El Însuși ne spune. El răspunde iudeilor: «*Dacă M-ați cunoaște pe Mine, L-ați cunoaște și pe Tatăl Meu*» (Ioan 8,19) și lui Filip îi spune: «*„Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, L-ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu; și de acum îl cunoașteți și L-ați și văzut.” Filip I-a spus: „Doamne, arată-ni-L pe Tatăl și ne este de ajuns.” Isus i-a zis: „De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl; și cum spui tu: „Arată-ni-L pe Tatăl”? Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care Eu vi le spun nu le vorbesc de la Mine însumi; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face lucrările acestea. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine; iar dacă nu, credeți-Mă pentru lucrările acestea.”*» (Ioan 14,7-11).

Astfel Hristos, în tot ce era, în tot ce vorbea și făcea, în toată viața Sa aici jos, a fost revelarea Tatălui, aceasta înseamnă, El era pentru fiecare care avea ochi să vadă și urechi să audă, revelarea desăvârșită și prezentarea a tot ce este Tatăl. De aceea El putea spune Tatălui: «*Eu Te-am glorificat pe pământ. ... Le-am făcut cunoscut Numele Tău.*» (Ioan 17,4.26) Numele este totdeauna în Sfânta Scriptură expresia a ceea ce este cineva. Deci Domnul Însuși ne spune, că El, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, ne-a făcut cunoscut pe deplin adevărul și Ființa Tatălui.

În timp ce Hristos a parcurs această lume plină de transformări, s-a arătat orice trăsătură de caracter, dacă avem voie să spunem așa, orice însușire a Tatălui, toată frumusețea și desăvârșirea gândurilor Sale, a Ființei Sale și a inimii Sale, așa că aceia care au venit în legătură cu El, «*Cuvântul devenit carne*», - în măsura în care ochii lor erau unși - au putut vedea în El prezentarea vie a Tatălui, «*strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale*». (Evrei 1,3)

---

² Desigur El, ca Mijlocitor și Împăciuitor al nostru a trebuit în cele trei ore de întuneric să fie părăsit de Dumnezeu din cauza păcatelor noastre, dar El nu strigă: «Tatăl Meu, Tatăl Meu, pentru ce M-ai părăsit!», ci «Dumnezeul Meu, Dumnezeuul Meu». Chiar dacă Dumnezeu ca Judecător drept a trebuit să-L dea la moarte și să-L părăsească pe Fiul, care a la cruce a fost făcut păcat pentru noi, El, Fiul, nu L-a părăsit pe Dumnezeu, El a rămas în sânul Tatălui și L-a glorificat.

Desigur, pentru ochiul natural El era numai «*Isus din Nazaret*», «*Fiul tâmplarului*». Cât este de minunat, că ochiul deschis prin Duhul Sfânt vedea în El gloria Singurului de la Tatăl (Ioan 1,14), deci putea să-L recunoască ca Acela care aici jos zi de zi a revelat pe Tatăl și în orice timp L-a prezentat cu desăvârșire.

Dar să mergem la detaliile acestei revelații! Domnul Însuși ne descrie îndeaproape, cum El prin toate cuvintele Sale și prin toate lucrările Sale a pus înaintea ochilor și inimii noastre și ne-a revelat pe Dumnezeu și Tatăl Său. Numai prin cuvânt și prin fapte putem afla ce este în om și tot numai așa ce este în Dumnezeu. Am auzit deja că Isus spune: «*Cuvintele pe care Eu vi le spun nu le vorbesc de la Mine însumi*», și în Ioan 5,10 El spune: «*Adevărat, adevărat vă spun: Fiul nu poate face nimic de la Sine însuși, decât ceea ce-L vede pe Tatăl făcând; pentru că orice face El, acestea le face și Fiul la fel.*» Deci Isus nu a vorbit și nu a făcut nimic de la Sine; în nici un cuvânt și în nici o faptă nu a fost independent de Tatăl. (Ioan 8,28) Cu toate că El era Fiul veșnic și «*Dumnezeu din veșnicie*», totuși El nu a venit ca să facă voia Sa, ci să facă voia Aceluia care L-a trimis. (Ioan 6,38). De aceea orice cuvânt al Său și orice faptă a Sa era expresia ascultării Sale desăvârșite, aceasta la rândul ei niciodată nu a izvorât din propria voie - oricât de desăvârșită era ea - ci totdeauna din voia Tatălui. Niciodată nu a vorbit și nu a acționat altfel, decât numai în dependență de Tatăl și supunere de bună voie voinței Sale. În felul acesta fiecare cuvânt al Său și fiecare lucrare a Sa erau revelarea și prezentarea Aceluia care L-a trimis.

Toate acestea ne arată pe de o parte desăvârșirea minunată a Domnului, iar pe de altă parte ne arată în același timp în contrast trist cu aceasta lipsa noastră de desăvârșire. Cuvintele Sale și lucrările Sale erau în chip divin desăvârșite, ca și El Însuși. Între cuvintele Sale, lucrările Sale și Persoana Sa nu era nici o diferență în ceea ce privește caracterul. La întrebarea iudeilor: «*Tu cine ești?*», El putea să răspundă: «*întocmai ceea ce vă și spun.*» El era Adevărul, el vorbea Adevărul, El făcea Adevărul. Sau așa cum a spus cineva: „Vorbirea Lui L-a prezentat pe El Însuși, Cel care în același timp era Adevărul în Persoană.” Cuvintele noastre conțin deseori mai puțin decât adevărul, sau ele trec peste ce este adevărul. Deseori trebuie să recunoaștem spre umilirea noastră, că noi înșine nu ne-am exprimat corect în ceea ce voiam să spunem. Cât de des nu lăsăm în urma noastră o impresie incorectă, dacă nu neadevărată, prin nedesăvârșirea cuvintelor noastre. La El dimpotrivă, orice cuvânt era desăvârșit și de aceea era atât o strălucire a gloriei Sale personale, proprii, cât și o prezentare a Tatălui. Și nu tot așa era și cu fiecare lucrare a Sa? El putea spune: «*Cuvintele pe care Eu vi le spun nu le vorbesc de la Mine însumi; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face lucrările acestea.*» (Ioan 14,10) Să observăm în această vorbire legătura și trecerea de la cuvinte la fapte. Cuvintele Lui erau tot așa de desăvârșite ca și faptele Lui; și ambele au slujit la revelarea și prezentarea Tatălui în lumea aceasta.

Ce valoare mare oferă tot ceea ce noi găsim relatat despre Domnul nostru scump. Unele din ce a spus și a făcut El nu ne-au rămas notate (Luca 24,27; Ioan 21,25; Faptele Apostolilor 1,3); și probabil am fost ispitiți să ne întristăm din cauza aceasta. Putem însă fi convinși, că nici un cuvânt al Domnului și nici o faptă a Lui, care ar fi trebuit să ni se facă cunoscut, ca să avem parte de o revelare desăvârșită a Tatălui, nu ne-au rămas făcute necunoscut. Dacă ne-ar fi fost transmis mai mult din viața Domnului, decât știm, oricât de desăvârșite ar fi acele comunicări noi despre El, prin aceasta imaginea lui Dumnezeu n-ar fi fost mai completă. De aceea nu avem de ce să ne plângem de vreo pierdere; înțelepciunea divină și dragostea divină au purtat de grijă pentru păstrarea a tot ce era necesar pentru glorificarea lui Dumnezeu, Tatăl, precum și pentru învățătura și binecuvântarea noastră. Într-un cuvânt: ce ne-a fost dat în Sfânta Scriptură este o prezentare desăvârșită a Domnului Isus și prin aceasta o revelare desăvârșită a Tatălui. Dacă se renunță la un Cuvânt sau la o faptă din Scrierile sfinte, se lezează frumusețea și integritatea tabloului. În zile ca ale noastre este foarte important să se accentueze inviolabilitatea Sfintei Scripturi. Pe de o parte o critică nerușinată, care corespunde unei necredințe nebune, încearcă astăzi să zguduie total încrederea noastră în autenticitatea celor patru Evanghelii prețioase și a celorlalte părți ale Cuvântului lui Dumnezeu, iar pe de altă parte fantezia omenească și-a permis din timpuri străvechi să inventeze povestiri, care să umple aparent anumite goluri în relatările despre viața Domnului nostru scump, sau să completeze relatările împătrite inspirate divin ale

Evangelheliilor. Și una și cealaltă sunt o lucrare a dușmanului, un atac asupra Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu și asupra revelării Sale minunate prin Fiul Său preaiubit, prin care se pregătesc sufletului pagube și pierzare.

Domnul deci prin viața Sa aici pe pământ a făcut pe deplin cunoscut pe Tatăl; dar cu nimic mai puțin este adevărat că abia moartea Sa a încheiat facerea cunoscut a Lui. Nu că El, preaslăvitul Fiu al lui Dumnezeu, Singurul de la Tatăl, Sfântul desăvârșit și fără păcat, Cel care în desăvârșirea Sa și gloria Sa morală rămâne totdeauna unic, ar fi fost vreodată în viața Sa mai puțin decât revelarea deplină a Tatălui. Nu a fost nici o clipă în care El să nu fi putut spune: «*Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl*». Dar cu toate acestea este adevărat, că moartea Sa, dăruirea Sa de bună voie la moarte făcea parte din aceasta, pentru ca să desăvârșească revelarea Tatălui.

În primul rând prin ascultarea Fiului lui Dumnezeu până la moarte, da, până în moartea pe cruce, și prin jertfirea proprie de bună voie și totală pe cruce, sfințenia și dreptatea Tatălui s-au văzut și au fost păstrate, da, au fost descoperite și glorificate. La cruce Hristos a glorificat pe Dumnezeu în chip desăvârșit cu privire la păcat și în privința păcatului, căci El, Cel care nu a cunoscut păcatul, a fost acolo făcut păcat pentru noi. El a intervenit de bună voie cu moartea Sa pentru drepturile intransigente ale sfințeniei veșnice, invulnerabile, și a dreptății lui Dumnezeu, Tatăl Său. Și în felul acesta moartea Sa a fost un motiv nou pentru Tatăl, ca să-L iubească. (Ioan 10,17) Da, crucea a servit mai mult spre glorificarea Tatălui și ea L-a revelat mai deplin, decât aceasta putea avea loc în viața Fiului lui Dumnezeu. Totodată Fiul a arătat în jertfirea Sa totală de Sine pe cruce, pentru onoarea și gloria lui Dumnezeu, Tatăl Său, cât de mare este propria Sa glorie morală. (Ioan 13,31)

Însă moartea Domnului Isus era necesară pentru deplina revelare a inimii și dragostei lui Dumnezeu Tatăl: «*Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii. Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi.*» (1 Ioan 4,14.16)

Toate însușirile și trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu, sfințenia și dreptatea Sa, adevărul Său și maiestatea Sa, s-au arătat pe deplin și au fost satisfăcute pe deplin prin crucea și moartea lui Hristos, da, ele au fost glorificate. Dar când auzim, că Tatăl a trimis pe Fiul Său în lume și La dat la moarte pentru noi, pentru ca El să devină Salvatorul tuturor celor care cred în El, dintre iudei și dintre păgâni, de atunci ne este îngăduit să privim în adâncul de nepătruns al inimii Sale. O, cât de minunat: «*Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă.*» (Ioan 3,16) Pe cât este de adevărat, că Fiul S-a dat de bună voie pentru glorificarea Tatălui, tot pe atât este de adevărat, că Tatăl a dat pe Fiul, pe El, singurul preaiubit al inimii Sale, L-a jertfit pentru noi și astfel a făcut cunoscut dragostea Lui de nepătruns pentru noi, copiii oamenilor.³

Probabil că acum înțelegem mai bine cuvintele Domnului adresate lui Filip: «*Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.*» Dacă vrem să cunoaștem mai bine pe Tatăl, atunci aceasta este posibil numai printr-o cunoaștere deplină a lui Hristos.

Caracteristica «părinților», cărora le scrie Ioan (1 Ioan 2), este aceasta, că ei «*L-au cunoscut pe Cel care este de la început*», și anume pe Hristos; El este «*viața eternă, care era la Tatăl și ni sa arătat.*» (1 Ioan 1,2) De aceea ei cunoșteau cel mai bine pe Tatăl, căci, așa cum am văzut, Tatăl a fost revelat în Hristos. Niciodată să nu pierdem aceasta din vedere; căci unul din relele teologiei tradiționale, sub a cărei influență mai stau încă multe suflete, constă în aceea că în gândurile și studiile ei a despărțit foarte mult pe Hristos de Tatăl. În timp ce pe drept se îndreaptă

---

³ S-ar putea să fie de folos unor cititori, dacă vom reda aici cuvintele unui alt scriitor: „Se va constata că în scrierile lui Ioan cuvântul Dumnezeu se întâlnește atunci când este vorba de lume sau de responsabilitatea noastră; dimpotrivă, când este vorba de harul față de cei credincioși, atunci este Tatăl și Fiul. Dacă este vorba de harul față de lume (sau față de noi, pe când eram încă dușmani, adică neîntorși la Dumnezeu), deci de caracterul lui Dumnezeu față de lume în Hristos, atunci se spune: Dumnezeu.” - Cât este de important deci, să se ia seama exact în ce fel Duhul Sfânt folosește diferitele Nume ale lui Dumnezeu sau pe cele ale Domnului nostru preaiubit. Da, înțelegerea corectă a unui loc din Scriptură depinde foarte mult de aceasta.

atenția spre sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu și la necesitatea împăcării, ca bază a acționării Sale în har față de om, s-a pierdut din ochi faptul că Dumnezeu Însuși este Cel care ne-a dat pe Hristos; și că dragostea arătată în Hristos își are izvorul în inima Tatălui și ea locuiește în inima Tatălui. Nu este așa cum gândesc unii, că Hristos a împăcat mai întâi pe Dumnezeu cu noi sau că El a obținut dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Nu, Dumnezeu nu avea nevoie de împăcare, El nu a fost niciodată dușmanul nostru; însă noi a trebuit să fim împăcați cu Dumnezeu; noi am fost dușmanii lui Dumnezeu. Și ce clar ne spune Sfânta Scriptură cu privire la dragostea lui Dumnezeu față de noi: «*Dumnezeu își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.*» (Romani 5,8)

Acolo unde nu se recunoaște aceasta, inimile celor care au primit mântuirea și salvarea adusă de Hristos și lucrarea Sa de pe cruce, nu vor deveni total libere de un sentiment de neliniște și depărtare de Dumnezeu, ei L-au cunoscut pe Dumnezeu numai în caracterul Său de Judecător. Cunoașterea faptului că Dumnezeu este pentru noi, că inima Sa și ochiul Său se odihnește permanent cu plăcerea unui Tată, da, cu desfătare, pe noi, deoarece noi stăm în Hristos înaintea Lui, este cu regret partea unor relativ puțini credincioși, cu toate că ei toți sunt iubiți cu aceeași dragoste. Cei mai mulți credincioși se bucură numai în mică măsură de o libertate deplină în prezența lui Dumnezeu și au puțină lumină despre relațiile lor de filiație. Fie ca toate inimile să-și însușească adevărul prețios, cu care ne ocupăm aici; ce binecuvântare ar fi aceasta pentru ele! Fie ca ele să cunoască și să înțeleagă, că Hristos este revelarea deplină a Tatălui. Atunci vor ști, că tot ce este minunat, și ce au văzut în Hristos, au văzut totodată și la Tatăl; și în felul acesta vor pătrunde în savurarea bogată și mereu crescândă a dragostei Tatălui. Isus Însuși ne spune: «*Eu și Tatăl suntem una.*» Una în Ființa lor, în gânduri, în hotărâri, în acțiuni și țeluri, una și în sentimente față de noi. El este în Tatăl și Tatăl este în El și astfel El este în mod necesar expresia desăvârșită a tot ce este Tatăl.

Cum și de unde putem noi primi o cunoaștere mai deplină a lui Hristos, și în felul acesta să cunoaștem și pe Tatăl mai deplin? Răspunsul la această întrebare este foarte important și de mare însemnătate practică. El sună simplu: din Sfânta Scriptură. Aici Dumnezeu ne vorbește; ea este Cuvântul Său. Fără îndoială noi putem să medităm și vom medita în inimile și gândurile noastre despre Domnul; sufletul nostru are voie și trebuie să-L privească și să se hrănească din El. Dacă vrem însă să rămânem păziți de rătăcirile misticismului⁴ și de toate concepțiile religioase false, atunci Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie și să rămână totdeauna baza gândurilor și studiilor noastre.

Noi nu putem suficient accentua, că Sfânta Scriptură este singura revelare a lui Hristos, pe care noi o posedăm. Când Duhul Sfânt transfigurează și glorifică pe Hristos în noi, ia din ce este al Lui și ne dă (Ioan 16,14), aceasta are totdeauna loc prin Cuvânt. Nu este spus prea mult, când afirmăm: nu există nici o atingere cu Hristos Cel viu și glorificat, în afară de aceea prin Duhul Sfânt pe baza Cuvântului lui Dumnezeu scris. Desigur Hristos poate și Se va face cunoscut și se va descoperi sufletului în așa fel că el va cunoaște și va savura prezența Sa, dar și această parte binecuvântată și acest privilegiu este în legătură cu ținerea poruncilor Lui și a Cuvântului Său (Ioan 14,21-23).

Înconjurați și amenințați de pericole, atât din partea speculațiilor minții omenești, cât și din partea unui misticism care se vrea spiritual, și al raționalismului și ritualismului⁵, nu putem suficient accentua, că noi putem cunoaște pe Hristos numai prin credința în mărturiile lui Dumnezeu cu privire la El conținute în Sfânta Scriptură. Și aceasta este valabil cu privire la Hristos atât cum El a fost aici jos pe pământ, cât și despre El așa cum este El acum la dreapta lui

---

⁴ Misticismul, despre care este vorba aici, nu este simpla „contemplare de sine” evlavioasă și „interiorizare contemplativă” (care și ele au pericolele lor pentru suflet, prin aceea că îndepărtează ochiul de a privi spre Hristos și îl îndreaptă spre eul propriu), ci și învățătura stricată, deseori legată de acestea, cu privire la sfințirea cărnii și învățătura care ține de fracțiunea catolicizantă a bisericii anglicane despre nașterea din nou prin botez și hrănirea sufletului prin folosirea așa-numitor „sacramente ale altarului”.

⁵ Raționalismul vrea să creadă numai ceea ce mintea pricepe; și ritualismul caută să liniștească nevoile sufletului prin respectarea ceremoniilor și a obiceiurilor religioase exterioare.

Dumnezeu; căci gloria Sa morală, aceasta este gloria Sa lăuntrică, este totdeauna aceeași, chiar dacă este în raporturi diferite.

Această primă realitate ne dă însă un imbold nou pentru cercetarea Sfintei Scripturi și să rămânem păziți și smeriți sub călăuzirea Duhului Sfânt la picioarele Domnului, unde a stat și a învățat odinioară Maria din Betania. Vom contempla atunci pe Omul Isus Hristos, cum El, dedicat lui Dumnezeu, a pășit peste scena păcatului și suferinței, însă inima noastră nu va uita niciodată, că El, care pe această scenă a fost neîncetat activ în dragoste și îndurare, și că Cel care vorbea *«așa cum nimeni n-a vorbit ca El»*, era *«Singurul Fiu»*, *«care este în sânul Tatălui»*. În toate cuvintele și lucrările Sale El este expresia vie și strălucirea a ceea ce este Tatăl. Dacă vom citi Scripturile în acest duh, atunci o vom face în duhul adorării adevărate, și ele ne vor atrage tot mai mult spre El și ne vor înălța spre Acela care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi la moarte, de o mireasmă plăcută lui Dumnezeu.

În încheiere vrem să îndreptăm atenția spre două lucruri, care Domnul și Mântuitorul nostru le-a făcut cunoscut ucenicilor Săi, ca să-i conducă la o mai bună înțelegere a adevărului tratat mai înainte. El le spune la sfârșitul umblării Sale printre ei: *«V-am spus acestea în asemănări; vine ceasul când nu vă voi mai vorbi în asemănări, ci vă voi face cunoscut deschis despre Tatăl. În ziua aceea veți cere în Numele Meu; și nu vă spun că Eu îl voi ruga pe Tatăl pentru voi, pentru că Tatăl însuși vă iubește, pentru că voi M-ați iubit și ați crezut că Eu am ieșit de la Dumnezeu.»* (Ioan 16,25-27)

Aici auzim nu numai că nu exista nici o posibilitate să se vină la Tatăl, decât numai prin El, ci Domnul ne spune și că noi în realitate prin El am venit la Tatăl. Noi trebuie să continuăm să ne rugăm în Numele Lui, dar totodată înțelegem că Tatăl însuși ne iubește. Isus ne îndreaptă privirea de la El spre Tatăl: pe El, pe Tatăl, să-L cunoaștem și să știm, că noi suntem subiectul inimii Lui, al dragostei Lui. Aceste învățături ale Domnului nostru scump dorim în zilele noastre să le punem pe inima multor credincioși. Căci nu este prezent pericolul să uităm că Tatăl ne-a fost revelat, că noi am fost aduși la El prin Domnul Isus, și că noi ne putem bucura totdeauna de dragostea Lui de Tatăl?

În continuare Domnul prezintă Tatălui pe ucenicii Săi pe același loc, în aceeași poziție, pe care El a luat-o aici jos. Auzim aceasta în rugăciunea Sa, ai cărei martori ucenicii au avut dreptul să fie: *«Eu pentru ei cer; nu pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat, pentru că sunt ai Tăi (și toate ale Mele sunt ale Tale și ale Tale sunt ale Mele) și Eu sunt glorificat în ei. Și Eu nu mai sunt în lume, dar aceștia sunt în lume, și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, ca să fie una ca Noi.»* (Ioan 17,9-11; compară și cu versetele 16-26).

După învierea Sa Domnul a făcut cunoscut pe deplin ucenicilor acest loc și această poziție minunată, în care ei au fost aduși acum înaintea lui Dumnezeu. Maria Magdalena a avut voie să fie aducătoarea mesajului minunat din partea Domnului, așa cum El i-a spus: *«Mergi la frații Mei și spune-le: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.”* (Ioan 20,17) Aici Domnul numește pentru prima dată pe ucenici frații Săi și le spune clar, că Dumnezeul Lui a devenit Dumnezeul lor și Tatăl Lui a devenit Tatăl lor. În capitolul următor vom studia mai îndeaproape aceste cuvinte minunate; aici dorim numai să arătăm

această realitate, că Domnul, pe baza răscumpărării, pe care El a adus-o prin moartea și învierea Sa, a condus pe ai Săi în exact aceeași poziție și relație cu Dumnezeu, Tatăl, în care El însuși era. De acum în acolo Dumnezeu nu mai era cunoscut numai ca Iehova sau „Iehova-Elohim”, ca în Israel, ci ca Dumnezeu și Tatăl alor Săi, așa cum El este Dumnezeu și Tatăl al Domnului nostru Isus Hristos. Găsim astfel în epistole, că toate binecuvântările dăruite și asigurate nouă în Hristos sunt prezentate în această relație dublă. (Citim de exemplu 2 Corinteni 1,2-3; Efeseni 1,2-3; 1 Petru 1,3)

În acest sens și cu aceste adevăruri se încheie evanghelia după Ioan⁶. Ea începe cu prezentarea Cuvântului, care era la Dumnezeu și care era Dumnezeu, și care în același timp ca Fiu veșnic al lui Dumnezeu era Revelatorul sau Revelarea Tatălui; și ea se încheie cu aceea, că Isus în dragostea Lui nespuse de mare și în grija Lui, pe baza morții și învierii Sale, introduce pe ucenicii Săi în propria Lui poziție și relație cu Dumnezeu Său și Tatăl Său. Ei încă nu puteau să intre imediat și pe deplin în savurarea acestei poziții și binecuvântări - aceasta a avut loc abia la coborârea Duhului Sfânt și intrarea Lui în inimile lor - dar El le-a dobândit această poziție și binecuvântare și i-a adus în ele. Aceasta era roada lucrării Sale de răscumpărare minunate, care acum era terminată. Preamărit să-I fie Numele!

Capitolul 2

Copiii lui Dumnezeu

Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, după cum am văzut, a făcut cunoscut pe Tatăl și L-a prezentat. Însă de îndată ce Dumnezeu a fost revelat ca Tată, trebuia să fie și aceia care să ocupe poziția înaltă și fericită de copii ai lui Dumnezeu. Și noi găsim că aceeași evanghelie, care ne prezintă pe Hristos ca revelare a Tatălui, este prima care vorbește despre copiii lui Dumnezeu; ea o face în trei locuri diferite.

Să ne îndreptăm mai întâi spre capitolul 11 al evangheliei noastre. După ce Lazăr a fost înviat de Domnul în Betania, conducătorii poporului iudeu s-au adunat, ca să se sfătuiască ce ar fi de făcut. Ei nu puteau tăgădui minunea minunată, dar deoarece nu voiau să cunoască însemnătatea ei divină și și-au închis ochii înaintea acestor dovezi ale Dumnezeirii lui Hristos și mai degrabă au urmărit interesele și avantajele lor egoiste, au hotărât să-L înlăture pe Cel care le producea atâta neliniște și atrăgea mulțimea la Sine. În planurile lor rele se gândeau numai la ei; dar Dumnezeu era nevăzut prezent. El a auzit gândurile lor și avea intenția să folosească mânia lor pentru glorificarea Sa și pentru realizarea marelui Său plan de mântuire și a hotărârilor Sale veșnice de har. Prin gura lui Caiafa El a lăsat să se facă cunoscut, că Isus trebuia să moară pentru poporul iudeu, ceea ce era planul Său din veșnicie. Însă prin evanghelistul Ioan Duhul Sfânt mai adaugă la aceasta o profeție mai mare, ca să pună în lumină amploarea mare a morții lui Hristos: *«și nu numai pentru națiune (iudaică), ci și ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți.»*

Auzim deci aici, că inima lui Dumnezeu dorea foarte mult să adune o familie de copii, și că moartea lui Hristos era necesară, înainte ca să poată fi adunată această familie. Moartea Lui era necesară atât pentru satisfacerea cerințelor drepte ale lui Dumnezeu cu privire la păcat, cât și pentru răscumpărarea poporului Său. Ea era necesară ca bază, pe care Duhul lui Dumnezeu putea să meargă în toate țările cu invitația prețioasă a Evangheliei și să adune sufletele care împreună constituie familia lui Dumnezeu și în felul acesta ele să devină moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos. Așa cum Tatăl a putut fi revelat pe deplin numai prin viața și prin moartea lui Hristos, tot așa copiii lui Dumnezeu au putut fi căutați și adunați numai pe baza acestei morți.

În primul capitol al evangheliei noastre minunate avem al doilea loc în care este vorba de copiii lui Dumnezeu. El ne arată pe ce căi Dumnezeu Își alege copiii Săi dintre păcătoși. Aceasta are loc exclusiv prin nașterea din nou, sau renaștere. În concordanță cu caracterul evangheliei după Ioan, acest adevăr ne este prezentat imediat la început, ca și celălalt adevăr, că Hristos nu a

---

⁶ Capitolul 21 poate fi privit ca o anexă. El arată simbolic spre timpul Împărăției de o mie de ani, precum și spre hrănirea turmei până atunci și la slujba lui Ioan, care va dura până la venirea Domnului. Capitolul 20 constituie încheierea propriu-zisă a părții istorice a evangheliei.

găsit primire nici în Israel, poporul legământului, și nici în lume. În celelalte evanghelii, așa numitele evanghelii sinoptice, nu ni se spune aceasta. Aici Hristos este oferit mai întâi poporului Israel ca Mesia; dar pe parcursul istoriei se arată că Israel nu L-a vrut, L-a desconsiderat și L-a lepădat. Evanghelistul Ioan dimpotrivă, Îl prezintă pe Hristos de la început ca Cel lepădat: «*El era în lume și lumea prin El a fost făcută și lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit.*» (Ioan 1,10.11) Lumea «*nu a cunoscut pe Dumnezeu*», și Israel nu a ascultat de «*Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos*» (2 Tesaloniceni 1,8). Lumea era oarbă și Israel a fost neascultător. Și astfel Ioan prezintă clar chiar de la început Persoana minunată a Celui lepădat de Israel și de toată lumea, care este Fiul lui Dumnezeu, precum și sfârșitul pe care El urma să-L aibă la cruce, în toată însemnătatea sa, în loc să aștepte derularea lucrurilor, așa cum fac ceilalți evangheliști. Deci Hristos nu a fost cunoscut de lume, de Israel a fost desconsiderat și lepădat; dar noi găsim persoane singulare care Îl cunosc și Îl primesc. Și aceștia sunt aceia, din Israel și dintre națiuni, care primesc dreptul și autoritatea să devină copii ai lui Dumnezeu. Citim: «*Dar tuturor celor care L-au primit (pe Fiul lui Dumnezeu), le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui*» (Ioan 1,12).

Dar ca să excludă orice nesiguranță cu privire la natura și ființa acestor copii, scriitorul adaugă: «*care au fost născuți nu din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia omului, ci din Dumnezeu*» (versetul 13). Este vorba deci de o acțiune divină neîngrădită, exercitată printr-o putere și prin mijloace aflate total în afara omenescului și cu care omul, cu toate că este subiectul acestei acțiuni, nu are nimic a face. Prin urmare dreptul de a fi copil al lui Dumnezeu îl are numai acela care este născut din Dumnezeu.

Pentru un israelit originea de „sânge”, deci a fi un urmaș al lui Avraam, avea o valoare deosebit de mare; căci în aceasta consta apartenența la poporul ales. Acum însă, deoarece Hristos a venit, nimeni nu mai poate pe baza originii sale naturale, oricât de înaltă ar fi ea, să aibă pretenția de a aparține poporului lui Dumnezeu sau să fie un copil al lui Dumnezeu; ea a fost total dată deoparte. Nimic mai puțin decât aceasta este de ajuns: ca să fi un copil al lui Dumnezeu este necesar să fi născut din Dumnezeu. Nu este vorba numai de o primire în familia lui Dumnezeu, oricât de mare și de minunat ar fi un astfel de har, ci efectiv de o naștere din nou. Aceasta însă poate fi numai rezultatul unei acțiuni și puteri dumnezeiești neîngrădite, prin care aceia care au avut parte de ea au devenit părtași ai unei naturi noi, a vieții Dumnezeiești. Despre această natură nouă vorbește Ioan, acordând toată atenția sa caracterului ei, fără să țină cont de faptul că credinciosul alături de natura lui nouă poartă și natura veche: «*Oricine este născut din Dumnezeu (sau: născut de Dumnezeu) nu practică păcatul, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu.*» (1 Ioan 3,9) Deci familia lui Dumnezeu constă din aceia care sunt născuți din Dumnezeu.

În capitolul trei al evangheliei noastre Domnul vorbește despre puterea și mijloacele prin care nașterea din nou are loc pornind de la Dumnezeu: «*Dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu.*» Apa este aici, așa cum este cazul deseori în Scriptură, o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu.⁷ Cuvântul lui Dumnezeu sub puterea Duhului Sfânt cheamă și conduce sufletele moarte spiritual la viața Dumnezeiască. Așa citim: «*Sămânța (vieții noi) este Cuvântul lui Dumnezeu.*» (Luca 8,11). De aceea Iacov scrie credincioșilor: «*El, potrivit voii Sale, ne-a născut prin Cuvântul adevărului.*» (Iacov 1,18) Și mai clar ne spune apostolul Petru: «*ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu.*» (1 Petru 1,23)

Același apostol Ioan ne spune mai mult în privința aceasta. Credincioșii sunt nu numai, așa cum citim în primul său capitol, născuți din Dumnezeu: poziția și binecuvântarea lor ca și copii ai lui Dumnezeu este revărsarea inimii și dragostei Tatălui. «*Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu!*» (1 Ioan 3,1) Dragostea lui Dumnezeu își găsește

---

⁷ Cititorul să ia Cuvântul lui Dumnezeu și să citească atent cuvintele următoare, ca să cunoască, că aici apa deseori este o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu, precum și al vieții noi lucrate prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul: Ieremia 2,13; 17,13.15; Ezechiel 36,25.26; Ioan 4,10-14; 7,37-39; 15,3; Efeseni 5,26; Apocalipsa 21,6; 22,17.

expresia în faptul că noi suntem copii ai lui Dumnezeu; El voia să ne aibă pentru buna Sa plăcere, pentru bucuria Sa, și această hotărâre de har a luat-o «înainte de întemeierea lumii»: «*El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda gloriei harului Său, în care ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit.*» (Efeseni 1,5.6) Noi nu putem să accentuăm suficient de mult, că noi datorăm exclusiv dragostei lui Dumnezeu faptul că suntem copii ai lui Dumnezeu. Dacă ne gândim în urmă și ne întrebăm cine am fost noi înainte; dacă ne gândim la starea noastră de pierduți, departe de Dumnezeu, și că dușmănia față de Dumnezeu era expresia inimii noastre și a caracterului faptelor noastre, atunci înțelegem întrucâtva însemnătatea exclamației și din adâncul inimii noastre intonăm: «*Vedeți ce dragoste!*»

Da, este o dragoste inexprimabilă, de nepătruns, o dragoste al cărei mobil nu este în subiectele spre care ea se îndreaptă, ci exclusiv numai în inima din care se revarsă.

„Oricât de sărac și fără valoare aș fi,
Dragostea totdeauna mă va prețui.”

Să ne plecăm în deplină adorare fiind conștienți că noi, păcătoși de odinioară sărmani, vinovați și departe de Dumnezeu, acum am devenit subiecte ale acestei dragoste și am fost aduși în starea de savurare a ei, și aceasta pentru toată eternitatea!

Să revenim încă o dată la Ioan 1,12. Acolo se spune: «*Dar tuturor celor care L-au primit (pe Hristos), le-a dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui.*» Dacă o inimă care are nevoie de mântuire primește cuvântul despre Hristos și în felul acesta Îl primește pe Hristos Însuși ca Mântuitorul vestit ei prin Evanghelie, crede în Numele Lui prețios, ea primește viața nouă divină, natura nouă. Ea este născută din nou, născută din Dumnezeu.

Aceasta este așa de simplu, că și un copil poate s-o înțeleagă. Credința vie în Hristos, încrederea cordială în Numele Său este prima caracteristică a vieții noi și totodată este mâna care ia în posesiune aceasta. Sufletul îngrijorat, căutător de mântuire, nu trebuie să-și stoarcă creieri și să caute în sine însuși, să constate cum și cât de mult a lucrat Dumnezeu în el; el trebuie numai fără grijă și plin de încredere să-și ia privirea de la sine și s-o îndrepte spre Hristos. De El depinde totul; numai în Hristos este toată mântuirea lui. Cine a primit pe Hristos prin credință și își pune încrederea în Numele Său și lucrarea de mântuire făcută de El, acela este născut din Dumnezeu. El are viața nouă și o natură nouă. «*Cine Îl are pe Fiul are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.*» (1 Ioan 5,12) Cine nu are pe Hristos, din cauza aceasta nu are nici dreptul să se numească copil al lui Dumnezeu; el este încă mort spiritual, posedă numai viața naturală stricată prin păcat; «*ce este născut din carne este carne*»; și «*orice carne este ca iarba și toată gloria ei ca floarea ierbii; iarba s-a uscat și floarea a căzut.*» (1 Petru ,24) «*Și cei care sunt în carne nu pot să-I placă lui Dumnezeu.*» (Romani 8,8)

Credința vie în Hristos lucrată prin Duhul Sfânt, chiar dacă este slabă, ea mântuiește sufletul. Începând din clipa când cineva se acuză înaintea lui Dumnezeu, și nu se mai încrede în sine și în faptele sale, ci se încrede cu adevărat în Hristos și lucrarea Sa de mântuire înfăptuită, el stă înaintea lui Dumnezeu în valoarea deplină a lui Hristos și a sângelui Său vărsat, chiar dacă el nu înțelege pe deplin aceasta. Credinciosul nu este mântuit după măsura slabă cu care el însuși cunoaște și prețuiește lucrarea lui Hristos, ci după măsura desăvârșită cu care Dumnezeu cunoaște și prețuiește mărimea și plinătatea jertfei lui Hristos. De aceea cât este de regretabil, că în creștinătate nu puține sunt sufletele, care probabil de mulți ani sunt născute din nou și posedă viața nouă și cu toate acestea nu se bucură în siguranța iertării păcatelor lor. Că ei sunt născuți din nou și posedă viața divină se vede din dragostea lor adevărată față de Mântuitorul și Domnul lor și față de Cuvântul Lui și față de cei ce sunt ai Săi, și din tot ce fac și nu fac; însă învățătura sărăcăcioasă sau stricată este cauza pentru care ei nu se pot bucura de primirea lor și împăcarea lor cu Dumnezeu. Și ce pierdere este pentru inima credincioasă, dacă ea nu cunoaște și nu savurează partea ei minunată și poziția ei înaltă, pe care o posedă prin jertfa lui Hristos! – Și Dumnezeu are de pierdut prin aceasta; căci cât de multă mulțumire, adorare și slujire devotată I

s-ar aduce, dacă fiecare suflet, care crede în Hristos și L-a primit prin credință, s-ar bucura efectiv de privilegiile lui înalte și de binecuvântările lui, ca unul care a fost curățit și născut din nou, da, ca și copil al lui Dumnezeu!

Ce minunată este această realitate: «*Dar tuturor celor care L-au primit (pe Hristos), le-a dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui.*» Credinciosul, chemat de Dumnezeu, făcut apt și îndreptățit pentru aceasta, ocupă poziția unui copil al lui Dumnezeu. Ceva asemănător a fost necunoscut înainte de venirea lui Hristos. Fără îndoială, așa cum am spus deja, sfinții din Vechiul Testament erau născuți din nou, dar pentru că împăcarea încă nu a avut loc și Duhul Sfânt încă nu fusese revărsat, deoarece Isus, Fiul Omului, nu era încă glorificat, era imposibil ca copiii oamenilor să fie ridicați la poziția minunată de copii ai lui Dumnezeu și, dacă aceasta ar fi fost posibil, să fie făcuți capabili pentru savurarea unei astfel de poziții.

Atâta timp cât nu a fost adusă «*o jertfă de tăiere pentru păcat*» în darea la moarte a lui Hristos, nici un credincios nu putea avea «*o conștiință desăvârșită*», aceasta înseamnă o conștiință care a fost adusă în chip desăvârșit la liniște în ceea ce privește păcatele ei. Nimeni nu putea să umble cu îndrăzneală în prezența lui Dumnezeu. Și totuși aceasta face parte în primul rând din relația unui copil, că el fără nici o frică și fără nici o îndoială umblă cu deplină libertate în prezența lui Dumnezeu și se simte fericit, fiind conștient de dragostea Lui părintească, știindu-se adus pentru totdeauna la inima Tatălui. Acesta însă, pe baza harului divin și a împuternicirii divine este acum locul hotărât, poziția indicată fiecărui credincios adevărat.

Pentru a evita înțelegeri greșite și a sluji sufletelor slabe, vrem să adăugăm unele cuvinte la cele spuse anterior cu privire la problema iertării păcatelor. Până acum am vorbit numai de necesitatea nașterii din nou. Cuvântul lui Dumnezeu însă nu constă numai din cerința nașterii din nou a fiecărui om, ci și din anularea păcatelor sale și curățirea conștiinței lui înaintea lui Dumnezeu. Pentru păcătos este vorba atât de primirea vieții din Dumnezeu, cât și de împăcarea cu Dumnezeu; creștinul credincios le posedă pe amândouă. Ambele: viața nouă și iertarea le-a primit când plin de dorința după mântuire și plin de încredere a venit la Isus, Fiul lui Dumnezeu. Citim că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său atât pentru ca noi să trăim prin El, cât și ca prin El vina noastră să fie ispășită (1 Ioan 4,9.10).

Domnul spune lui Nicodim: «*Trebuie să vă nașteți din nou*», dar și: «*Fiul Omului trebuie înălțat*», înălțat pe cruce, ca să anuleze vina noastră prin sângele Său. Omul nu are nevoie numai de o natură nouă, ca să se poată apropia de Dumnezeu și să fie veșnic aproape de El, ci El are nevoie și de ispășirea și curățirea de păcatele sale. Dumnezeu în sfințenia Lui nu putea dăruia omului viața veșnică și în același timp să-l lase în păcatele sale. Însă ce har, că sufletul le găsește pe amândouă și imediat în Isus, găsește ce are nevoie ca să fie înaintea lui Dumnezeu și în legătură cu Dumnezeu, și într-o părtășie sfântă, fericită. – De aceea se spune atât: «*Cine crede în Fiul are viața veșnică*», cât și: «*Cine crede în El nu va fi judecat*» (Ioan 3,18.36). Atât moartea cât și condamnarea au fost îndepărtate pentru cel credincios: «*Deci acum nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus*». (Romani 8,1) «*Asupra lor, a doua moarte nu are putere.*» (Apocalipsa 20,6)

Fie ca aceste suflete să audă din Cuvântul lui Dumnezeu și în credință să cunoască tot ce ele posedă în Isus: «*dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră*» (Romani 4,25); și că Dumnezeu spune despre ei: «*Nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor.*» (Evrei 10,17) De aceea citim în Cuvântul lui Dumnezeu: «*Vă scriu copiilor, pentru că păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui*». (1 Ioan 2,12) O, ce câștig pentru sufletele credincioase, când acestea recunosc din Cuvântul lui Dumnezeu: «*Toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus*». (Galateni 3,26) Dar ce câștig este, așa cum am spus deja, și pentru inima de Tată a lui Dumnezeu!

Fie ca toți, cei care se ostensc să slujească altora, să țină seama de aceste lucruri; fie ca ei să prezinte celor neîntorși la Dumnezeu nu numai necesitatea nașterii din nou, ci și necesitatea împăcării lor cu Dumnezeu și a iertării păcatelor lor. Abia când omul simte păcatele sale se trezește în el nevoia după mântuire și viață. Ah, de ar fi prezentat Hristos în toată plinătatea Sa

ochilor și inimii sufletelor, pentru ca ele nu numai să se plece înaintea Lui și să-L primească prin credință, ci și să cunoască care este partea lor veșnică și minunată în El: să fi «sfânt» și «preaiubit» (Coloseni 3,12), «copii preaiubiți ai lui Dumnezeu» (Efeseni 5,1; 1 Ioan 3,1.2).

Să mai privim încă o dată la locul citat din capitolul 20 al evangheliei după Ioan. Auzim acolo, că Domnul în dimineața învierii, așa cum am găsit deja, face numaidecât cunoscut ucenicilor Săi noua lor poziție, pe care El a dobândit-o prin moartea Sa și prin învierea Sa victorioasă. «Mergi», spune El Mariei, «la frații Mei și spune-le: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul meu și Dumnezeul vostru» (versetul 17).

Ce har și ce purtare de grijă, ce dragoste cordială a Domnului nostru față de a Săi se arată în faptul că El, de îndată ce a biruit victorios moartea și mormântul, îi introduce acum și în binecuvântările, pe care El le-a câștigat așa de scump pentru ei. Ah, cât de mult a dorit El ca ai Săi să cunoască dragostea Dumnezeului și Tatălui Său! Fie ca de aceea noi să ne odihnim tot timpul în această dragoste!

Din mesajul Domnului adresat ucenicilor Săi vedem că poziția, pe care Dumnezeu, Tatăl, ne-a dat-o, este acum aceeași pe care o are Hristos Însuși înaintea Lui. Ca Om Hristos numește pe Dumnezeu Dumnezeul Său, și ca Fiu El Îl numește Tatăl Său. În această relație dublă Se afla El aici jos pe pământ; în aceeași poziție Se află El acum ca Cel înviat și glorificat acolo sus în cer. De aceea apostolii vorbesc deseori în epistole despre «Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos» (2 Corinteni 1,3; Efeseni 1,3; 1 Petru 1,3 și alte locuri). Și tot așa ne adresăm și noi în rugăciune lui Dumnezeu ca Dumnezeu și Tată al nostru, deoarece El este Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru scump și preamărit, care prin har ne-a adus pe același loc și fundament cu Sine Însuși. Nimic altceva nu poate, ca această realitate, să ne facă să cunoaștem puterea minunată și efectul morții și învierii Sale. Isus ne introduce în propria Lui poziție, în savurarea propriei Lui relații cu Dumnezeu, Tatăl, și noi avem voie să numim pe Dumnezeu ca Dumnezeu și Tată al nostru, așa cum El este Dumnezeu și Tată al Lui. Cu toate acestea noi trebuie totdeauna să ne aducem aminte, că Domnul nostru, cu toate că El ne-a unit în felul acesta cu Sine Însuși înaintea lui Dumnezeu, păstrează totdeauna întâietatea. El nu a spus și nu putea spune cu privire la noi și la Sine în comun: „Tatăl nostru, Dumnezeul nostru”, ci noi Îl auzim spunând: «Tatăl Meu, Tatăl vostru, Dumnezeul meu, Dumnezeul vostru». Căci chiar dacă El nu se rușinează să ne numească frații Săi, El păstrează însă permanent locul întâi. Dumnezeu ne-a rânduit să fim «asemenea chipului Fiului Său», dar Isus este și rămâne permanent «Întâiul născut dintre mai mulți frați».

Unii credincioși greșesc foarte mult în acest punct; aceasta se întâlnește nu rareori în rugăciuni și în cântări, acolo se folosesc expresii care nu corespund învățaturii Duhului lui Dumnezeu. Dacă Domnul nostru preamărit în harul Său de neînțeles și în dragostea Sa ne aduce în propria Sa poziție înaintea Tatălui și binevoiește să ne numească «frați», totuși noi nu avem nici un drept să-L numim, de exemplu, „Fratele nostru”. Aceasta ar fi total lipsit de respect și nepotrivit, o nesocotire a gloriei Sale veșnice, a măreției și demnității Sale. Oricât de intim este raportul, în care El a introdus pe ai Săi, oricât de cordiale sunt relațiile și numele, care El ni le dă, totuși noi nu trebuie să uităm niciodată, și dacă noi prețuim cu adevărat dragostea Sa, atunci niciodată nu vom uita, că Numele Său este mai presus de orice nume. Noi ne vom uita mai degrabă pe noi înșine și bucuria inimii noastre în prezența Sa o vom exprima prin aceea, că noi numai pe El Îl vom înălța, admira și adora.

Încheiem acest capitol cu o referire la un cuvânt din minunatul capitol 17 al evangheliei noastre. Auzim aici pe Domnul spunând Tatălui la sfârșitul rugăciunii Sale minunate, nespuse de prețioase, înainte de plecarea Sa din lume: «Le-am făcut cunoscut Numele Tău și Îl voi face cunoscut, ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei.» Vedem aici pentru ce ne-a fost revelat Tatăl și de ce noi am fost aduși la El în poziția de copii. Domnul a făcut cunoscut alor Săi Numele Tatălui⁸ și El a făgăduit, ca după învierea Sa să-L facă cunoscut pe deplin prin

---

⁸ Repetăm aici, că numele în Scriptură este permanent expresia a ceea ce este persoana. Dacă de exemplu credincioșii se adună în Numele Domnului Isus (de fapt în spre Numele Domnului Isus), aceasta înseamnă că ei se

acțiunea Duhului Său, pentru ca dragostea care S-a odihnit asupra Lui nu numai din veșnicie, ci în mod deosebit și în timpul umblării Sale prin lumea aceasta, să se odihnească acum și peste ei și să fie în ei, aceasta înseamnă că această dragoste va fi înțeleasă și savurată și de inimile lor. Așa spune Domnul în Ioan 15,9: «*Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, v-am iubit și Eu pe voi.*» Aceeași dragoste minunată, care s-a revărsat din inima Tatălui în inima Fiului, în timp ce El umbla aici pe pământ, este partea fericită și a inimilor noastre și ea vine în două feluri spre noi, atât de la Tatăl cât și de la Fiul: Tatăl ne iubește și Isus ne iubește. Cine ar putea să preamărească suficient o asemenea dragoste dumnezeiască de nepătruns? – Pe când Isus era aici jos pe pământ, cerul s-a deschis deasupra Lui și S-a auzit glasul Tatălui: «*Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.*» (Matei 3,17) Era desăvârșirea Lui proprie și caracterul Său ales care a dat naștere la această expresie a dragostei Tatălui. Dar în El, în Preaiubitul, stăm și noi în aceeași favoare divină; și peste noi, chiar dacă nu din cauza caracterului nostru ales propriu, ci pentru că am fost îmbrăcați cu valoarea mare a lui Hristos, se odihnește această dragoste și buna plăcere a Tatălui: și noi suntem «*copii preaiubiți*». Un copil al lui Dumnezeu s-ar putea plânge de lipsa de putere și credincioșie în umblare, el s-ar putea chiar acuza, că uneori a întristat pe Duhul Sfânt și a dezonorat pe Domnul (cu toate că desigur nu ar fi trebuit să fie așa), el stă totuși în Hristos, îmbrăcat cu toată valoarea Sa și cu toată valoarea mare a lucrării Sale de mântuire înfăptuită și cu Persoana Sa minunată înaintea lui Dumnezeu; da, el are voie cu toată smerenia, dar cu bucurie, să se laude și să se bucure în Duhul Sfânt de toate privilegiile și binecuvântările unui copil al lui Dumnezeu și de dragostea și buna plăcere a Tatălui. Și, potrivit cuvintelor Domnului, pe care le auzim în aceeași rugăciune, va veni ceasul când chiar lumea va trebui să recunoască că Tatăl ne-a iubit, pe noi răscumpărații, copiii Săi, tot așa cum L-a iubit pe Isus, Domnul și Mântuitorul nostru. (Ioan 1,23)

Preaiubiți frați și surori, fie ca noi să progresăm în glorificarea Dumnezeului nostru, Tatăl, și a Domnului nostru Isus Hristos în toată sfințenia și credincioșia, și să umblăm savurând dragostea și favoarea Tatălui și a Mântuitorului și Domnului nostru, în gustul anticipat al gloriilor și binecuvântărilor veșnice ale Casei cerești a Tatălui. Curând va fi adunată toată familia lui Dumnezeu și va fi dusă acolo sus de Isus, Domnul nostru; și El, Căpetenia fericirii noastre și Urzitorul mântuirii noastre, va prezenta lui Dumnezeu, Tatăl, pe fiii mulți, care îi va duce la glorie, cu cuvintele: «*Iată, Eu și copiii pe care Mi i-ai dat Tu*» (compară cu Evrei 2,10-13).

Ca Dumnezeu al dragostei acum Te știm,
Liberi de vină, ai Tăi pe totdeauna,
Chiar Tată de-acum putem să Te numim,
Inima noastră se bucură într-una!

Ajută-ne în dragostea Ta să umblăm,
În astă lume de lupte grele plină,
Ca niște copii ai Tăi să ne comportăm,
Până vom ajunge în slava-Ți divină!

Capitolul 3

Duhul filiațiunii

Până aici am studiat revelarea Tatălui în Persoana Fiului și adunarea și alcătuirea familiei lui Dumnezeu pe baza morții și învierii lui Isus Hristos prin puterea și activitatea Duhului Sfânt.

Ajungem acum la locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt în credincioși ca mărturie a filiațiunii.

În privința aceasta este bine să atragem atenția la diferența dintre activitatea Duhului Sfânt și locuirea Sa în suflet. Citim în evanghelie: «Și, în cea din urmă zi, ziua cea mare a sărbătorii, Isus stătea și striga, spunând: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie.” Dar a spus aceasta despre Duhul pe care urmau să-L primească cei care au crezut în El; pentru că nu era încă Duh Sfânt, deoarece Isus nu fusese încă glorificat.» (Ioan 7,37-39) Însă noi știm acum, că Duhul Sfânt nu era activ numai în Persoana Domnului Isus și prin El, ci deja în vechiul legământ El a lucrat în profeți și prin profeți. (Ezechiel 2,2; Daniel 4,8; 2 Petru 1,21) Deci dacă Cuvântul spune aici: «pentru că nu era încă Duh Sfânt, deoarece Isus nu fusese încă glorificat», atunci nu este vorba de activitatea Duhului Sfânt, ci de prezența personală a Lui pe pământ și de locuirea Lui permanentă în credincioși ca mărturie a filiațiunii și ca pecete și arvună a gloriei viitoare. Domnul Isus a revelat alor Săi pe Tatăl, și după învierea Sa a făcut cunoscut ucenicilor Săi relația lor nouă cu Dumnezeu (Ioan 20,17), dar abia după ce El Însuși a fost înălțat la dreapta lui Dumnezeu și a fost glorificat, El a putut să introducă realmente pe răscumpărații Săi în savurarea poziției lor noi și minunate ca «fii ai lui Dumnezeu» prin Duhul Sfânt care le-a fost trimis din cer. Este una să fi născut din nou prin puterea și activitatea Duhului și Cuvântului lui Dumnezeu – aceasta erau ucenicii începând din clipa când au cunoscut pe Isus ca Fiul al lui Dumnezeu și au crezut în El; și este altceva să fi intrat la Tatăl în cunoașterea și savurarea practică a poziției și relației noastre de «copii preaiubiți ai lui Dumnezeu». Aceasta din urmă are loc prin locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu Îl dă tuturor celor care cred din inimă în Domnul Isus. Așa scrie apostolul galatenilor: «toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus» și continuă în capitolul următor: «Dar, pentru că sunteți fii, Dumnezeu a trimis de la Sine în inimile noastre pe Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava, Tată!”» (Galateni 3,26; 4,6) Și în Romani 8,25 el scrie: «ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!”» Vedem deci, că credinciosul abia atunci când a primit Duhul Sfânt ca mărturie și pecete devine conștient de poziția și binecuvântarea sa ca și copil al lui Dumnezeu și se poate bucura de ea. Însă de când Duhul Sfânt a fost revărsat la Rusalii și prin aceasta locuiește aici jos, nu este potrivit intenției lui Dumnezeu ca între întoarcerea la Dumnezeu, sau nașterea din nou, a unui suflet și pecetluirea prin Duhul Sfânt să fie o perioadă mai scurtă sau mai lungă.

Să privim la pecetluirea Domnului Isus prin Duhul Sfânt la botezul Său în Iordan, chiar dacă această pecetluire în însemnătatea ei se deosebește foarte mult de a noastră. Vedem acolo dragostea Sa minunată și atitudinea de smerenie, atunci când El S-a făcut una cu «sfinții de pe pământ, cu cei minunați, în care El Își avea plăcerea», care nu erau decât niște păcătoși sărmani, dispuși a se căi. El S-a supus aceluiași botez la care s-au supus ei din cauza păcatelor lor, ca să împlinească toată dreptatea. «Și Isus, după ce a fost botezat, a ieșit îndată din apă; și, iată, cerurile I s-au deschis și a văzut Duhul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel și venind peste El; și iată un glas din ceruri spunând: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea.”»

Putem desigur spune, că ceea ce s-a petrecut cu Hristos pe baza caracterului Său ales divin și a gloriei Sale, de când El a făcut lucrarea Sa plină de glorie la cruce și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu este tot așa cu fiecare credincios, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, și anume pe baza a ceea ce Hristos a făcut pentru el și ce a devenit el în Hristos înaintea lui Dumnezeu. Și deasupra credinciosului este cerul deschis; și el «după ce a crezut în El a fost pecetluit cu Duhul

Sfânt al făgăduinței» (Efeseni 1,13) și a primit mărturia că este un copil al lui Dumnezeu (Romani 8,16) și că buna plăcere a Tatălui se odihnește peste el: el a fost «*făcut plăcut*» în Hristos, Preaiubitul (Efeseni 1,6).

Prin naștere și potrivit cu natura noastră, noi nu stăm înaintea lui Dumnezeu sfinți, fără păcat și fără pată, așa cum a stat Hristos. Noi avem nevoie mai întâi de curățire, și anume curățirea prin sânge, prin moartea ispășitoare a unei jertfe suplinitoare. Însă acum «*Hristos a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedreți, ca să ne aducă la Dumnezeu*» (1 Petru 3,16); și abia după ce noi prin credință ne-am luat scăparea în sângele Său vărsat și prin El am fost spălați de păcatele noastre, noi stăm fără pată, curați și sfinți «*în Hristos*» înaintea lui Dumnezeu. Pe această bază apoi Duhul Sfânt, această Persoană divină, a putut să-Și facă locuința în noi și Dumnezeu să ne dea mărturia, că noi am devenit copiii Lui și suntem plăcuți înaintea Lui, deoarece noi stăm în Hristos înaintea Sa.

Consacrarea preotului, precum și consacarea leprosului din vechiul legământ ne dau un tablou frumos al acestei rânduiei dumnezeiești. (Exod 29; Levitic 14) Vedem acolo, că leprosul la curățirea lui, precum și preotul la sfințirea lui, erau mai întâi spălați cu apă sau de fapt făceau baie în apă; aceasta este un tablou al nașterii din nou, aceasta înseamnă aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu în puterea Duhului Sfânt la om, ca să-l înnoiască lăuntric, să-i dăruiască viață nouă, dumnezeiască. Apoi persoanele erau tamponate sau stropite cu sânge, un indiciu la ispășirea făcută prin sângele lui Hristos, singurul care curăță de toate păcatele și împacă cu Dumnezeu. În cele din urmă venea untdelemnul peste ei, care aici, ca și pretutindeni în Scriptură, este un tablou al ungerii cu Duhul Sfânt. (2 Corinteni 1,21.22) Alte locuri din Scriptură ne confirmă numai această ordine.

Când în ziua de Rusalii Petru a vestit «*bărbaților din Ierusalim*» cu mare putere pe Hristos ca Mântuitorul înălțat la dreapta lui Dumnezeu, aceasta le-a străpuns inima. Și au zis apostolului: «*Ce să facem, fraților?*» - Iar Petru le-a răspuns: «*Pocățiți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt.*» (Faptele apostolilor 2,38)

Tot așa găsim, că, în timp ce Petru în casa lui Corneliu vestea iertarea păcatelor prin credința în Hristos și în timp ce el încă vorbea aceste cuvinte, Duhul Sfânt a căzut peste toți care ascultau Cuvântul cu inima credincioasă. Și aici găsim, că darul locuirii Duhului Sfânt în om trebuie precedat de cunoașterea iertării păcatelor, și că siguranța mântuirii are loc odată cu poposirea «*Duhului filiațiunii*» în inima celui care crede. În orice caz, Duhul lui Dumnezeu lucrează mai înainte în inimă, dar El intră în ea, ca mărturie și pecete a filiațiunii, abia după ce vestea bună despre iertarea păcatelor pe baza sângelui vărsat al lui Hristos a fost crezută pe deplin.

Și epistola către Romani, care, așa după cum este cunoscut, ne prezintă succesiv adevărurile minunate ale mântuirii, vorbește despre darul Duhului Sfânt abia după ce a fost arătată îndreptățirea prin credință și pacea cu Dumnezeu pe baza morții și învierii lui Isus Hristos. (Romani 5,5). Tot așa vorbește apostolul și în Efeseni 1, mai întâi despre mântuirea prin sângele lui Hristos și despre iertarea păcatelor, apoi despre pecetluirea cu Duhul Sfânt: «*după ce ați crezut, ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al promisiunii.*» (versetul 13).

Ar fi deci posibil ca un suflet să primească Duhul Sfânt, înainte ca el să se fi plecat cu căință și să posede iertarea păcatelor lui? Niciodată! Duhul Sfânt poate să-Și facă locuință numai acolo unde vina a fost îndepărtată prin sângele lui Hristos și conștiința a fost curățită prin acest sânge și a fost adusă la liniște. Mai întâi trebuie ca în suflet să fie lucrată și să fie prezentă viața dumnezeiască, abia după aceea el poate fi, și va fi pecetluit de Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Și așa după cum am accentuat, potrivit gândurilor lui Dumnezeu toate acestea urmează imediat una după alta: Evanghelia este vestită, în lumina lui Dumnezeu păcătosul își recunoaște vina și starea lipsită de speranță, se pleacă cu pocăință înaintea lui Dumnezeu și prin credință Îl ia pe Hristos ca Mântuitor al său, iar Dumnezeu îl îndreptățește și îl face copil al Său. Prin credința în Fiul lui Dumnezeu el stă acum înaintea lui Dumnezeu în această relație binecuvântată. Acum el primește de la Dumnezeu Însuși pe Duhul Sfânt și prin aceasta mărturia Lui că el este un copil al lui

Dumnezeu și moștenitor; și abia acum el poate fi conștient de această poziție nouă, o poziție care durează veșnic, și se poate bucura. Dacă s-ar vesti pretutindeni pe deplin și în totalitate adevărurile prezentate în Sfânta Scriptură, aceasta înseamnă în plinătatea și puterea Duhului Sfânt, atunci nu am mai întâlni așa de des suflete care de mult timp stau sub influența Duhului și a Cuvântului lui Dumnezeu și care suspină cu toată sinceritatea după mântuire și pace, dar nu au devenit sigure de mântuirea lor. Ele nu cunosc lucrarea lui Hristos în plinătatea ei; și ele nici nu cunosc mărturia lui Dumnezeu în Cuvântul Său cu privire la fiecare suflet care în adevăr își clădește mântuirea pe această lucrare. Aceste suflete au probabil deja viață divină, dar nu au nici o siguranță, nici o pace!

Da, fără îndoială în mijlocul creștinătății cu numele sunt multe suflete, despre care se poate foarte bine spune, că sunt născute din nou, dar care din lipsă de învățatura adevărată umblă deseori mult timp fără să aibă siguranța deplină a mântuirii, fără să aibă mărturia Duhului Sfânt. Cât de mult este dezonorat Domnul prin aceasta și cât de umbrită este lucrarea minunată de mântuire a lui Dumnezeu cu privire la desăvârșirea ei nu trebuie să mai întrebăm.

Dacă între cititorii noștri este cineva, care, cu toate că el crede din inimă în Domnul Isus, nu are încă în siguranța mântuirii, atunci vrem să-i îndreptăm atenția spre Cuvântul lui Dumnezeu infailibil, spre cuvintele clare ale Duhului Sfânt; acestea confirmă clar atât desăvârșirea jertfei lui Isus Hristos, cât și siguranța deplină a tuturor acelor care doritori de mântuire și plini de încredere își bazează mântuirea pe această jertfă. Dumnezeu spune de exemplu despre ei, că El nu Își va mai aduce aminte de păcatele lor (Evrei 10,17), că aceia care se încred în El, intră în Sfânta sfințelor «*cu îndrăzneală*» și «*în siguranța deplină a credinței*», aceasta înseamnă în prezența Sa de lumină și fericită și în părtășie (Evrei 10,19-22), că ei au viața veșnică (1 Ioan 5,13). Însă fiecare, care se supune Cuvântului lui Dumnezeu și îl primește cu credință vie, prin aceasta își pune pecetea asupra lui, că este adevărat (Ioan 3,33); și pentru aceasta el primește acum de la Dumnezeu pecetea, că el este copil al lui Dumnezeu și moștenitor. (Efeseni 1,13.14; 2 Corinteni 1,22; Romani 8,14-16)

Să ne îndreptăm acum spre rezultatul binecuvântat, pe care îl dă locuirea în noi a Duhului Sfânt. În primul rând El va trezi în noi strigarea către Dumnezeu: «*Ava, Tată!*» Așa spune apostolul: «*Dumnezeu a trimis în inimile noastre pe Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava, Tată!”*» (Galateni 4,6) Ce parte minunată! Când Domnul nostru preamărit era în grădina Ghetsimani în luptă înverșunată și Satan se năpustea asupra Lui și Îi prezenta grozăvia morții pe cruce, Îl auzim implorând: «*Ava, Tată, la Tine toate sunt posibile; depărtează paharul acesta de la Mine; dar nu ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu!*» (Marcu 14,36) Aceasta ne lasă să recunoaștem ce înseamnă expresia: «*Duhul Fiului Său*». Domnul a savurat și acolo în Ghetsimani părtășia intimă, fericită, cu Tatăl, oricât de grea ar fi putut fi lupta. Deci Duhul, în a cărui putere Hristos ca Fiu a rugat fierbinte pe Tatăl Său, locuiește și în noi, cei care am fost spălați de păcatele noastre în sângele prețios al lui Hristos. Și El este Cel care locuind în noi învață inimile noastre să strige: «*Ava, Tată!*» și ne conduce la pocăință. Acest strigăt este deci urmarea inevitabilă a faptului că cineva posedă Duhul filiațiunii. S-ar putea ca noi mai înainte să fi cunoscut și să fie chemat pe Dumnezeu ca Creator și Susținător al nostru, însă de îndată ce noi am intrat în relații de filiațiune cu El și El ne-a pecetluit cu Duhul Sfânt, noi ne simțim mânați să numim pe Dumnezeu Tatăl nostru. Ce nenatural ar fi dacă un copil s-ar adresa tatălui său firesc numai ca unui „stăpân și susținător” și nu ar vrea să-l strige cu numele lui prețios de tată. Tot așa nu ar fi potrivit poziției minunate a credinciosului, dacă nu ar vrea să numească pe Dumnezeu, care l-a făcut copil al Său, Tatăl său. Da, Duhul Său dă naștere în inima noastră la strigătul: «*Ava, Tată!*».

Cine dimpotrivă nu are pe Duhul Sfânt, aceluia niciodată nu îi va fi posibil în adevăr, aceasta înseamnă din inimă, să numească pe Dumnezeu Tată al Său, deoarece el nu se află în poziția de copil sau nu se află conștient în relația unui copil cu Dumnezeu. De curând ne-a întâmpinat un creștin serios, care ne-a povestit, că el de mulți ani a fost trezit și în tot acest timp s-a forțat în rugăciunile sale, dar i-a fost imposibil să numească pe Dumnezeu Tatăl său. Însă de îndată ce

mai târziu a primit prin credință siguranța iertării păcatelor lui, a fost de la sine înțeles o necesitate a inimii lui să numească pe Dumnezeu Tată al său. De ce? Răspunsul este simplu, Duhul Sfânt a făcut acum locuință în el și prin aceasta El l-a făcut conștient de poziția lui de copil al lui Dumnezeu și l-a condus în savurarea acestei poziții. Această experiență corespunde în totul învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă suntem sinceri și cinstiți, adevărul referitor la poziția sufletului nostru față de Dumnezeu se face cunoscut, și aceasta prin Numele pe care Îl exprimăm în rugăciunile noastre. Ele vor fi permanent, în mod deosebit când vorbim singuri cu Dumnezeu în cămăruța noastră, expresia deplină a poziției pe care noi o ocupăm față de Dumnezeu.

Ce deosebit de mare și minunat este faptul, cititor credincios iubit, că Dumnezeu ne-a dat Duhul Său Sfânt, a făcut trupul nostru locuință a Sa, Templul Său. Da, cât este de minunat, că, așa cum am spus deja, Duhul lui Dumnezeu Însuși lucrează în noi strigătul: «*Ava, Tată!*».

O, ce har din partea lui Dumnezeu, că El ne-a dat deja acum o conștiință sfântă, sigură, că suntem copiii Săi preaiubiți, și că noi vom sta toată veșnicia înaintea Lui în această relație binecuvântată! De am sta și am trăi permanent în puterea și în savurarea acestui adevăr înalt! Rugăciunile noastre ar fi mai cu ardoare și mai bucuroase și inimile noastre s-ar revărsa de mulțumire profundă față de El, Cel care în dragostea și harul Său nemărginit ne-a pus prin Hristos Isus înaintea Sa ca copii ai Săi preaiubiți. (Efeseni 5,1) Și cât de devotată și cerească ar fi și umblarea noastră înaintea tuturor!

Însă Duhul Sfânt face mai mult: apostolul spune în Romani 8,16: «*Însuși Duhul mărturisește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.*» El ne dă convingerea și garanția filiațiunii noastre. El face imposibilă autoînșelarea. S-ar putea ca cineva să imite vorbirea credincioșilor și să spună: Dumnezeu este și Tatăl meu; dar Duhul Sfânt nu-l face să savureze în inima sa această relație intimă cu Dumnezeu, și el nici nu convinge pe ceilalți credincioși de adevărul vorbirii lui. Remarcabil este și faptul că nu se spune: „Duhul Însuși mărturisește duhului nostru”, oricât de adevărat ar fi aceasta în sine, căci atunci un credincios ar putea gândi, că trebuie să aștepte un anumit glas lăuntric, perceptibil, al Duhului, înainte ca el să poată fi convins, că el este un copil al lui Dumnezeu. Nu, se spune: «*Însuși Duhul mărturisește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.*» Duhul lui Dumnezeu stă în cea mai strânsă legătură cu duhul și felul de gândire pe care l-a produs în noi: El dă naștere în duhul nostru la simțăminte și sentimente care fac cunoscut și confirmă filiațiunea noastră cu Dumnezeu și care corespund acestei poziții de copii și ne face să o savurăm realmente. Duhul lui Dumnezeu nu numai ne face conștienți de starea de copii ai lui Dumnezeu, în care ne-a adus lucrarea lui Hristos, ci El ne face și s-o practicăm. El dă naștere în noi la tot ce aparține relației noastre de copii ai lui Dumnezeu; El mărturisește împreună cu duhul nostru, că noi suntem copii ai lui Dumnezeu.

Copilul lui Dumnezeu cunoaște pe Tatăl și el nu se îndoiește nici o clipă că este copilul Lui, căci el are în sine însuși cunoștința binecuvântată cu privire la relația fericită în care stă față de Dumnezeu. El se odihnește în dragostea și purtarea de grijă a Tatălui. Mărturia Duhului Sfânt dă naștere la toate aceste sentimente și atitudine morală a unui copil al lui Dumnezeu.

Ah, dacă între noi s-ar practica și s-ar arăta mai mult numai aceste sentimente de copii și atitudinea morală corespunzătoare! Nimic nu împodobește pe credincios mai plăcut, nimic nu îl face să simtă mai mult dependența lui de Dumnezeu și nimic nu-i dă încredere mai mare, îl face mai sociabil și mai binecuvântat în relațiile cu alți creștini credincioși, ca această atitudine de copil față de Tatăl. Apostolul Pavel îi numește pe credincioșii din Tesalonic «*adunarea tesalonicenilor care este în Dumnezeu Tatăl.*» (1 Tesaloniceni 1,1; 2 Tesaloniceni 1,1) Nici o altă adunare nu este apelată în felul acesta, și se poate presupune, că acești credincioși întorși de curând la Dumnezeu, în prospețimea și puterea dragostei dintâi, se bucurau în mod deosebit de savurarea relației lor de copii cu Dumnezeu, și viața dumnezeiască se făcea cunoscută corespunzător. Și noi vom fi fericiți și credincioși în măsura în care «*Duhul filiațiunii*» are libertate netulburată de comportarea noastră să favorizeze inimilor noastre cunoașterea Tatălui și a dragostei Sale și să ne introducă în ele, și să dea naștere în noi la aceea atitudine de copil, prin care Tatăl este foarte mult glorificat. Cine savurează dreptul de copil și locul de copil la inima de Tată a lui

Dumnezeu, la acela se va arăta și simțământul de copil, mulțumirea de copil și adorarea, precum și simplitatea de copil și dăruirea față de Tatăl. O astfel de inimă va fi introdusă prin Duhul lui Dumnezeu totdeauna în toate binecuvântările legate de poziția noastră de copii.

Fără îndoială savurarea binecuvântărilor și privilegiilor noastre, puterea și claritatea cu care noi înțelegem mărturia Duhului în noi, depind de măsura în care noi umblăm cu credincioșie corespunzător adevărului și poziției noastre. Așa se spune de exemplu: «*Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.*» (1 Ioan 2,15) Eu nu pot avea plăcere de lucrurile lumii acesteia și ale pământului acesta și în același timp să savurez în inima mea dragostea Tatălui. Dacă un credincios umblă în vreun fel oarecare cu ușurătate, atunci Duhul este întristat și nu poate da cu putere mărturie despre legătura lăuntrică a copilului cu Tatăl. Singurul drum pentru restaurarea în inimă a părtășiei pierdute cu Tatăl este judecarea de sine sinceră și mărturisirea smerită a abaterii noastre. Dacă însă un credincios înaintează în dezonorarea Domnului și în pagube incalculabile pentru sufletul său printr-o atitudine lumească, de indiferență sau lipsită de dragoste, fără să ia seama la atenționările Duhului, atunci în cele din urmă mărturia Duhului se stinge total și sfârșitul unui astfel de drum, dacă Dumnezeu nu intervine în mod deosebit, va fi îngrozitor. De aceea să veghem și să ne rugăm și totdeauna să practicăm judecata de sine necesară, pentru ca Duhul lui Dumnezeu să poată călăuzi neîntristat și nestingherit inimile noastre spre dragostea lui Dumnezeu și să le păzească. (Compară cu 2 Tesaloniceni 3,5 și Iuda 20,21) Aceasta este partea noastră, că noi stăm în deplina savurare a relației noastre binecuvântate, în care noi am fost aduși la Tatăl ca și «copii preaiubiți ai lui Dumnezeu» prin moartea și învierea Domnului.

În Romani 8 apostolul prezintă pe cei ce sunt «*potrivit Duhului*» în opoziție cu cei ce sunt «*potrivit cărnii*». Toți oamenii aparțin uneia din aceste categorii: o categorie de mijloc nu există. Potrivit poziției lui înaintea lui Dumnezeu (și despre aceasta este vorba în versetele 5-9) fiecare credincios «*nu este în carne, ci în Duh*». Aceasta îl caracterizează pe el înaintea lui Dumnezeu, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în el. Deci fiecare creștin adevărat ocupă această poziție nouă: el este «*în Hristos*» și nu mai este în Adam înaintea lui Dumnezeu (Romani 5,19); căci prin faptul că el a murit cu Hristos, potrivit poziției lui el este eliberat de omul dintâi și în învierea cu «*Omul al doilea din cer*», cu Hristosul înviat și glorificat, este unit înaintea lui Dumnezeu și prin aceasta este pus pe un teren aflat în afara domeniului păcatului, morții și a puterilor lui Satan, este pus pe terenul învierii. El stă în Hristos, Cel înviat, înaintea lui Dumnezeu; și în el locuiește Duhul Sfânt, care este puterea vieții noi, pe care el o posedă în Hristos. Și această putere se dovedește în lupta împotriva «*cărnii*» și biruința asupra ei. (Galateni 5,16-18)

Deci după ce apostolul a arătat că noi am fost eliberați de legea păcatului și a morții și am fost făcuți capabili să umblăm potrivit Duhului, el adaugă: «*Astfel deci, fraților, suntem datori nu cărnii, ca să trăim potrivit cărnii; pentru că, dacă trăiți potrivit cărnii, veți muri; dar, dacă trăiți prin Duh, omorâți faptele trupului și veți trăi. Pentru că toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fii ai lui Dumnezeu.*» (Romani 8,12-14) Aici, cititor iubit, ne sunt prezentate adevăruri serioase. Să observăm mai întâi, că aici călăuzirea prin Duhul lui Dumnezeu este privită ca fiind semnul caracteristic sigur al fiecărui copil al lui Dumnezeu. «*Pentru că toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fii ai lui Dumnezeu.*» Deci toți credincioșii sunt fii ai lui Dumnezeu, deoarece ei sunt călăuziți prin Duhul lui Dumnezeu, aceasta înseamnă că prin aceasta ei se recunosc a fi fii ai lui Dumnezeu. Realitatea umiltoare, că din păcate credinciosul se lasă uneori călăuzit prin carne (natura veche), în loc să se lase călăuzit prin Duhul, nu este luat în considerare aici. Ceea ce îl caracterizează este și rămâne călăuzirea prin Duhul lui Dumnezeu și nu prin carne. Dacă există cineva care nu știe absolut nimic despre această călăuzire, nedescoperind-o nici în vorbirea sa și nici în ceea ce face și nu face, atunci cu siguranță el nu este un copil al lui Dumnezeu. Cât de serios este însă gândul, că noi credincioșii permanent ascultăm ori de Duhul ori de carne, suntem călăuziți ori de unul ori de celălalt. Ceea ce noi facem fără călăuzirea Duhului, aceasta facem sub influența cărnii. Aceasta este foarte serios. Rămâne împotrivirea permanentă dintre carne și Duh, așa cum se spune în Galateni 5,17. «*Carnea pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva cărnii; și acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți ce voiți.*» Carnea nu numai pofteste, ea «*poftește*» mereu împotriva Duhului; și ei nu numai erau, ei «*sunt*» unul împotriva altuia; ei sunt permanent în dușmănie și împotrivire unul față de altul. Deci dacă noi nu stăm permanent sub puterea Duhului Sfânt și sub disciplina și călăuzirea Sa, atunci cu siguranță suntem din «*carne*», aceasta înseamnă că suntem călăuziți de natura noastră veche. De aceea cât de veghetori ar trebui să fim noi totdeauna și trei înaintea lui Dumnezeu!

Vai, că noi așa de des nu suntem atenți! Dușmanul își scoate avantajul din fiecare clipă de neveghere, prin aceea că acționează asupra naturii noastre vechi și ne atrage spre păcat și ne înșeală, pentru ca noi să înșelăm pe Duhul Sfânt și pe cât posibil să cădem. Noi trebuie să veghem și în ceea ce privește înclinațiile

noastre naturale și relațiile de rudenie, pe care Dumnezeu le-a dat, pentru ca și aici să fim călăuziți în toate de voia lui Dumnezeu. – Dumnezeu spune totdeauna și în orice timp copiilor Săi: *«Umblați prin Duhul!»*

Să ne amintim, că Duhul Sfânt este puterea vieții noi. Noi nu avem o altă putere, sau putere proprie, nici pentru umblare, nici pentru luptă, și nici pentru a sluji lui Dumnezeu și pentru a-L adora. De aceea nu este de mirare, că posedarea Duhului Sfânt și călăuzirea prin El caracterizează pe creștin, că el este un copil al lui Dumnezeu.

În desăvârșire și frumusețe divină această călăuzire prin Duhul Sfânt se vede în viața preaslăvitului nostru Domn. După ce El S-a lăsat să fie botezat de Ioan, El a fost călăuzit de Duhul în pustie, unde a fost ispitit de diavolul. Prin puterea Duhului S-a întors înapoi și a vestit Evanghelia Împărăției, a făcut minuni, a scos demoni, a vindecat pe toți cei suferinzi și mergea făcând bine. (Matei 4,1.17.23.24; 12,28; Luca 4.1.14.18; Faptele Apostolilor 10,38). Da, fiecare pas al cărării Sale, fiecare acțiune, fiecare cuvânt al Său avea loc sub călăuzirea și prin puterea Duhului Sfânt. Fiul lui Dumnezeu este însă modelul nostru; este privilegiul nostru și chemarea noastră să-L urmăm și să fim călăuziți în același fel ca și El prin Duhul. Și în măsura în care noi stăm sub călăuzirea Duhului Sfânt, acționăm și umblăm, arătăm că suntem *«fii ai lui Dumnezeu»*, *«fii și fiice ale Dumnezeului atotputernic»*. (2 Corinteni 6,17-7,1).

Dar să urmărim mai departe învățătura apostolului despre Duhul Sfânt! Cu filiațiunea este legată moștenirea. Așa citim: *«Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă, în adevăr, suferim împreună cu El, ca să fim și glorificați împreună cu El.»* (Romani 8,17).

I-a plăcut lui Dumnezeu Tatăl în dragostea și îndurarea Sa nu numai să ne aducă în relația binecuvântată de copii, ci El ne-a făcut și moștenitori ai Lui; și ca și cum chiar și această arătare minunată a harului propriei Sale inimi nu ar fi fost suficient, se adaugă: *«și împreună-moștenitori cu Hristos»*. În aceste adaosuri avem cheia întregii plinătăți a binecuvântărilor noastre: noi suntem legați cu Hristos. Dumnezeu ne-a unit, pe noi credincioșii, cu Fiul Său preaiubit, ne-a făcut una cu El, și anume pe baza morții Sale și a învierii Sale. El este *«Întâiul născut dintre morți»*, și noi constituim *«Adunarea (comunitatea) celor întâi născuți»* (Evrei 12,23). Fiul lui Dumnezeu este de drept *«Moștenitorul tuturor lucrurilor»*, și deoarece noi suntem legați cu El, noi suntem *«împreună-moștenitori»* ai Lui. Noi luăm totul în posesiune, ceea ce Lui ca *«Fiul Omului»* glorificat Îi va reveni urmare lucrării Sale de răscumpărare. Toți copiii lui Dumnezeu, prin legătura lor cu Hristos, *«Întâiul născut»*, au fost ridicați în poziția și la rangul Întâiului născut; gloria Lui personală și veșnică și Dumnezeirea Lui sunt desigur excluse. Ce poziție înaltă, cititor credincios, să fi copil al lui Dumnezeu, moștenitor al lui Dumnezeu, împreună-moștenitor cu Hristos! Ce cuvinte ar putea să ne facă cunoscut mai bine bogăția harului lui Dumnezeu și plinătatea binecuvântării, la care am fost aduși? Dumnezeu nu numai ne-a salvat, ne-a adus în prezența Sa și ne-a dat privilegii și binecuvântări minunate felurite, ci El, pentru satisfacerea pe deplin a dragostei inimii Sale, ne-a unit cu Hristos, *«Fiul dragostei Sale»*, și împreună cu El ne-a dat aceeași poziție cu El. Fie ca aceste trei cuvinte prețioase, care ne garantează partea noastră prețioasă: *«copii ai lui Dumnezeu, moștenitori ai lui Dumnezeu, împreună-moștenitori cu Hristos»*, să aibă un loc permanent în inimile noastre. Fie ca noi, meditănd la ele, să recunoaștem tot mai deplin cine este Dumnezeu și Tatăl nostru în harul Său, și ce a făcut El pentru noi și în noi în Hristos, singurul Său Fiul. Și fie ca noi să căutăm să cercetăm bogăția nemărginită a moștenirii, care ne-a revenit în Hristos, și pe care în curând o vom lua în posesiune. Duhul Sfânt din noi ne-a fost dat, pentru ca noi să știm și să savurăm ceea ce ne-a fost dăruit de Dumnezeu. (1 Corinteni 2,12).

Apostolul însă adaugă frazei de mai sus: *«dacă, în adevăr, suferim împreună cu El, ca să fim și glorificați împreună cu El.»* - Nu include în sine acest *«dacă»* o îndoială față de faptul că noi suntem *«moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos»*? Nu, cititor preaiubit, el ne spune numai, care este urmarea necesară inevitabilă a filiațiunii noastre cu Dumnezeu și a moștenirii noastre veșnice, în timp ce noi acum umblăm într-o lume decăzută: rămâne valabil, să suferim împreună cu Hristos. Cine a fost născut din nou și posedă Duhul filiațiunii, este imposibil să poată scăpa de suferința cu Hristos. Natura noastră nouă, născută din Dumnezeu, trebuie să simtă și să aibă parte, corespunzător măsurii și părții ei, în această lume a păcatului și a morții, pe această scenă, unde Satan lucrează, de ceea ce a simțit Hristos aici. El a suferit din cauza nenorocirii felurite din jurul Lui. Și cum am putea noi, cei care avem viața Sa și Duhul Său, străbate această lume sărmană cu alte simțiri, decât acelea de întristare și de durere? Totodată Duhul Său ne călăuzește pe aceeași cărare, pe care noi găsim pe Domnul nostru preamărit în mijlocul aceluiași împrejurări, și El lucrează în noi caracterul Său. În ce măsură aceasta va avea loc depinde însă cât de mult stăm noi sub călăuzirea și puterea Duhului lui Dumnezeu. Un copil al

lui Dumnezeu, care umblă în credințioșie cu Dumnezeu și nu întristează pe Duhul Sfânt, va suferi mult mai mult cu Hristos, decât un altul, care umblă indiferent. Însă în mod obișnuit nu este nici un copil al lui Dumnezeu, un moștenitor al lui Dumnezeu, un împreună-moștenitor cu Hristos, care să nu sufere cu Hristos, oricât de slab ar fi el. Da, cum ar putea o inimă, care a fost înnoită și de aceea cunoaște pe Dumnezeu în curăția Sa, în dreptatea Sa și dragostea Sa, oricât de mică ar fi această cunoaștere, să păsească prin această creație care suspină, fără simțămintele de durere sufletească, de întristare și compasiune, pe care Domnul și Mântuitorul nostru le-a simțit și le-a revelat în umblarea Sa prin această lume decăzută, prin această omenire străină de Dumnezeu, dușmană față de Dumnezeu și suferindă? Cu cât suntem mai spirituali, cu atât simțim mai mult cum Dumnezeu a fost dezonorat și întristat prin toate păcatele și nenorocirea!

Dar nu este un privilegiu deosebit de mare să poți să suferi împreună cu Hristos, să poți avea părtășie cu El în simțăminte și experiențe ale inimii? Ce privilegiu mai mare ar putea să ne fie oferit în această lume (în afară de faptul că avem parte de suferința pentru Hristos, ceea ce este o decorație deosebită, un dar de la Dumnezeu: Filipeni 1,29), decât în părtășie cu El, cu Domnul nostru scump, să călătorim prin această lume și prin acest pustiu și să suferim și să ne întristăm de ceea ce ne înconjoară, așa cum El a suferit și S-a întristat odinioară? Cu cât noi avem mai multă părtășie cu Domnul Isus în aceste suferințe, cu atât mai mult vom cunoaște profunzimea inimii Sale sfinte și iubitoare, care niciodată nu a obosit în slujba Sa de har și compasiune, cu toate că El zilnic a îndurat *«de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine»*. Dacă Îl vom urma pe această cărare, atunci nu ne va lipsi îmbărbătarea și mângâierile Duhului Său. În afară de aceasta *«suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu gloria viitoare, care va fi descoperită față de noi.»* (Romani 8,18) *«Bucuria care Îi era pusă înainte»* a întărit pe Domnul nostru preamărit, atunci când *«a suferit crucea și a disprețuit rușinea»*; și nouă ne este pusă înaintea ochilor gloria viitoare, în care vom fi glorificați împreună cu Hristos, pentru ca prin aceasta în mijlocul suferințelor din timpul de acum să fim încurajați și întăriți pentru a rămâne pe poziție. Nimic nu ne poate ridica deasupra suferințelor, ca privirea spre Domnul, care a biruit și acum stă la dreapta lui Dumnezeu glorificat, și spre gloria însăși, de care noi vom avea parte în curând împreună cu El. Și dacă comparăm suferințele din timpul de acum cu această glorie, care ne așteaptă, ele ne apar atunci foarte neînsemnate, așa cum spune apostolul Pavel într-un alt loc: *«Pentru că necazul nostru ușor de o clipă lucrează pentru noi, mai presus de orice măsură, o greutate eternă de glorie.»* (2 Corinteni 4,17) Dar cât este de minunat, preaiubiți împreună-călători, că atât suferințele noastre, cât și gloria noastră sunt în foarte strânsă legătură cu Hristos. Părtășia cu El pune pecetea fericită atât pe suferințele noastre, cât și pe gloria și fericirea noastră și le oferă însemnătate și valoare pentru inima noastră. El nu ne este departe nici aici în suferințe și nici acolo în glorie. Acum noi suntem una cu El în lumea care L-a lepădat și suferim împreună cu El, în curând însă vom fi veșnic acolo sus cu El, cu Cel pe care Dumnezeu și Tatăl Său L-a înălțat și L-a glorificat. Aici avem parte de ocară și suferințele Lui, acolo vom avea parte de Gloria Sa și onoarea Sa. Ne-am putea dori ceva mai înalt și mai bun? Sau Dumnezeul oricărui har ne-ar putea da ceva mai mare și mai minunat?

Capitolul 4

Unitatea copiilor lui Dumnezeu

Păzirea, respectiv reabilitarea fiecăruia în parte în lumea aceasta

Familia lui Dumnezeu alcătuiește în mod necesar o unitate; căci fiecare membru al ei posedă aceeași natură și aceeași viață divină. Și ea constituie nu numai o unitate; Domnul Isus voia ca această unitate să fie prezentată și văzută în această lume! Înainte de plecarea Sa la Tatăl Îl auzim cerând cu ardoare: *«Și nu cer numai pentru aceștia, ci și pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor; pentru ca toți să fie una, după cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.»* (Ioan 17,20.21) Această rugăciune a fost ascultată. Citim despre **primele** zile ale Bisericii lui Hristos după revărsarea Duhului Sfânt: *«Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet.»* (Faptele Apostolilor 4,32). Și în legătură

cu această prezentare minunată a unității familiei lui Dumnezeu apostolii au depus cu mare putere mărturie despre învierea Domnului Isus. Lumea a fost convinsă prin această mărturie puternică, că Hristos, pe care ei L-au lepădat și L-au omorât, a fost trimis de Dumnezeu, și că Dumnezeu L-a înviat din morți și L-a înălțat la dreapta Sa.

Pe cât de minunată și de puternică era această prezentare a unității familiei lui Dumnezeu, din păcate ea a dispărut curând dinaintea ochilor lumii, urmare necredincioșiei oamenilor, și niciodată ea nu va mai fi văzută din nou în acest veac rău. Însă mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că unitatea însăși nu a fost distrusă; căci credincioșia lui Dumnezeu este mai mare decât necredincioșia omului, și puterea și tăria Lui este mai mare decât viclenia și răutatea lui Satan. Familia lui Dumnezeu este și rămâne un întreg unitar; și chiar dacă Dumnezeu lasă decăderea exterioară să-și continue cursul în ceea ce privește prezentarea unității, pentru ochii Săi și pentru inima Sa continuă să existe ceea ce El a făcut; toți copiii Lui sunt înaintea Lui un tot unitar, sunt o familie. În privința aceasta fiecare credincios este nu numai îndreptățit, ci și obligat să recunoască acest adevăr prețios și să țină cu tărie la el, că familia lui Dumnezeu este un întreg de nedespărțit, veșnic, și constituie o unitate indisolubilă. Inimile copiilor lui Dumnezeu ar trebui să nu se miște în nici un cer mai restrâns, decât inima Tatălui Însuși. Așa scrie Ioan: «*Oricine Îl iubește pe Cel care a născut, îl iubește și pe cel născut din El.*» Imediat însă el ocrotește sfințenia acestei dragoste și adaugă, pentru ca să nu se nască vreo neînțelegere: «*Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui.*» (1 Ioan 5,1-2)

În timp deci ce auzim și cu bucurie trebuie să mărturisim că toți cei care sunt scumpi inimii Tatălui ca și copii preaiubiți ai Săi, și pe baza relației noastre intime comune și veșnice cu Dumnezeu trebuie să ne fie și nouă scumpi, totuși noi nu avem voie să uităm, că Tatăl Însuși trebuie să aibă locul întâi în inimile noastre; și că dragostea adevărată, dumnezeiască, față de copiii Săi se poate face cunoscut liber și nestingherit în măsura în care suntem ascultători de aceste cuvinte sfinte ale lui Dumnezeu. Dragoste față de toți credincioșii trebuie să se găsească totdeauna în inimile noastre; aceasta este o obligație dumnezeiască; însă unde și cum să dăm expresie acestei dragoste, aceasta trebuie permanent să se facă potrivit cu Dumnezeu; aceasta înseamnă potrivit cu Cuvântul Său sfânt și cu voia Sa sfântă.

Familia lui Dumnezeu este deci un întreg; și inima noastră trebuie totdeauna să recunoască unitatea ei. Totodată știm că această familie minunată și mare, așa cum ne arată apostolul Ioan, se clasifică în trei trepte spirituale diferite. Însă această împărțire se referă exclusiv la starea și progresul practic al vieții spirituale a sufletului. Așa după cum copiii unei familii pământeste, care totuși constituie un întreg și toți stau în absolut aceeași relație cu tatăl, au diferite vârste și prin aceasta au atins diferite trepte de creștere și cunoaștere, tot așa este și cu familia lui Dumnezeu. În ea se găsesc, așa cum ne spune Ioan, atât «*părinți*» și «*tineri*» cât și «*copilași*». Pe credincioși în totalitatea lor Ioan îi numește «*copii*», și «*copiii mei*» (1 Ioan 2,1.12.28; 3,7 și alte locuri). Prin adresarea «*copii*» apostolul se îndreaptă deci spre toți credincioșii în general, în timp ce prin «*copilași*» se adresează numai unei categorii deosebite, celei mai tinere dintre cele trei clase sau trepte de vârstă ale credincioșilor. Această diferențiere este demnă de luat în seamă cu privire la înțelegerea întregii scrisori. Înainte ca Ioan să se adreseze în mod deosebit fiecărei grupe de copii ai lui Dumnezeu, el adresează mai întâi cuvintele lui tuturor și spune care este partea comună tuturor: «*Vă scriu copiilor, pentru că păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui.*» (1 Ioan 2,12) Deci toți copiii lui Dumnezeu, părinții, tinerii și copilașii, au iertarea păcatelor (citește și Efeseni 1,7) și stau în binecuvântata cunoaștere a acestei iertări. Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaște nimic cu privire la un credincios care ar fi în nesiguranță cu privire la iertarea păcatelor lui și la filiațiunea lui. Potrivit gândurilor și intențiilor lui Dumnezeu fiecare copil al lui Dumnezeu se bucură de iertarea păcatelor sale și Duhul lucrează în inima lui strigarea minunată către Dumnezeu: «*Ava, Tată!*» Baza, pe care fiecare credincios a primit această binecuvântare nespus de mare, este Numele scump al Domnului Isus, valoarea Persoanei Sale și a lucrării Sale înaintea lui Dumnezeu. Iertarea de care avem parte este dumnezeiască și veșnică;

ea este dumnezeiască în caracterul ei, prin aceea că se bazează pe moartea și învierea Fiului lui Dumnezeu; ea este veșnică în existența ei, prin aceea că jertfa adusă la cruce a avut loc o dată pentru totdeauna, are valabilitate veșnică. Da, tot așa de prețioasă este și rămâne veșnic valoarea sângelui lui Isus Hristos. – Dacă vreunul din cititorii noștri va mărturisi: convingerea mea până astăzi nu a fost așa, că iertarea păcatelor mele este desăvârșit de dumnezeiască și veșnică, atunci să cerceteze Sfânta Scriptură și să vadă dacă aceasta nu este atestată în Cuvântul lui Dumnezeu. Și dacă acestea sunt gândurile lui Dumnezeu, așa cum ne spune El, că El nu vrea să Își mai aducă aminte de păcatele noastre (Evrei 10,17), atunci ar trebui ca gândurile Sale minunate să devină și gândurile noastre. Adevărata credință constă în aceea, că noi ne însușim gândurile lui Dumnezeu și noi ne plecăm înaintea mărturiilor și a cuvintelor Sale sfinte. Acolo găsim odihnă și pace. Atunci nu ne vom mai odihni în gândurile și simțirile noastre șovăielnice și inducătoare în rătăcire, ci pe Cuvântul lui Dumnezeu, care nu înșală, și pe voia Sa. În felul acesta credincioșii se pot bucura de însemnătatea deplină și de mesajul apostolului: *«păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui.»*

În privința aceasta cineva ar putea să obiecteze: „Noi păcătuim în fiecare zi din nou!” În privința aceasta răspundem mai întâi, că pentru un creștin născut din nou nu mai există o necesitate să păcătuiească, așa cum este cazul la copiii lumii; el nu mai este sub autoritatea lui Satan și sub puterea păcatului. De aceea el nu trebuie să păcătuiească. Pentru credincios Dumnezeu a îndepărtat judiciar pe omul cel vechi (natura păcătoasă, veche, din el), și anume în moartea lui Hristos. Așa citim în Romani 6,6, că *«omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El.»* Credinciosul poartă deci carnea cu sine ca fiind răstignită *«împreună cu patimile și cu poftetele ei.»* (Galateni 5,24) Însă înainte de toate Dumnezeu a dat credinciosului viața nouă și Duhul Sfânt, așa că el se poate socoti *«mort față de păcat și viu pentru Dumnezeu»* (Romani 6,11). Și Dumnezeu strigă tuturor credincioșilor: *«umblați în Duh și nicidecum nu veți împlini poftetele cărnii»* (Galateni 5,16). Așa scrie și Ioan: *«Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuieți»* (1 Ioan 2,1). Dar deoarece el știe că credinciosul, cu toate că el nu este constrâns să păcătuiească și deseori este atenționat *«să nu păcătuiească»*, însă *«greșește de multe ori»*, așa cum scrie Iacov, el adaugă: *«dacă cineva a păcătuiește, avem la Tatăl un Mijlocitor (Apărător)⁹, pe Isus Hristos, Cel drept; și El este ispășire pentru păcatele noastre.»* (1 Ioan 2,1-2) Aici auzim ce măsuri a luat Dumnezeu, Tatăl, pentru noi, ca să ne lase să înaintăm, pe noi copiii Lui preaiubiți, în pace printr-o lume rea, necurată. Considerăm că este bine și în interesul unor cititori ai noștri să rămânem o clipă la slujba importantă a Domnului de restaurare alor Săi. Când un copil al lui Dumnezeu a alunecat și a căzut, din cauza aceasta în ochii Tatălui el nu este alungat din poziția lui de copil, dar părtașia lui practică cu Tatăl este întreruptă. Cât de serios este acest lucru! Dacă Domnul Isus, care la cruce a devenit ispășire pentru păcatele noastre, și care acum stă ca Cel drept la Tatăl ca Apărător al nostru, nu S-ar ruga pentru noi și nu ne-ar reprezenta, atunci după căderea noastră am rămâne prăbușiți și tot mai mult ne vom îndepărta de Tatăl. Nu ar fi nici o speranță de reabilitare și vindecare! Însă în legătură cu rugăciunea de mijlocire și activitatea Domnului Isus, Duhul Sfânt acopere credinciosului greșala sa; El îl face să se plece înaintea Feței lui Dumnezeu cu adevărată judecată de sine, cu durere și căință, și îl face să-și mărturisească deschis și fără rezerve vina; și apostolul ne spune: *«Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.»* (1

---

⁹ Lucrarea de apărător a Domnului se deosebește clar în Scriptură de lucrarea Sa de Mare Preot. Lucrarea de apărător are a face cu greșelile, cu păcatele credinciosului după întoarcerea lui la Dumnezeu, respectiv cu reabilitarea lui din acestea, în timp ce slujba de Mare Preot are a face cu păstrarea relațiilor în care sângele lui Hristos a adus pe credincios la Dumnezeu și cu păzirea lui de a nu greși și a nu păcătui, precum și oferirea de mângâiere și compasiune în ispitele și în slăbiciunile sale. Ambele activități ca Mare Preot la Dumnezeu pentru noi, pelerinii și răscumpărații, într-un pustiu plin de încercări și greutate și ca Apărător la Tatăl pentru noi, copiii lui Dumnezeu, aflați într-o lume păcătoasă necurată, le exercită acum Domnul Isus în cer pentru noi; ambele sunt valabile exclusiv pentru ai Săi și sunt practicate până în clipa când Domnul ne va răpi din toate suferințele și din toate pericolele pustiuului acesta și lumii acesteia și ne va duce la Dumnezeu în Casa Tatălui. Acolo nu vom mai avea nevoie de slujba Sa plină de har ca Mare Preot milos și Apărător (Mijlocitor).

Ioan 1,9) Duhul lui Dumnezeu ne arată prin Cuvântul Său mizeria și o îndepărtează; El descopere și curăță; El acopere și vindecă. Vedem aceasta de exemplu la Petru, când după căderea sa Domnul vorbește cu el cuvinte serioase, dar binecuvântate, curățitoare și aducătoare de vindecare. Și când Cuvântul lui Dumnezeu Și-a făcut efectul în felul acesta, atunci sufletul savurează din nou apropierea și părtășia prețioasă cu Tatăl și cu dragostea Sa rămasă neschimbată.

Dar dacă credinciosul nu se lasă chemat înapoi, nu vrea să se întoarcă de pe drumul său rău sau de la un păcat, atunci Dumnezeu în guvernarea Sa va veni cu disciplinarea, ca să-l smerească și să-l facă să se judece singur și să mărturisească. Dumnezeu este sfânt și ne strigă: «*Fiiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!*»

Deci refacerea și curățirea unui suflet mântuit de «*orice întinare a cărnii și a duhului*» este necesară ori de câte ori o astfel de întinare a avut loc. Ele nu are loc prin sânge, ci, ca urmare a activității îndurătoare a Domnului Isus, Apărătorul nostru, care dă naștere în suflet la un sentiment sincer și o mărturisire sinceră a vinei, prin apă, aceasta înseamnă prin Cuvântul lui Dumnezeu aplicat în puterea Duhului Sfânt la inima și conștiința credinciosului. Aici nu este vorba de împăcarea și îndreptățirea unui păcătos vinovat, pierdut (aceasta are loc prin sânge), ci este vorba mai degrabă de aducerea unui suflet deja mântuit înapoi la părtășia cu Dumnezeu, Tatăl, și în savurarea acesteia. El, pe când era încă aici pe pământ, a dat ucenicilor Săi în spălarea picioarelor un tablou frumos al activității Sale ca Apărător acolo sus la Tatăl, pe care Domnul Isus o practică acum în cer pentru ai Săi. (Ioan 13) Însemnătatea acesteia au înțeles-o ucenicii abia mai târziu prin învățătura dată de Duhul Sfânt. Să ținem și noi seama de aceasta, căci Duhul Sfânt Și-a făcut locuință în noi. Mulți creștini văd în spălarea picioarelor numai o dovadă a smereniei mari a Domnului și Mântuitorului nostru. Dar în spălarea picioarelor este mult mai mult decât numai un act și o dovadă de smerenie. De aceea Domnul spune lui Petru: «*Ce fac Eu, tu nu știi acum, dar vei înțelege după aceea*», și: «*Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine*». (Ioan 13,7.8) Că Domnul a acționat aici cu smerenie mare, făcând slujba unui sclav, aceasta a văzut Petru imediat, nu abia «*după aceea*», și tocmai de aceea nu a vrut să lase să i se spele picioarele. Dar atunci Petru nu ar fi avut nici o parte cu Domnul? Cum se înțelege aceasta?

Apostolul Petru era întors la Dumnezeu și mântuit; el s-a recunoscut înaintea Domnului ca păcătos pierdut (Luca 5,8), și el a găsit în El, în Fiul lui Dumnezeu, viața veșnică. (Ioan 6,47.68.69) Deci El avea parte în Domnul. Însă Petru, ca toți noii născuți, cu toată dragostea sinceră pentru Domnul, posedă puțină cunoaștere de sine și drept urmare o mai mare încredere în sine. Domnul a văzut mai dinainte ce se va întâmpla cu Petru, și El S-a rugat pentru el; dar El nu S-a rugat ca Petru să nu fie «*cernut*», căci cazul dureros a fost cu regret necesar pentru apostol, ci ca el să fie binecuvântat prin aceasta și să nu piară din cauza aceasta. (Luca 22,31-34) Domnul a spus totodată lui Petru cât de adânc va cădea el și l-a atenționat; dar zadarnic. Petru a adormit după aceea, când el trebuia «*să vegheze și să se roage*»; și apoi a tăgăduit de trei ori pe Domnul său preaiubit. (Luca 22,39-46.54-62) Ce trist și umilitor! Dar nu trebuia Petru acum să fie din nou mântuit și născut din nou? Nu. Domnul spune: «*Cine s-a scaldat (sau: s-a spălat complet) nu are nevoie decât să i se spele picioarele, pentru că este în totul curat.*» (Ioan 13,10) Deci nu o înnoită naștere din nou și nu o împăcare prin sânge sunt necesare după căderea și păcătuirea unui credincios, ci folosirea apei, aceasta înseamnă folosirea Cuvântului lui Dumnezeu pentru picioarele sale, adică aplicarea Lui la umblarea sa pentru restaurarea inimii în părtășia fericită cu Domnul în prezența luminoasă a Tatălui; căci El spune: «*Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine*». Credinciosul trebuie să savureze și va savura acum din nou împreună cu Domnul Isus partea minunată, inexprimabil de binecuvântată, să se odihnească la inima de Tată a lui Dumnezeu și să savureze cu bucurie deplină dragostea Tatălui. Domnul Isus exercită acum din cer această slujbă binecuvântată de apărător și de spălare a picioarelor spre binecuvântarea alor Săi, pe care El îi iubește așa de mult, pentru ca ei să călătorească mereu cu inima fericită și să poată glorifica pe Dumnezeu Tatăl. Mulțumiri fie aduse Lui, că El nu obosește în această slujbă!

Cine dintre credincioși gândește, în opoziție cu aceste adevăruri mari, că el trebuie zilnic să-și spele greșelile în sângele lui Hristos, sau să se apropie mereu ca un păcătos sărman, acela nu cunoaște poziția lui desăvârșită, minunată, în Hristos, și pierde binecuvântări și mângâieri mari; și ceea ce este important, el dezonorează pe Dumnezeu, totodată dăunează jertfei deplin valabile a lui Hristos și mântuirii veșnice desăvârșite în Hristos, și astfel întristează pe Duhul Sfânt. Folosirea și stropirea sângelui lui Hristos asupra sufletului are loc o singură dată; ele nu se repetă. Toți cei care au fost împăcați odată cu Dumnezeu prin acest sânge nu mai stau înaintea lui Dumnezeu ca păcătoși, ci ca unii care au fost îndreptățiți. Ei „*au fost păcătoși*” (Romani 5,8). În ceea ce privește poziția lor, ei sunt «*desăvârșiți pentru totdeauna*» (Evrei 10,14) și acum ei sunt făcuți tot mai mult, practic, potriviți vocii lui Dumnezeu, prin Cuvântul adevărului, probabil și prin disciplinarea și educarea din partea lui Dumnezeu. (Ioan 17,16.17; Evrei 12,10.11) Dar salvarea lor și fundamentul, pe care ei stau, nu au nevoie de înnoire, ele își păstrează pentru totdeauna înaintea lui Dumnezeu valoarea lor nemăsurabilă, neschimbabilă. Noi, după ce am fost împăcați cu Dumnezeu, vom prețui tot mai bine valoarea sângelui lui Hristos, dar ea ne este socotită nouă de către Dumnezeu începând din clipa când noi prin credință ne-am sprijinit și ne-am bazat pe ea înaintea lui Dumnezeu. De aceea nu mai este posibilă o a doua aplicare a sângelui lui Hristos la noi. Așa după cum Moise trebuia să lovească numai o singură dată stânca și apoi trebuia numai să vorbească cu ea, tot așa Hristos, Stânca noastră (1 Corinteni 10,4), a fost lovit o singură dată pentru noi, numai o singură dată a curs sângele Său pentru noi și am fost curățiți prin El, am fost «*împăcați*» și «*aproțiați*» de Dumnezeu (citește Evrei 9,12; 10,22 și Efeseni 2,13); de acum încolo noi, ca unii care suntem salvați și împăcați cu El, Cel care acum domnește la dreapta lui Dumnezeu și se roagă pentru noi (Romani 8,34), ar trebui să vorbim totdeauna cu El.

Într-un capitol anterior am vorbit deja despre cele trei lucruri: nașterea din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu, împăcarea prin sângele lui Hristos și pecetluirea cu Duhul Sfânt. Fiecare din aceste acțiuni sunt unice, își păstrează valabilitatea pentru totdeauna și de aceea niciodată nu se repetă. Desigur sufletul pe drumul credincioșiei va cunoaște tot mai mult însemnătatea, puterea și binecuvântarea acestor trei lucruri și va învăța să le prețuiască tot mai mult, și va lauda pe deplin pe Dumnezeu prin cuvânt și umblare pentru acestea, dar, așa cum am spus, sufletul este numai o singură dată născut din nou, este curățit și împăcat numai o singură dată prin sângele lui Hristos, și este pecetluit numai o singură dată pentru veșnicie cu Duhul Sfânt; și acestea rămân.

Dar ceea ce continuă, așa după cum am văzut, să rămână necesară este lucrarea Domnului pentru noi la dreapta lui Dumnezeu Tatăl, ca Mijlocitor credincios, ca să ne conducă din nou la curățire și reabilitare atunci când noi în lumea aceasta rea, necurată, am greșit în gândire, în vorbire și lucrare, și prin aceasta am pierdut părtașia practică cu Tatăl și cu Fiul. Ce dragoste, ce credincioșie care se preocupă așa de neconținut cu preaiubiții, cu toți membrii întregii familii a lui Dumnezeu, cu copilașii, cu tinerii și părinții, până când toți vor fi în Casa Tatălui! Cu adevărat, «*fiindcă iubea pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la capăt.*» (Ioan 13,1) Fie ca noi, ca și copiii preaiubiți ai lui Dumnezeu, care am fost răscumpărați și salvați cu un preț mare și acum avem parte zilnic de activitatea zilnică a lui Isus ca Mare Preot plin de har și Mijlocitor credincios, să fim treji, credincioși și mulțumitori. Da, cititor scump, împreună răscumpărat, să fim «*imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți, și să umblăm în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă.*» (Efeseni 5,1.2).

Capitolul 5

Clasificarea copiilor lui Dumnezeu în părinți, tineri și copilași

Dacă Duhul Sfânt clasifică pe copiii lui Dumnezeu în «*copilași*», «*tineri*» și «*părinți*», prin aceasta El se referă la viața lor lăuntrică, spirituală, referitoare la creștere și maturizare. În viața naturală această clasificare nu merge totdeauna împreună, însă deseori viața spirituală poate și chiar se suprapune peste viața naturală. Dacă cineva s-a întors la Domnul pe când era încă copil, și după aceea credincios înaintează cu Domnul, el ca tânăr va ajunge să fie și «*un tânăr*» în cele spirituale și ca bărbat poate fi un «*părinte*». Când însă un bărbat sau o femeie se naște din nou la o vârstă înaintată sau chiar la bătrânețe cărunte, cu toată vârsta înaintată nu este nicidecum prezentă maturitatea unui «*părinte*», ci este starea unui «*copilaș*» în Hristos, care „se hrănește încă cu lapte și nu cu hrană tare”, chiar dacă bătrânul a căpătat multă experiență pe parcursul multor ani, pe care copilul credincios și tânărul credincios încă nu le-a făcut, ca de exemplu experiența referitoare la caracterul trecător al lucrurilor vizibile, la lipsa de valoare a tuturor bunurilor temporale și multe altele.

Deci viața spirituală în cel credincios își are evoluția ei și creșterea ei; și ea se poate întări și se va întări numai dacă inima va rămâne în toate credincioasă lângă Domnul și va merge împreună cu El. Dacă aceasta are loc, atunci credinciosul curând va avea «*simțurile deprinse să deosebească binele și răul*» și va putea suporta «*hrana tare*».

Pe de altă parte viața nouă sau viața spirituală are multe pericole și mulți dușmani care deranjează creșterea sănătoasă și progresul și stau ca piedici pe cale. Așa a trebuit apostolul să mustre pe evrei: «*Căci deși de mult (cu privire la întoarcerea lor la Dumnezeu sau trecerea lor la creștinism) trebuia să fiți învățători, aveți iarăși nevoie de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Căci oricine are parte numai de lapte, este neobișnuit cu cuvântul despre dreptate, căci este un prunc.*» Scriitorul inspirat le spune evreilor și care este cauza acestei prezentări triste: «*V-ați făcut greoi la auzit.*» (Evrei 5,11-13) Și galatenii au dat înapoi în viața dumnezeiască, în loc să înainteze. Apostolul Pavel a trebuit să le spună: «*Mă tem pentru voi, ca nu cumva să mă fi ostenit în zadar pentru voi.*» «*Voi alergați bine; cine va oprit, ca să nu ascultați de adevăr?*» (Galateni 4,11; 5,7) Vai, ei și-au plecat urechea spre învățătorii falși, care i-au adus din nou sub robia Legii și prin aceasta au dat lovitura de moarte evoluției fericite și a creșterii vieții noi, potrivit cu Dumnezeu. De aceea apostolul a ajuns «*în încurcătură*» și adâncă durere din cauza lor: el le arată ce urmări triste pentru ei are amestecarea Legii cu harul, da, îi imploră să se reîntoarcă la Evanghelia care el le-a adus-o la comanda lui Dumnezeu. Nici la corinteni apostolul nu a văzut progresul dorit; el nu le-a putut vorbi «*ca unora spirituali, ci ca unora carnali*», ca unor «*prunci*», cu toate că erau «*în Hristos*», aceasta înseamnă că erau întorși la Dumnezeu și mântuiți. (1 Corinteni 3,1-4) La ei erau alte obstacole care stăteau în calea creșterii spirituale: între ei era «*invidie și ceartă*»; «*dezbinări*» și «*partide*» și-au croit drum printre ei; aluatul păcatului carnal și al nedreptăților a fost găsit printre ei, și învățătorii străini, egoiști, căutau să submineze prestigiul apostolilor din mijlocul lor. Apostolul Pavel caută prin puterea Duhului Sfânt în prima sa scrisoare să îndepărteze toate aceste obstacole din calea unei dezvoltări sănătoase a vieții spirituale; și noi vedem din a doua lui scrisoare adresate Adunării, că prin ajutorul lui Dumnezeu lui i-a reușit parțial.

Astfel, pericolele și obstacolele în calea vieții născută de Dumnezeu în credincios sunt foarte multe. Nu este de mirare, că bătrânul apostol Ioan în scrisorile sale se adresează în mod deosebit fiecărei clase în parte, «*părinților*», «*tinerilor*» și «*copilașilor*», îi atenționează de pericolele care vin asupra lor și le dă hrană și învățatură potrivită cu starea lor. Să studiem mai îndeaproape cuvintele sale inspirate prin Duhul Sfânt:

1. «Părinții»

Apostolul scrie acestora: «*Vă scriu părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Cel care este de la început*», și imediat după aceea: «*V-am scris părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Cel care este de la început*». (1 Ioan 2,13,14) Deci ceea ce caracterizează pe «*părinții*» în Hristos este că ei au cunoscut «*pe Cel care este de la început*», și acesta este Isus Hristos. Aceasta este tot ce apostolul le spune sau vrea să spună despre ei în mod deosebit. S-ar putea pune întrebarea: „Nu este puțin aceasta? Nu cunoaște fiecare copil al lui Dumnezeu pe Isus Hristos? Desigur, fiecare creștin adevărat Îl cunoaște într-o formă sau alta, ca fiind Mântuitorul și Domnul lui și pe drumul de urmaș al Lui Îl cunoaște mereu mai bine și mai îndeaproape și în activități noi, în însușiri și glorie. Însă ceea ce caracterizează pe «*părinți*», și anume că ei «*au cunoscut pe Cel ce este de la început*», înseamnă mult mai mult.

În evanghelia sa Ioan vorbește despre ceea ce era «*la început*». Aici însă el scrie despre ce era «*de la început*». Expresia «*la început*» merge înapoi în veșnicie; expresia «*de la început*» însă se referă la timpul când Hristos, viața veșnică, a intrat în lumea aceasta. – Evanghelia începe cu cuvintele: «*La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.*» Vedem aici pe Hristos ca fiind Cuvântul veșnic, pe Fiul veșnic al lui Dumnezeu, pe «*Întâiul născut din toată creația*». Prin El și pentru El au fost create toate lucrurile și ele există prin El. (Coloseni 1,15-17; Evrei 1,2) Însă noi știm că prima creație a fost stricată prin păcatul omului; suferința și moartea au pătruns în ea. Dumnezeu a văzut toate acestea venind și în planurile Lui din veșnicie a prevăzut o a doua creație, una nouă, care este mult superioară primei «*creații a lui Dumnezeu*». Hristos este în aceeași măsură «*Începutul*» și «*Capul*» acestei creații (Efeseni 1,10-11); Apocalipsa 3,14; Coloseni 1,18); El este «*ultimul Adam*», «*Omul al doilea, din cer*». (1 Corinteni 15,45.47) În moartea lui Hristos Dumnezeu a încheiat juridic pentru totdeauna istoria primului om și a pus baza noii creații. Și după învierea Sa Hristos Și-a ocupat locul ca «*Om al doilea*» și ca atare domnește acum la dreapta lui Dumnezeu. –

Când apostolul spune părinților: «*L-ați cunoscut pe Cel care este de la început*», el spune despre ei, că ei Îl cunosc ca pe Acela care era pe pământ pentru glorificarea lui Dumnezeu, că El nu numai a purtat păcatele lor, ci prin moartea și învierea Sa a pus baza pentru împăcarea «*tuturor lucrurilor*». Dar inima lor nu numai Îl cunoaște pe El, Cel care era viața veșnică «*la Tatăl*» și a venit în lumea aceasta și a devenit Om, pentru ca pe scena păcatului și a morții să glorifice pe Dumnezeu, ci ea găsește în El și bucuria ei. De această bucurie vedem și pe apostol umplut, când scrie: «*Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am contemplat și ce au pipăit mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții (și viața a fost arătată, și noi am văzut și mărturisim, și vă vestim viața veșnică, care era la Tatăl și ni s-a arătat); ce am văzut și am auzit vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi; și anume părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Și vă scriem aceste lucruri, ca bucuria voastră să fie deplină*». (1 Ioan 1,1-4)

Ceea ce caracterizează deci pe «*părinți*» este faptul că ei cunosc pe Hristos, revelarea lui Dumnezeu și plăcerea lui Dumnezeu, ca parte a inimii și bucuriei lor. Ei cunosc deci pe Hristos nu numai într-o demnitate sau alta, într-o însușire sau alta, sau într-o activitate sau alta, și nu numai potrivit experiențelor, pe care ei le-au avut cu El, ci în caracterul ales, în gloria și valoarea mare a Ființei Sale, a harului Său și a gloriei Sale, așa cum Cuvântul lui Dumnezeu Îl prezintă ochilor noștri și așa cum Duhul lui Dumnezeu Îl transfigurează, Îl glorifică și Îl face nespus de prețios inimii noastre. Tot așa și Pavel ca un „părinte” în Hristos putea spune: «*Știu (sau cunosc) în Cine am crezut*». (2 Timotei 1,12) Este, așa cum am spus, lucrul cel mai înalt pe care noi ca credincioși îl putem ajunge, și anume, că Hristos în toată plinătatea Sa ne umple inima și orizontul. După întoarcerea la Dumnezeu sufletul se preocupă în mod explicabil mai întâi cu propria fericire, cu iertarea păcatelor și, în legătură cu aceasta, mai ales și cel mai frecvent numai cu lucrarea înfăptuită de Hristos. Când însă progresează în viața lăuntrică, el se preocupă tot mai mult cu tot adevărul, cu tot Cuvântul. Și în cele din urmă Hristos Însuși va fi Acela care devine

tot mai mult subiectul cugetărilor și studiilor lui. Sufletul va ajunge să se laude cu Domnul: «*Toate izvoarele mele sunt în Tine!*» - El își vede exprimate sentimentele în cuvintele poetului, când cântă:

Eu am destul, Te am pe Tine,
Mă bucur azi, sunt vesel, cânt.
O, unde este-un dar ca Tine
În cer, și unde pe pământ?
O, inima mea-i mult prea mică,
Pe Tine ca să te cuprindă.

Sau într-o altă cântare:

Tu, al cerului Sfânt Soare,
Slava îngerilor ești,
Tu, a Tatălui plăcere,
Doamne, pururea Tu ești.

Acestea sunt deci sentimentele «*părinților*» în sensul apostolului: ei cunosc a tot suficiența lui Hristos.

Nu demult scriitorul acestor rânduri a avut privilegiul să viziteze un frate foarte bolnav, care era pentru noi „un părinte în Hristos”. Fața lui era desfigurată din cauza suferințelor. Îi lipsea aproape orice îngrijire trupească și sufletească. Cu toate acestea nu s-a referit nici măcar cu un cuvânt la suferințele și încercările lui. Vorbirea lui avea ca subiect numai pe Domnul Însuși. Pe parcursul discuției a spus printre altele: „În primii zece ani de la întoarcerea mea la Dumnezeu m-am bucurat în primul rând de lucrarea de mântuire a Domnului Isus, de sângele Lui vărsat pentru Mine, de mântuirea și de salvarea mea. Mai târziu Dumnezeu mi-a dat lumină cu privire la toate adevărurile minunate referitoare la Adunarea sau Biserica lui Dumnezeu, cu privire la binecuvântările ei cerești și la poziția ei cerească. Desigur mi-a rămas permanent scumpă și valoroasă baza prețioasă a mântuirii mele, jertfa de pe Golgota, dar acum inima mea se preocupă în mod deosebit cu adevărurile pe care le-am cunoscut din nou. Însă de mult timp”, a continuat el, „Hristos Însuși, Domnul scump, gloria persoanei Sale, stă înaintea sufletului meu. Nu că lucrurile cunoscute odinioară și-au pierdut valoarea, nu! Dar Hristos Însuși îmi este acum mai prețios decât toate; și pe El Însuși Îl savurează inima mea! Eu am destul și am totul în El.”

Acest credincios, m-am gândit eu, a atins maturitatea unui „părinte”, și experiențele lui confirmă ce am spus mai înainte despre diferitele trepte ale vieții dumnezeiești lăuntrice și însușirile ei. Cine a ajuns acolo, în Hristos să-și aibă toate izvoarele, acela a ajuns la liniște; și lui nu i-a mai rămas nimic de făcut, decât să cunoască din ce în ce mai mult plinătatea lui Hristos și s-o savureze, să se preocupe cu El. Apostolul nu atenționează pe părinți, așa cum atenționează pe copilași și pe tineri, cu privire la pericolele din partea învățătorilor falși și a lumii. Părinții se bucură de posesiunea Aceluia care este de la început și în El savurează toată înțelepciunea lui Dumnezeu. Să învețe și să înțeleagă tot mai mult despre El, Cel care este subiectul și scumpătatea vieții noi, aceasta este dorința și năzuința sufletului fericit. Și acolo unde inima este umplută de Hristos, Satan nu are nici un acces. De aceea în continuare Ioan nu scrie «*părinților*» altceva, decât ceea ce el le-a spus deja: «*Ați cunoscut pe Cel care este de la început*». Dacă se studiază toate poruncile și rânduielile Noului Testament: ce conțin sau ce arată ele? Trăsăturile de caracter ale lui Hristos. Deci prin faptul că părinții L-au cunoscut în gloria Sa și în plinătatea Persoanei Sale, ei se află la izvorul tuturor celor necesare hrănirii și creșterii vieții dumnezeiești. Au ei nevoie de înțelepciune, de călăuzire, de îmbărbătare, de mângâiere, de mustrare? Da; dar toate acestea și mult mai mult, toate binecuvântările care sunt partea noastră în și pe baza mântuirii, ei le caută, le posedă și le găsesc în El, Cel care este de la început.

S-ar putea ca în realitate să fie puțini «*părinți în Hristos*». Dar să nu dorim noi din toată inima să creștem la această maturitate spirituală a «*părinților*»? În relațiile pământești se spune în toată lumea, că copilul de astăzi este bărbatul și tatăl viitorului, să nu fie tot așa și în domeniul spiritual? Ah, ce pagubă că așa de mulți credincioși rămân în urmă în creștere și nu avansează! Cei mai mulți par să nu depășească treapta de cunoaștere și de aptitudini spirituale ale unui «*copilaș*», și chiar semnele caracteristice ale unui «*copilaș*», semnele vieții noi în general, se recunosc foarte slab.

Cine vrea totuși să cunoască și să savureze binecuvântările depline ale vieții creștine sau mai mult, bogățiile nelimitate, care se găsesc în Hristos pentru noi, acela trebuie «*cu hotărâre de inimă să rămână cu Domnul*». El trebuie să-și dea toată silința să cerceteze toate frumusețile și gloriile, pe care Cuvântul prețios al lui Dumnezeu ni le arată din belșug cu privire la Isus, să și le însușească și să le savureze. Cu adevărat, cine stă zilnic, ca Maria din Betania, cu inima devotată la picioarele Domnului Isus, însușindu-și cuvântul Lui și trăindu-L, acela va crește și se va maturiza și poate deveni un «*părinte*» în familia lui Dumnezeu.

2. «Tinerii»

Semnul caracteristic și podoaba tinerilor este puterea lor. Ei l-au învins pe cel rău. «*Vă scriu, tinerilor, pentru că l-ați învins pe cel rău.*» (1 Ioan 2,13) Această caracteristică o repetă apostolul în versetul următor. Totodată ne face cunoscut sursa acestei puteri. Da, Cuvântul lui Dumnezeu oferă într-adevăr putere și anume atât în relația cu Dumnezeu, cât și față de oameni. Puterea tinerilor s-a dovedit: ei au învins pe Satan. Ei nu mai sunt robi ai lui Satan, ei sunt ai Domnului, și ei înving mereu răul prin puterea Cuvântului care locuiește în ei.

Dar ce înseamnă: Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi? Domnul ne spune: «*Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice vreți și vi se va face*». (Ioan 15,7) Înțelesul acestui loc este fără îndoială acela, că Cuvântul lui Dumnezeu, cuvintele Domnului nostru scump, trebuie să găsească un loc în inimile noastre și să-l ocupe, ca să dea naștere la transformarea gândurilor și dorințelor noastre. Dacă de exemplu prin Cuvântul Domnului felul Lui de gândire, «*gândul lui Hristos*», ia chip în noi, așa cum este intenția lui Dumnezeu, atunci și rugăciunile, care le aducem Tatălui, vor fi numai expresia gândirii și dorințelor lui Hristos. De aceea împlinirea unei astfel de rugăciuni ne poate fi garantată mai dinainte.

Dar și față de dușman, ținând seama de atacurile și ispitele lui, Cuvântul păstrat în inimă este o armă puternică, permanent pregătită pentru apărare. (Psalm 119,9.11) El locuiește în suflet și formează și stăpânește viața credinciosului. „Aceasta este tocmai ce eu vreau să obțin!” , strigă probabil unii. Un astfel de om trebuie să-și amintească, că noi, pentru ca Cuvântul lui Dumnezeu să rămână și să lucreze în noi, trebuie să-L iubim și să-L prețuim, să-L cercetăm și să medităm cu privire la El în inima noastră. Dacă eu de exemplu citesc puțin Cuvântul lui Dumnezeu, și probabil numai în grabă și superficial , atunci El niciodată nu va locui în inima mea sau absolut deloc nu va locui «*din belșug*». (Coloseni 3,16) Aceasta însă este intenția lui Dumnezeu cu noi. Să ne dăm toate silințele, să cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu, să-L citim mai întâi cu stăruință, și cu rugăciune și meditare în liniște și sub călăuzirea Duhului. Dar să nu desconsiderăm cele învățate, ci în teama Domnului, potrivit cunoștinței primite, începând de acum încolo să-L practicăm în activitate și umblare. Numai așa Cuvântul, pe care-L citim în Sfânta Scriptură, se va transmite în inimile noastre și va fi păstrat ca o comoară prețioasă. El este acum aici, sub binecuvântarea lui Dumnezeu și acțiunea Duhului Său, izvorul gândurilor noastre, a voinței și faptelor noastre și este puterea noastră în lupta noastră. (Efeseni 6,14) Cu privire la Israel în zilele viitoare, Dumnezeu spune: «*dând legile Mele în mintea lor, le voi înscrie și pe inimile lor.*» Atunci toți, de la cel mic și până la cel mare, vor cunoaște pe Domnul. (Evrei 8,10.11) Israel a avut odinioară Legea pe table de piatră; dar aceasta nu le-a dat putere pentru ascultare și luptă. Când însă Dumnezeu le va înscrie Cuvântul Său în inima și mintea lor, atunci totul va fi

schimbat: ei vor fi credincioși și tari în căile Domnului, Dumnezeului lor. Și tot așa și noi. Dacă posedăm Cuvântul lui Dumnezeu numai în Cartea binecuvântată, și nu în inimă, atunci el nu ne va oferi putere pentru o umblare sfântă și nici pentru lupte învingătoare. Însă de îndată ce și în măsura în care noi păstrăm Cuvântul în inimile noastre, el va deveni un izvor de viață și de putere; aceasta lucrează Duhul lui Dumnezeu. De câte ori la citirea Cuvântului nu trebuie să ne spunem: dacă aș fi avut acest cuvânt sau acel cuvânt al lui Dumnezeu în inimă și în minte, atunci aceasta și aceea nu ar fi avut loc în viața mea; aș fi rămas păzit de unele curse și de unele dureri și pași greșiți. Cuvântul lui Dumnezeu este, ca și lumina pentru picioarele noastre, singura armă cu care putem respinge atacurile permanente ale lui Satan. Să ne gândim cum în zilele noastre sunt lezate chiar și fundamentele credinței noastre și noi suntem obligați să luptăm «*pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna*» (Iuda 3), și astfel ne dăm seama cât este de necesar să păstrăm înlăuntrul inimii noastre Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne, să-L cercetăm și să ne hrănim din El. Atunci vom fi «*tari și vom învinge pe cel rău*». Cine păstrează Cuvântul în inima sa, acela și ascultă de El; și pe credinciosul ascultător nu-l lezează răul. Ca în toate, tot așa și în privința aceasta Domnul nostru scump «*ne-a lăsat un exemplu, pentru ca noi să călcăm pe urmele Lui*». El putea spune: «*Este desfătarea Mea, Dumnezeul Meu, să fac plăcerea Ta, și Legea Ta este înlăuntrul inimii Mele.*» (Psalm 40,8) Când apoi ispititorul a venit la El, El a respins atacurile lui viclene cu de trei ori «*este scris*», și El l-a învins victorios.

Să nu uităm, că mai întâi Cuvântul trebuie să-și fi găsit în sufletul nostru un loc statornic, înainte ca noi să-L putem folosi ca armă împotriva dușmanului.

«*Tinerii*» sunt expuși însă unui pericol deosebit, de care apostolul îi atenționează: «*Nu iubiți lumea, nici cele din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate.*» (1 Ioan 2,15-17)

Deci lumea și pofta ei este un pericol deosebit pentru credincioșii care se află pe această treaptă a vieții spirituale. Acest pericol caracterizează și lupta deosebită, pe care o au de dus acești credincioși. S-ar putea spune: deoarece Satan a fost învins în ceea ce privește puterea sa, el încearcă acum cu viclenie și momeli, ca să răstoarne pe credincios.

Cineva ar putea spune: nu este lumea și pofta ei mai degrabă un pericol pentru creștinii foarte tineri, «*copilașii*»? În general trebuie să spunem: nu. De exemplu, eu nu-mi aduc aminte, ca în timpul de la început, când m-am întors la Domnul, să fi fost ispitit de lume și de lucrurile ei. Bucuria pentru mântuirea obținută și cunoașterea că sunt scos din lumea rea era prea mare, ca isпитirile venite din partea ei să mă fi influențat în mod deosebit. Abia după mult timp, când eram deja consolidat în cunoașterea Domnului, dușmanul a început să-mi pună iarăși înaintea ochilor lucrurile vizibile ca atrăgătoare și prin aceasta să depărteze inima mea de Domnul, așa că, vai! uneori mi-a fost răpită savurarea dragostei Tatălui, prin aceea că eu – spre durerea mea trebuie să recunosc – nu totdeauna am respins imediat ispitele de la mine, ci ici și acolo am ascultat de dușman. Samson era un «*tânăr*» plin de putere, peste care deseori venea Duhul Domnului. Secretul tăriei lui consta tocmai în despărțirea de lume; căci el era un «*nazireu al lui Dumnezeu*». (Judecători 16,17; Numeri 6) Drept urmare el a fost subiectul dușmăniei deosebite și ispitelor lui Satan, care a încercat în mod deosebit prin «*pofta cărnii*» să-l momească și să-l prăbușească, ceea ce i-a și reușit, cu toate că Samson a fost o unealtă a Domnului în lupta împotriva filistenilor.

Prin «*lume*» Cuvântul lui Dumnezeu aici nu înțelege desigur creația, așa cum ea a rezultat din mâna lui Dumnezeu, ci marele sistem spiritual, pe care omul, după ce el a căzut de la Dumnezeu și a fost influențat de Satan, l-a organizat și al cărui „stăpânitor” și „dumnezeu” este Satan. (Ioan 14,30; 2 Corinteni 4,4) În acest sistem dușman față de Dumnezeu au fost introduse lucrurile vizibile. Cain a fost primul om lumesc. După ce el sub imboldul lui Satan a devenit ucigașul fratelui său, a fugit departe de fața Domnului și a locuit în țara Nod (Fugă). (Geneza 4,16) Acolo a construit pentru el și urmașii lui o cetate, pe care a numit-o după numele său, și în care apoi s-a

văzut tot mai mult năzuința comună a societății umane în opoziție cu Dumnezeu. Satan l-a mânat tot mai departe și tot mai mult în lucrurile vizibile, trecătoare, departe de Dumnezeu și fără Dumnezeu, să-și facă poftelile și plăcerile. Arta și știința, comerțul și industria, care în sine însuși cu siguranță nu conțin nimic păcătos, vrăjmaș față de Dumnezeu, au devenit pentru omul decăzut, despărțit de Dumnezeu, sub conducerea lui Satan, mijlocul pentru un scop vrăjmaș față de Dumnezeu, și anume: să alcătuiești pe cât posibil de plăcut viața în această lume decăzută fără Dumnezeu, și să uiți despărțirea de Dumnezeu și pustiul și durerea inimii, care au trebuit să urmeze acestei despărțiri. – Așa este și astăzi încă aspirația și osteneala deșartă a omenirii suspinându-se aflate sub jugul și puterea lui Satan, să devină fericită fără Dumnezeu și departe de Dumnezeu. Și până astăzi intenția și lucrarea dușmanului, a marelui mincinos și ucigător de oameni, este să țină pe copiii lumii acesteia departe de Dumnezeu, da, în răzvrătire și dușmănie față de Dumnezeu.

Lumea stă acum în opoziție totală față de Dumnezeu (Iacov 4,4-5), sau așa cum citim în textul nostru, față de Tatăl; tot așa cum este carnea față de Duh și Satan față de Hristos. De aceea se spune: «*Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.*» Desigur nu se poate totdeauna spune, că cineva, care temporal iubește lumea, nu poate fi credincios; căci apostolul Pavel a trebuit să spună despre Dima, că a iubit lumea de acum, cu toate că el era un credincios; dar un astfel de om a tăgăduit poziția sa spre paguba și pierdea lui mare și nu mai poate savura dragostea Tatălui. Cum ar putea Tatăl să reveleze dragostea Sa și s-o lase savurată de o inimă care iubește lumea și lucrurile vizibile! Vai, cât de mulți s-au ofilit prin dragostea față de lume și de lucrurile vizibile și cât de multe inimi extenuate se găsesc astăzi printre credincioși! Unde este puterea și cavalerismul lor – unde este bucuria lor în Duhul Sfânt, unde este mărturia lor pentru Domnul? – Dacă ei sunt copiii ai lui Dumnezeu, așa după cum ei se arată probabil în anumite aspecte, totuși viața lor ca mărturie este pierdută, și pierderea este o pierdere veșnică! Și ce durere și pierdere pentru Domnul Însuși! - Să citim, pentru a înțelege poziția adevărată a credinciosului în lume, rugăciunea minunată a Domnului pentru noi, cei ce sunt ai Săi, adresată Tatălui la plecarea Lui din această lume. Acolo Îl auzim rugându-Se: «*Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. ... Eu pentru ei Te rog, nu Te rog pentru lume, ... Sfinte Tată, păzește în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, ... Eu le-am dat Cuvântul Tău și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume. Nu te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume după cum Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimis pe Mine în lume, și Eu i-am trimis pe ei în lume; și pentru ei Eu Mă sfințesc pe Mine Însumi¹⁰, ca și ei să fie sfințiți în adevăr.*» Și la sfârșitul rugăciunii minunate Domnul mai spune: «*Tată drept, lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis.*» - Se pot imagina contraste mai mari ca acelea dintre credincioși și copiii lumii, sau dintre «*Tatăl*» și «*lume*». – Credincioșii au fost scoși din veacul rău de acum (Galateni 1,4) și au fost puși deoparte pentru Dumnezeu, Tatăl, și «*dragostea Tatălui este în ei*». (Ioan 17,26) Ei înaintează în savurarea acestei dragoste, și «*lumea nu îi cunoaște*». (1 Ioan 3,1) Ei însă «*înving lumea*». (1 Ioan 5,4-5) De aceea cât este de îngrozitor și trist, când la un credincios nu este așa!

La cruce s-a arătat categoric ruptura totală și contrastul dintre Dumnezeu și lume. Lumea a arătat acolo, ca niciodată mai înainte, că «*dușmănia față de Dumnezeu*» este caracterul ei. Ea a batjocorit, a lepădat și a omorât pe Fiul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu L-a trimis în lume ca Salvator. Căci așa de mare a fost dragostea Sa față de ea în starea ei nenorocită și de păcat, atât de mult a iubit-o El, că a dat singurul Său Fiu. Toate clasele și nivelele lumii religioase și politice au pășit sub conducerea lui Satan în ură și dușmănie față de Dumnezeu și Unsul Său, împotriva «*Singurului născut din Tatăl*». Ei voiau mai bine întunericul și pe căpetenia întunericului decât lumina și dragostea lui Dumnezeu, decât mântuirea și gloria lui Dumnezeu. La cruce Satan s-a arătat pe deplin ca conducător al lumii și a fost recunoscut public de ea. Și lumea este de aici

---

¹⁰ Aceasta se referă la înălțarea la Tatăl, prin care are loc și se exprimă punerea totală deoparte a credincioșilor de lume pentru Tatăl.

înainte datore să dea socoteală lui Dumnezeu pentru moartea, pentru uciderea Fiului Său. Când acum cineva devine un copil al lui Dumnezeu prin credința în Isus, Fiul lui Dumnezeu, prin aceasta el trece ca de la sine de partea lui Dumnezeu, de partea Tatălui, față de lume; și tot ce face și ce nu face trebuie să mărturisească aceasta. Crucea lui Hristos – și ce zid de despărțire minunat și veșnic este aceasta – stă pentru totdeauna între credincios și lume, oricum s-ar prezenta ea, religioasă sau păcătoasă. Un copil al lui Dumnezeu nu poate iubi lumea și în același timp să se bucure de Tatăl și de dragostea Lui. Nu, singura lui poziție corectă față de lume este aceea pe care apostolul Pavel o exprimă, când spune: *«Dar departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.»* (Galateni 6,14) Toate acestea, nu este adevărat, iubit cititor, sunt așa de clare și de simple, că nici un creștin adevărat nu va pune la îndoială cele spuse; dar cine ar vrea să tăgăduiască, că cu toate acestea lumea ne oferă cele mai mari ispite și pericole! Inimile noastre sunt prin natura lor viclene și rele, și Satan ne cunoaște, el se preocupă să ni se împotrivescă și să ne distrugă, așa că foarte repede gândul lumii și asemănarea cu lumea își găsește într-o formă și înfățișare oarecare acces la noi. De aceea cât de veghetori ar trebui să fim și totdeauna să ne aducem aminte de cuvintele Domnului și ale apostolilor Săi, că noi nu aparținem lumii și nu trebuie să ne asemănăm cu ea. Ce nebunie este și atunci când noi pentru o bucurie trecătoare, deșartă, suntem gata să sacrificăm savurarea cea mai sfântă, cea mai înaltă, pe care o are sufletul: dragostea Tatălui, care dorește să fie pentru noi permanenta strălucire a soarelui și în orice necaz și situație a călătoriei noastre prin pustiu poate să ne mângâie și să ne îmbărbăteze.

Pentru a preveni orice neînțelegere apostolul spune apoi în continuare: *«Nu iubiți lumea, nici cele din lume.»* - Deci tot ce satisface într-un fel oarecare carnea, natura veche rea, tot ce place ochilor și spre care ei privesc cuprinși de dorință, tot ce trezește și hrănește mândria omului, tot ce îi oferă importanță și înălțare în lumea aceasta, ca să se înalțe peste semenii său, fie aceasta rangul, evidențiere, demnitate și poziții de autoritate, pe scurt, tot ce năzuiește sărmana inimă păcătoasă, credinciosul să nu năzuiască după ele. Dacă el înțelege, că el este una cu Hristos, pe care lumea L-a lepădat și L-a răstignit, și că el aparține lui Dumnezeu, Tatăl, atunci nu-i va fi greu să înțeleagă atenționarea lui Dumnezeu și să o împlinească: *«Nu iubiți lumea, nici cele din lume. ... Pentru că tot ce este în lume; pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl.»*

Duhul lui Dumnezeu ne arată aici cele trei căi, pe care satan caută acces la noi și pe care noi din cauza aceasta trebuie să le ținem încuiate. Este mai ușor să ții pe dușman afară, decât, după ce a intrat, să-l dai afară. Ca Neemia, după ce construcția zidurilor Ierusalimului s-a terminat, a pus paznici, care păzeau porțile orașului, și așa cum fiecare trebuia să zidească zidul în dreptul casei lui, tot așa și noi să păzim porțile inimii și caselor noastre de pofta ochilor, de pofta cărnii și de trufia vieții; numai așa vom fi păstrați în savurarea dragostei Tatălui. O umblare în prezența lui Dumnezeu, vegherea permanentă și rugăciunea, precum și puterea și disciplinarea din partea Duhului Sfânt sunt necesare pentru aceasta.

Pentru confirmarea atenționării sale, apostolul mai adaugă o realitate serioasă: *«Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate.»* El ne amintește deci de vremelnicia lumii și a tuturor lucrurilor vizibile, în timp ce tot ce este pentru Dumnezeu și de la Dumnezeu este în eternitate de nezgduit și rămâne. Ce contrast! Da, *«cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate.»* Un astfel de om este adus în legătură prin har cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos, și de aceea partea lui garantată este rămânerea veșnică în prezența lui Dumnezeu și în bucuria și gloria Sa veșnică.

Ah, având o înțelegere tot mai profundă și o recunoștință tot mai mare să ne ocupăm locul, pe care am fost aduși prin har, și să ne bucurăm de dragostea Tatălui! Atunci vom fi tari față de atracțiile și ispitele lumii și permanent ne vom aminti cât de deșert, de nimic și de trecător este tot ce ne oferă ea. „Orice urmă din Egipt, orice activitate lumească”, spune un scriitor cunoscut, „este o ocară pentru credincios.” Cu adevărat, acestuia îi este așa, căci *«Hristos, S-a dat pe Sine*

Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne scoată din veacul rău de acum, după voia lui Dumnezeu și a Tatălui nostru, a căruia fie gloria în vecii vecilor! Amin.» (Galateni 1,4-5)

De aceea Duhul Sfânt atenționează mereu pe credincioși să aibă o gândire cerească. El le spune: «Căutați cele de sus!» (Coloseni 3,1) «Nu vă conformați veacului acestuia (sau: lumii), ci fiți transformați prin înnoirea minții voastre!» (Romani 12,2) «Religia (sau: slujirea lui Dumnezeu) curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu Tatăl este aceasta: a-i cerceta (sau: vizita) pe orfani și pe văduve în necazul lor, a se păstra neîntinată de lume.» «Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie față de Dumnezeu? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu» (Iacov 1,27; 4,4)

Capitolul 6

Clasificarea copiilor lui Dumnezeu în părinți, tineri și copilași - Continuare

Ajungem acum la ultima grupă din cele trei trepte în care Ioan împarte familia lui Dumnezeu. Sunt «*copilașii*». Am accentuat mai înainte, că în această diferențiere este vorba de viața lăuntrică, de stările spirituale ale credincioșilor, și nu de poziții diferite ale lor înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt cu toții copii ai lui Dumnezeu și au fost aduși la inima Lui de Tată; și toți copiii lui Dumnezeu au fost prin natura lor mai întâi «*copilași*», indiferent că ei erau tineri sau bătrâni atunci când au fost înnoiți prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul Sfânt. – Din păcate mulți au rămas mult timp copilași. Dintr-un motiv sau altul nu s-au maturizat în viața spirituală. (Compară cu 1 Corinteni 3,1.2; Evrei 5,12-14; Galateni 4,19) Însă apostolul nu se gândește cu precădere la aceste stări. El vorbește celor tineri, adică creștinilor care nu au venit demult la viața nouă.

Caracteristica «*copilașilor*» este, că ei «au cunoscut pe Tatăl» (1 Ioan 2,13). Primul lucru pe care Duhul Sfânt îl face și îl provoacă într-un credincios, atunci când El Și-a făcut locuința în el, este cunoașterea, că Dumnezeu este acum Tatăl lui. El trezește în el strigătul către Dumnezeu: «*Ava, Tată!*» Dovedit ca păcătos de vina sa înaintea lui Dumnezeu și de starea sa de pierdut, credinciosul și-a căutat refugiu la sângele lui Hristos. Aici el este grațiat și curățit de toate păcatele sale, așa că el are acum pace cu Dumnezeu. Totodată el a fost pecetluit cu Duhul Sfânt, cu Duhul Fiului lui Dumnezeu (Galateni 4,6). El stă astfel prin harul nemărginit al lui Dumnezeu în cunoașterea și savurarea relației de copil cu Dumnezeu, Tatăl său. Apostolul Pavel spune așa de frumos credincioșilor: «*Noi am primit nu duhul lumii, ci Duhul care este de la Dumnezeu, ca să cunoaștem lucrurile care ne-au fost dăruite de Dumnezeu.*» (1 Corinteni 2,12) Deci Dumnezeu voia nu numai ca noi să avem aceste lucruri minunate, să avem parte de această relație înaltă cu Dumnezeu, ci noi trebuie și să le cunoaștem, să știm și să savurăm faptul, că suntem copii ai lui Dumnezeu. Nu numai că noi toți am fost mântuiți, cei care am crezut din inimă în Fiul lui Dumnezeu, ci noi toți știm și că suntem copii ai lui Dumnezeu; noi am cunoscut pe Tatăl și ne bucurăm de această parte minunată.

Această cunoaștere este deci deja marele privilegiu al «*copilașilor*». Ei știu, că prin har a fost făcută o legătură divină între sufletul lor și Dumnezeu. Acum ei învață și savurează tot mai profund și mai deplin tot ce este inclus în Numele Tatălui, al lui Dumnezeu, pentru inimile lor, și ei se bucură că ei sunt subiectul inimii Sale, ale unei inimi care nu obosește niciodată în grija pe care le-o poartă și care își găsește bucuria în binele și fericirea lor de acum și în veșnicie.

Așa cum ne arată locul acesta și alte locuri din Scriptură, este potrivit gândurilor lui Dumnezeu ca toți copiii Săi, toți răscumpărații Săi, să-L cunoască ca Tată. Cuvântul lui Dumnezeu nu presupune nicidecum, că ar exista vreun copil al lui Dumnezeu, care să nu știe că el este un copil al lui Dumnezeu, că nu cunoaște și nu savurează realmente relația lui de copil cu Dumnezeu, Tatăl. Căci chiar cei mai tineri credincioși sunt caracterizați prin aceea, că ei au

cunoscut pe Tatăl. Așa cum am accentuat mai înainte, cauza este în învățătura greșită și în lipsa de supunere față de Cuvântul lui Dumnezeu, că astăzi sunt suflete cu adevărat născute din nou, care pier fără să aibă pace, fără să aibă siguranța mântuirii și care nu cunosc încă pe Dumnezeu ca Tată. Ce trist! Voia lui Dumnezeu este ca fiecare din ai Săi să cunoască bogăția harului aducător de mântuire în Hristos. Cine crede cu adevărat în Fiul lui Dumnezeu, este nu numai eliberat de judecată (Ioan 3,18; 5,24), ci el are și viața veșnică, și Dumnezeu este Tatăl lui. (Ioan 1,12; 1 Ioan 1,2) Ce bunăvoință din partea lui Dumnezeu, că El a purtat de grijă, ca Cuvântul Său să ne mărturisească aceasta clar și precis. Deci nu este din cauza lui Dumnezeu, ci din cauza omului, că pentru unii credincioși adevărați Cuvântul lui Dumnezeu nu se potrivește, cu toate că el se adresează tuturor: «*Vă scriu copilașilor, pentru că L-ați cunoscut pe Tatăl*». Și poate să fie ceva care să producă mai multă întristare, decât să trebuiască să faci constatarea, cum chiar din partea acelor care au pretenția că sunt predicatori și învățători fideli ai adevărului creștin, se contribuie să lipsească pe credincioși de adevărurile prețioase ale mântuirii lor desăvârșite și de privilegiile lor minunate? – S-ar putea ca ei înșiși să nu cunoască și să nu savureze aceste adevăruri și privilegiile, dar ce responsabilitate, să ocupi o poziție de conducător în creștinism, fără să te supui Cuvântului lui Dumnezeu și fără să cercetezi și să-ți însușești toată mântuirea Sa! – Ah, mulți par să nu vrea să recunoască că Dumnezeu este așa de bun, precum este, și nici că omul este așa de rău, precum este. În loc să recunoască aceasta din Cuvântul lui Dumnezeu și să învețe pe alții, că omul este complet stricat și fără nici o speranță de salvare, și că Dumnezeu în îndurarea Sa minunată a trebuit să pregătească în Hristos pentru el o mântuire deplină, gratuită și veșnică, mai bine înalță pe om cu prețul desconsiderării harului și adevărului lui Dumnezeu și se devine orb față de cele mai simple învățături ale Sfintei Scripturi. De aceea în zilele noastre este cu atât mai mult necesar să se recunoască și să se vestească harul lui Dumnezeu și mântuirea care este în Hristos Isus în toată plinătatea și gloria lor.

Ceea ce apostolul are apoi să spună în continuare «*copilașilor*» găsim în versetele 18-27. (Versetul 28 este iarăși valabil pentru toți credincioșii în comun; acolo se spune «*copii*» și nu „copilași”). Pericolul pentru ei constă în principal în aceea, să fie aruncați încoace și încolo de orice vânt de învățătură. În simplitatea și naturalitatea lor și în prim bucurie a inimii lor cu privire la mântuirea lor, ei cred ușor pe cei care se apropie de ei având cuvinte creștine pe buzele lor.

Apostolul nu îi mustră pentru aceasta, dar el îi învață și scrie: «*Copilașilor, este ceasul din urmă*». Credincioșii știau că la sfârșit va veni antihrist. Ei au fost învățați în privința aceasta. Dar existau deja mulți anticriști, împotriviți în duhul lui antihrist față de tot adevărul și față de creștinism, o dovadă că era «*ceasul din urmă*». Apostolul Pavel vorbește în scrisorile sale despre «*timpurile din urmă*» și «*zilele din urmă*» (1 Timotei 4,1; 2 Timotei 3,1) și prin aceasta desemna clar ultima perioadă a istoriei Bisericii. Apostolul Ioan dimpotrivă, prin «*ceasul din urmă*» înțelege oarecum întreaga perioadă ocupată de Biserică. Dumnezeu S-a preocupat în trecut în felurite feluri cu omul; dar cu cât a durat mai mult bunătatea și răbdarea lui Dumnezeu, cu atât mai mult omul a arătat incapacitatea lui de a face binele și împotrivirea lui față de Dumnezeu. Apoi în cele din urmă a venit Hristos și a revelat pe Dumnezeu ca Dumnezeu-Mântuitor în caracterul Său împăciuitor. (2 Corinteni 5,19-21) Dar omul a lepădat pe Hristos. Perioada de har acordată omului spre mântuire pe baza morții ispășitoare a lui Hristos este «*ceasul din urmă*». Acum răsună strigătul: «*Cine însetează să vină; și cine vrea să ia apa vieții fără plată.*» - Faptul că existau mulți antihriști era dovada că antihristul nu era departe; și cu toate că acesta va deveni vizibil după ce Biserica lui Dumnezeu va părăsi scena (2 Tesaloniceni 2,3-8), totuși ceasul din urmă era deja sosit. Pentru a-i face veghetori pe «*copilași*», apostolul caracterizează atât pe antihriști cât și pe antihrist. Primii erau decăzuți de la creștinism: «*Ei au ieșit dintre noi*»; «*dacă ar fi fost dintre noi*», aceasta înseamnă, dacă ar fi aparținut cu adevărat turmei lui Hristos, «*ar fi rămas cu noi*». Deoarece au părăsit pe credincioși, prin aceasta au dat dovada publică, că ei niciodată nu au aparținut cu adevărat Domnului. Cât de serios și cât de îngrozitor! Acești antihriști au stat cândva pe temelia creștinismului; probabil că au frânt pâinea la Masa Domnului împreună cu credincioșii. Și acum plecaseră din mijlocul lor, fără probabil să se dezică de

mărturisirea creștină, au ocupat o poziție de totală dușmănie față de El, Cel pe care odinioară L-au mărturisit ca Salvatorul și Domnul lor! Drept urmare aceasta necesita putere de discernământ spiritual, ca să se poată recunoaște direcția lor îndreptată împotriva creștinismului, altfel aproape că nu ar fi fost necesar să se avertizeze «copilașii» cu privire la ei. Satan însuși ocupă cu plăcere «înfățișarea unui înger al luminii; nu este deci mare lucru dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai dreptății». (2 Corinteni 11,14.15) Sub masca de a fi mai spirituali și mai devotați decât ceilalți sau de a fi descoperit adevăruri mai înalte, acești învățători falși caută să ducă în rătăcire sufletele simple. Ioan îi demască și îi denumește pe adevăratul lor nume: ei sunt antihriști. Aceasta îl conduce să constate caracterul deplin al antihristului: «Cine este mincinosul, dacă nu cel care tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acesta este antihristul: cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul.» (versetul 22) Primul este necredința iudaică, ultimul subminează fundamentul creștinismului, și ambele împreună constituie caracterul antihristului și se regăsesc unite în el.

În această secțiune scurtă găsim punctul culminant al oricărei erezii și învățături rele. În ultimele zile vor veni tot felul de învățături greșite. În primul rând se va tăgădui că Isus este Hristosul, deci nu că va veni un Hristos; aceasta o va recunoaște antihrist într-o oarecare măsură și apoi se va prezenta pe sine însuși ca fiind Hristos. – Tot așa nu se spune chiar deschis: „Nu există Dumnezeu”; dar «Tatăl și Fiul» vor fi tăgăduiți, exact adevărul pe care ni l-a adus creștinismul. Cel credincios, care cunoaște câtuși de puțin ceva din Cuvântul lui Dumnezeu și cunoaște însușirile rătăcirii și înșelăciunii din zilele noastre, nu ar putea să remarce că formele împotrivrării față de adevărul lui Dumnezeu prezentate aici germinează deja demult și zi de zi devin mai vizibile? Da, dacă Ioan în timpul său trebuia să spună aceasta, cu cât mai multe motive noi astăzi avem dreptul să spunem: «S-au ridicat mulți antihriști». Sub tot felul de forme se caută să se submineze Cuvântul lui Dumnezeu, să se tăgăduiască cele mai simple adevăruri creștine; și aceasta are loc nu atât de mult din partea ateștilor publici și a celor recunoscuți ca necredincioși, ci mult mai mult din partea acelor care au pretenția de a fi reprezentanții creștinismului, așa că în zilele noastre este posibil să se numească „slujitor al lui Hristos”, în timp ce se tăgăduiește tot adevărul despre Persoana și lucrarea lui Hristos. Cele mai mari pericole amenință creștinismul de pe amvoanele creștine și catedrele teologice. Momentan acești tăgăduitori ai adevărului creștin sunt în cea mai mare parte a lor încă «la noi», ei poartă încă numele creștin. Aceasta este posibil numai pentru că întreaga creștinătate, dacă o privim ca și corporație mărturisitoare, fără să ne gândim la fiecare credincios în parte, merge spre decădere și prin aceasta stă într-o anumită concordanță cu acești «antihriști». În scurt timp mulți (așa cum astăzi unii au început s-o facă) vor da la o parte masca mărturisirii creștine și vor trece public de partea dușmanilor și repudiatorilor lui Hristos și ai creștinismului.

Este deosebit de important ca tocmai «copilașii» să fie atenționați cu privire la aceste pericole, și altele, ale învățăturilor rele. În zilele noastre se consideră de prisos, da, fără înțelepciune, ca cei întorși de curând la Dumnezeu să fie făcuți atenți cu privire la rătăcirile dominante. Ioan însă vorbește deschis despre aceasta și îi pregătește pe credincioși pentru pericolele care stau pe calea lor. Chiar și un proverb lumesc spune: „Să fi atenționat este tot așa de bine ca și să fi înarmat”, și aceasta este adevărat și aici. Unii nu ar fi eșuat în credință, dacă conducătorii și învățătorii credincioșilor ar fi urmat mai mult exemplul bătrânului apostol și ar fi atenționat la timp oițele lui Hristos de pericolele care le amenințau. Cu toate acestea Ioan vorbește nu numai de rătăcirii, el arată credincioșilor și cum pot ei să fie păziți de ele. Căci Dumnezeu în grija Sa îndurătoare a văzut mai dinainte nu numai toate greutățile noastre și pe fiecare dușman care ne va ieși în cale, ci El a purtat de grijă pentru fiecare situație și ne-a echipat în mod corespunzător pentru luptă: «Voi aveți ungerea de la Cel Sfânt și știți toate. V-am scris nu pentru că nu știți adevărul, ci pentru că îl știți și pentru că nici o minciună nu este din adevăr.» «Cât despre voi, ce ați auzit de la început să rămână în voi. Dacă va rămâne în voi ce ați auzit de la început, veți rămâne și voi în Fiul și în Tatăl.» (1 Ioan 2,20.21.24)

Găsim în aceste cuvinte o întreită protecție împotriva rătăcirii și învățaturii rele; merită să le acordăm toată atenția. Mai întâi Ioan amintește *«copilașilor»*, că ei aveau *«ungerea de la Cel Sfânt»*, și prin aceasta știau totul. Același Duh, care locuiește în noi ca *«Duh al înfierii»* este totodată și *«ungerea»*, precum și *«pecetea»* și *«arvuna»*. (2 Corinteni 1,21.22; Efeseni 1,13.14) În caracterul Lui ca ungere, Duhul Sfânt ne aduce în legătură cu Hristos și ne dă atât înțelegere cât și putere. Aici este vorba în mod deosebit de înțelegere, și Ioan spune *«copilașilor»*, că ei se află la izvorul oricărei înțelepciuni și priceperi, deoarece ei sunt uniți cu Duhul Sfânt. Nu că ei știu realmente toate lucrurile, dar prin faptul că au ungera, lor le este posibil în toate cazurile să recunoască adevărul și rătăcirea și să le diferențieze unul de altul. Este important să se țină seama, că Duhul Sfânt este singura putere pentru cunoașterea și înțelegerea gândurilor lui Dumnezeu și a tuturor lucrurilor dumnezeiești. (compară cu 1 Corinteni 2,6-16) Simțului natural, minții omenești și înțelepciunii cărnii nu le este lăsat nici un loc aici; așa cum cineva a spus: „Activitatea minții este obstacolul cel mai mare pentru înțelegerea adevărului dumnezeiesc.” De aceea se poate întâmpla ca un frate simplu, fără studii, în evlavia lui să fie mult mai înțelept în ceea ce privește lucrurile lui Dumnezeu decât un altul, care are mai multă minte decât evlavie. Psalmistul spune: *«Am mai multă pricepere decât toți învățătorii mei, pentru că meditez la mărturiile Tale. Înțeleg mai mult decât bătrânii, pentru că păzesc rânduielile Tale.»* (Psalm 119,99-10) Da, sursa oricărei înțelepciuni și cunoașteri pentru credincios este Cuvântul lui Dumnezeu, și acesta le este deschis și descuiat prin Duhul Sfânt. În felul acesta Dumnezeu a echipat pe deplin suficient și pe *«copilașii»* familiei Sale, pentru ca ei să fie siguri protejați, chiar și împotriva rătăcirilor anticreștine. În felul acesta ei nu au nevoie să fie învățați de alții, căci dacă ei umblă în dependență de Dumnezeu, Duhul Sfânt Însuși îi va face atenți și îi va învăța ce este adevăr și ce este minciună, care este glasul Păstorului cel bun și care este glasul unui străin. Cât de des s-a arătat și în zilele noastre, că inimile simple, fidele, au recunoscut învățătura greșită, în timp ce alții, care s-au încrezut mai mult în înțelepciunea și judecata lor, decât să urmeze *«ungerea din partea Celui Sfânt»*, au devenit pradă rătăcirii.

«Copilașii», cărora Ioan le scria, în timp ce aveau nu numai *«ungerea»*, ca să cunoască minciuna, ei cunoșteau prin Duhul Sfânt și adevărul și astfel știau că nici o minciună nu este din adevăr. (versetul 21) Tot ce venea asupra lor în opoziție cu adevărul era minciună. Posedarea și savurarea lăuntrică a adevărului este mijlocul de protecție cel mai bun împotriva tuturor rătăcirilor și tuturor minciunilor. Tot adevărul a fost revelat prin Duhul Sfânt; și cine îl posedă și îl urmează, ca acei *«copilași»*, găsesc în el păzirea cea mai bună împotriva răului. Dacă știm, că avem adevărul, atunci putem fi mulțumitori și mulțumiți și trebuie apoi să năzuim să creștem și să umblăm în adevăr. Noi nu avem nevoie să alergăm după tot ce în jurul nostru pretinde a fi adevăr. Domnul vrea să ne ferească nu numai de osteneala ci în mod deosebit de murdărirea și *«întinarea duhului»* (2 Corinteni 7,1), deseori legată de astfel de umblări îndoite și încolo. El spune: *«Oile Mele aud glasul Meu»*. Ele cunosc glasul; dar ele *«nu cunosc glasul străinilor»*. (Ioan 10) Noi nu trebuie să cunoaștem glasurile multe, străine, care se aud în lume. Noi fugim de ele; refuzăm să ascultăm de ele, deoarece ele sunt *«glasul străinilor»* și nu sunt glasul Păstorului nostru mare și bun, pe care Îl cunoaștem. *«Isus Hristos este același ieri și azi și în veci. Nu vă lăsați abătuți de învățături felurite și străine.»* (Evrei 13,8.9) Cine prin harul lui Dumnezeu are *«adevărul»* și îl cunoaște, nu poate face o greșală mai mare decât să meargă după învățături străine, ca să le cunoască, chiar dacă acestea au pretenția că sunt mai bune și mai înalte decât ce noi am primit prin învățătura Duhului Sfânt din Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar dacă misiunea învățătorilor și conducătorilor dintre credincioși este să-și formeze o părere despre învățăturile și doctrinele false noi și să le verifice mai îndeaproape și apoi să dea pe față necurăția și lipsa de temei a acestor lucruri acelora care devin neliniștiți prin ele, sau chiar sunt târați de ele. Dar pentru *«copilași»* este suficient să cunoască adevărul, să se bucure în adevăr și să fie întăriți în el. Ei trebuie să știe că există erori și erezii, și că *«nici o minciună nu este din adevăr»*.

Apostolul caracterizează apoi, cum am remarcat deja, pe mincinos ca acela *«care tăgăduiește»*, nu că există Hristos, sau că va veni Hristos, ci *«că Isus este Hristosul.»* *«Acesta este antihristul:*

cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul», deci cel care leapădă tot adevărul creștin. «*Nimeni nu cunoaște pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.*» (Matei 11,27) De aceea oricine «*Îl tăgăduiește pe Fiul, nu Îl are nici pe Tatăl*»; și pe de altă parte: «*Cine Îl mărturisește pe Fiul Îl are și pe Tatăl.*» Dumnezeu, Dumnezeu Tatăl, nu poate fi deci cunoscut decât numai în Fiul. Cine nu cunoaște și nu recunoaște pe Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, în demnitatea și gloria Sa personală, acela nu cunoaște nici pe Dumnezeu, Tatăl. (1 Ioan 4,2,3; 2 Ioan 7,9) Toate afirmațiile aparent înțelepte ale deiștilor sunt de aceea numai speculații ale necredinței. Căci a vrea să crezi în Dumnezeu, fără să recunoști pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este ca și cum ai lepăda pe Dumnezeul adevărat, căci acesta S-a revelat numai în Hristos și poate fi cunoscut numai prin El și în El.

«*Copilașii*» aveau deci ungera de la Cel Sfânt și adevărul. Apostolul îi îndeamnă acum: «*Cât despre voi, ce ați auzit de la început să rămână în voi. Dacă va rămâne în voi ce ați auzit de la început, veți rămâne și voi în Fiul și în Tatăl.*» (1 Ioan 2,24) O protecție deosebită și cea mai bună păzire de rău este deci în aceea, că noi rămânem în ceea ce am auzit de la început. Avem aici un principiu de o mare însemnătate. Deja în zilele apostolului, când ici și acolo apăreau erezii, păzirea credincioșilor consta în perseverarea în ceea ce le-a fost transmis de apostol prin Duhul lui Dumnezeu. Așa scrie Pavel lui Timotei, preaiubitul lui copil în credință: «*Dar tu rămâi în cele ce ai învățat și de care ai fost deplin încredințat, știind de la cine ai învățat și că de copil cunoști Sfintele Scripturi.*» (2 Timotei 3,14) Și acum, după ce stricăciunea a pătruns în creștinism și pretutindeni a pricinuit confuzii, nu există nici un alt remediu pentru credincioși, decât să se întoarcă la ceea ce era și este la început. Aceasta nu este nimic altceva, decât ceea ce apostolul a învățat și ceea ce noi posedăm în scrierile Noului Testament. Nu există nici o erezie, nici o învățătură rea, pe care adevărul să nu le dea pe față, împotriva cărora el să nu poată interveni. Satan însuși este fără putere față de adevărul lui Dumnezeu; trebuie numai ca el să fie păstrat în toată claritatea și simplitatea lui. Dacă ne sprijinim pe Cuvânt, așa cum ni l-au transmis apostolii, atunci vom sta pe o stâncă de care se lovesc toate valurile ereziei și se transformă în spumă și ceață.

Ce reproabil și inducător în eroare este însă, că în chestiunile litigioase teologice deseori se apelează numai la autoritatea omenească, la așa-numiții părinți ai bisericii și la scrierile mărturisitoare de credință reformatoare. Se pare că ce a fost auzit «*la început*», ce Duhul Sfânt a vorbit prin gura sau prin pana apostolilor, a fost dat uitării, sau nu este recunoscut ca fiind competent și care obligă. Dar potrivit gândurilor lui Dumnezeu Cuvântul Său și adevărul Său este astăzi tot așa de decisiv, tot așa de viu și care obligă ca și atunci când ele au fost revelate prin Duhul Sfânt. Și adevărul lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură, este singura piatră de încercare pe care o are credinciosul, ca să judece tot ce fac oamenii, ce pun în mișcare și ce învață sistemele și rânduieșile lor religioase, în ceea ce privește veridicitatea și valoarea lor. Tot ce nu este în concordanță cu «*ce era la început*» trebuie respins fără indulgență, dacă are pretenții a fi divin, sfânt și care obligă. Oricât de mult s-ar fi schimbat împrejurările și relațiile în biserică, stat și societate, aceasta nu scuză neascultarea față de Cuvântul și adevărul lui Dumnezeu. Acestea sunt și rămân totdeauna decisive și solicită până la sfârșit recunoaștere deplină și toată ascultarea din partea credincioșilor. Dumnezeu a pus pecetea propriei Sale desăvârșiri și a caracterului Său neschimbător și pe adevărul Său. Neatins de schimbările timpurilor el are și astăzi aceeași autoritate asupra noastră ca și la început.

Dacă rămâne în noi, credincioșii, adevărul în puterea Duhului Sfânt, el ne păzește nu numai de «*antihriști*» și învățăturile lor nimicitoare, ci el ne oferă mereu binecuvântări noi. Citim: «*Dacă va rămâne în voi ce ați auzit de la început, veți rămâne și voi în Fiul și în Tatăl.*» Așa după cum primirea adevărului vestit prin apostoli dă sufletului o natură nouă dumnezeiască și viața veșnică și îl introduce în «*părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos*», tot așa rămânerea sufletului în ceea ce el auzit de la început îl păzește în această poziție și părtășie fericită. El rămâne «*în Tatăl și în Fiul*». Devotamentul față de adevăr, așa cum ne-a fost transmis el de apostolii Domnului în scrierile lor, are în mod natural urmări foarte importante atât pentru bunăstarea și bucuria

inimilor și sufletelor noastre, cât și cu privire la ocrotirea de toate învățăturile rele. Numai adevărul lui Dumnezeu poate da naștere în noi la simțăminte sfinte și poate îngriji de ele, să ne pună deoparte pentru Dumnezeu și să ne introducă în savurarea relațiilor noastre binecuvântate, în care noi stăm cu Tatăl și cu Fiul, și să ne păstreze în ele. Numai adevărul, Cuvântul lui Dumnezeu, este și sabia Duhului. Dacă Cuvântul trebuie să fie toate acestea pentru noi, atunci el trebuie primit în inimile noastre și păstrat ca o comoară de preț, și așa el va fi izvorul și puterea gândirii noastre, vorbirii și faptelor noastre și totodată va constitui singura noastră armură suficientă de protecție și împotrivire la toate asalturile și atacurile lui Satan. Numai așa sufletele noastre vor rămâne «în Fiul și în Tatăl». Ce plinătate de bucurie și putere este cuprinsă în aceasta.

Urmează după aceea un cuvânt de îmbărbătare și de mângâiere. Mai înainte s-a spus: «*Dacă va rămâne în voi ce ați auzit de la început*», deci savurarea binecuvântării este condiționată; acum însă apostolul spune: «*Și aceasta este promisiunea pe care El ne-a dat-o: viața eternă.*» Aceasta este deci darul harului necondiționat, liber. «*Darul de har al lui Dumnezeu este viața eternă în Hristos Isus, Domnul nostru.*» (Romani 6,23) Viața veșnică este, așa cum și apostolul Ioan spune deseori în scrierile sale, posesiunea tuturor acelor care cred în Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a dăruit-o prin har. Diferenții «*dacă*» din Sfânta Scriptură niciodată nu îngrădesc harul și caracterul absolut al acestui har, ci numai savurarea practică din partea noastră al acestuia pe cărarea noastră aici pe pământ. Savurarea darului de har al lui Dumnezeu și poziția noastră binecuvântată depind în mod natural de măsura în care noi suntem fideli și corespundem responsabilității noastre. Totodată perseverența noastră pe cărarea ascultării oferă în afară dovada că darurile, sau binecuvântările harului, și acea poziție minunată sunt realmente prezente la noi. Când de exemplu Domnul spune ucenicilor: «*Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți cu adevărat ucenicii Mei*», atunci perseverența și rămânerea lor în Cuvântul Său va oferi oamenilor dovada că ei sunt ucenici adevărați. Totodată cu credincioșia lor crește și cunoașterea proprie despre ucenicia și binecuvântarea lor, care este inclusă în această poziție. Tot așa și «*rămânerea în Fiul și în Tatăl*» și savurarea acestei părtașii are în mod necesar a face cu devotamentul sufletului față de adevăr. Ele sunt legate una de alta. Vom suferi totdeauna pagubă și pierdere dacă nu luăm în seamă cu toată cuvioșia atenționările și îndemnurile Sfintei Scripturi și le neglijăm cu privire la responsabilitatea noastră. Dumnezeu știe mai bine decât noi ce ne formează sau ne dăunează și ce este necesar pentru propriul nostru bine și pentru poziția noastră ca martori ai Săi în această lume. El ne cercetează și ne vede și ne îndeamnă mereu la veghere și, dacă a devenit necesar, la judecată de sine serioasă. Totodată însă Sfânta Scriptură niciodată nu confundă harul lui Dumnezeu cu responsabilitatea noastră. Prin har noi am fost mântuiți (Efeseni 1,6; 2,4-8), și noi stăm în har. (Romani 5,2) Harul caracterizează mântuirea noastră și drumul nostru de la început și până la sfârșit, până la ținta minunată, sigură. De aceea, pe cât de serios apostolul a stăruit anterior asupra responsabilității «*copilașilor*» de a rămâne în ceea ce au auzit de la început, tot așa imediat după aceea el le întărește inimile, aducându-le aminte, că Dumnezeu nu le-a făgăduit nimic neînsemnat, ci le făgăduit viața eternă; aceasta vrea să spună, că ea este partea lor sigură în Fiul. (compară 1 Ioan 5,13) Aceasta ne conduce la un principiu important în căile lui Dumnezeu cu noi, pe care ni-l arată Cuvântul. Niciodată voința lui Dumnezeu nu este, ca răscumpărării Săi să se îndoiască, dacă ei sunt sau nu proprietatea Sa. Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu aceasta este o chestiune pe deplin încheiată, o dată pentru totdeauna, pentru toți cei care s-au întors la Dumnezeu și sunt născuți din nou. Dacă credincioșii sunt mereu îndemnați pe drept cu dragoste și seriozitate sfântă la o umblare evlavioasă, atunci aceasta niciodată nu are loc pentru ca ei să devină copii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai lui Dumnezeu, ci pentru că ei sunt și pentru ca ei, potrivit cu chemarea lor înaltă, să slujească acum lui Dumnezeu, să-L onoreze și să-L glorifice. Și dacă ei sunt solicitați uneori să se verifice singuri, atunci ei nu trebuie să se uite în ei înșiși cercetându-se, ca să vadă dacă sunt cu adevărat copii ai lui Dumnezeu, ci să cerceteze motivele umblării lor, dacă acestea sunt curate și sincere; și ca ei, acolo unde au greșit și au păcătuit, să aducă răul în lumina lui Dumnezeu și să-l

mărturisească, să-l judece fără cruțare și să-l înlăture! Verificarea de sine nu se ocupă cu poziția credinciosului în Hristos înaintea lui Dumnezeu, ci cu starea inimii lui, cu umblarea lui, cu comportarea lui interioară și exterioară înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Tocmai pentru faptul că relațiile între sufletul nostru și Dumnezeu și poziția noastră în Hristos înaintea lui Dumnezeu pe baza lucrării de mântuire înfăptuite au fost rezolvate și stabilite o dată pentru totdeauna, deci pentru că salvarea și mântuirea noastră în Hristos este veșnic valabilă, de aceea Dumnezeu Își revendică cerințele Sale față de noi și față de obligațiile noastre față de El cu o astfel de greutate și intensitate. De aceea noi nu trebuie să aplicăm atenționările și îndemnurile din Cuvântul lui Dumnezeu adresate credincioșilor, care sunt nemărginit de valoroase și importante la locul lor, în așa fel ca noi prin aceasta să slăbim puterea și desăvârșirea harului și a poziției minunate a credinciosului adevărat; Duhul Sfânt nu o face niciodată. Toate atenționările și îndemnurile adresate credincioșilor se bazează exclusiv pe harul de care avem parte și pe poziția de har de nestrămutat. Scopul exclusiv al Duhului Sfânt în toate îndemnurile și atenționările Sale este ca credincioșii să nu suferă nici o pagubă, ci ca ei să fie prezentați pe deplin în Hristos spre lauda lui Dumnezeu și spre binecuvântarea lor proprie și a altora, și ca Hristos să se vadă pe deplin în ei.

Cu totul altceva este cu atenționările adresate acelor care nu s-au întors cu adevărat la Dumnezeu. Acestea au un alt scop. Lor trebuie să li se strige, ca să scape de mânia care va veni să se grăbească să vină la Hristos, și ca să nu piară pentru totdeauna, să caute refugiu la El și în El să devină o făptură nouă.

Cu regret diferența dintre har și responsabilitate se pierde frecvent din vedere, și astfel sufletele credincioase, care ar trebui să stea în libertatea copiilor lui Dumnezeu, sunt foarte ușor puse sub presiune și robie și totodată se răpește lui Dumnezeu onoarea. De ce să se folosească aceste prescrieri și atenționări ale Sfintei Scripturi în mod legalist, considerându-se că prin aceasta în suflete ia naștere mai multă râvnă și devotament față de Domnul? Ah, este numai harul cel care consolidează inima în voia și căile lui Dumnezeu, și îl înviorează și îl face să laude pe Dumnezeu și să trăiască pentru El; da, numai harul minunat și liber al lui Dumnezeu pune deoparte martori adevărați și fideli ai lui Hristos, care din inimă, cu toată dăruirea și râvna, trăiesc pentru El, Cel care a murit pentru ei.

În versetele 26 și 27 apostolul rezumă încă o dată învățăturile sale date *«copilașilor»*. El vorbește încă o dată, ca și în versetul 20, despre ungerea pe care au primit-o de la Hristos și urmare căreia ei nu au nevoie să fie învățați de cineva. Și aici el se gândește la ispitele amenințătoare din partea învățătorilor apostatați, falși, îndreptate asupra *«copilașilor»*. Desigur prin aceasta apostolul nu vrea să spună că tinerii credincioși nu mai au nevoie de învățătorii, pe care Hristos i-a dat poporului Său. Ei sunt necesari până la sfârșit, *«pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos.»* (Efeseni 4,11-13) Tocmai *«copilașii»* au nevoie de o învățătură sănătoasă, divină; dar aici este vorba de realitatea binecuvântată, că ei aveau ungerea Duhului Sfânt și prin aceasta aveau putere și ajutor împotriva atacurilor *«antihriștilor»*. De aceea Ioan adaugă plin de încredere: *«După cum aceeași ungere vă învață despre toate, și este adevărată și nu este o minciună și, după cum v-a învățat ea, veți rămâne în El.»* Ce frumoasă este această succesiune! *«Copilașii»* au ungerea de la Cel Sfânt; aceasta îi va învăța despre toate; și în felul acesta ei pot să rămână și vor rămâne în Hristos. Ah, dacă și în noi această ungere, Duhul puterii, al chibzuinței și al înțelegerii, pe care noi toți, crezând în Hristos, L-am primit în aceeași măsură, ar fi puternic activă. Dacă am fi permanent gata și ne-am strădui să primim această învățătură a Învățătorului divin, care locuiește în noi, atunci vom rămâne permanent în Hristos. Ce va putea atunci să ne ducă în rătăcire, ce va putea să ne răpească sau să ne tulbure bucuria și savurarea în Domnul? Rămânem astfel în părtașia Domnului, care este izvorul cunoștinței și puteri și binecuvântări.

Așa are bătrânul și credinciosul apostol, când în versetul 28 se adresează iarăși la toți credincioșii, numai un cuvânt scurt să le spună: *«Și acum, copiii, rămâneți în El, ca, atunci când se va arăta El, noi (cei care v-am învățat și v-am slujit) să avem îndrăzneală și să nu fim*

dați de rușine dinaintea Lui la venirea Sa.» - Da, ce rușinos, ce dureros trebuie să fi fost pentru el, apostolul credincios și robul Domnului, și ce dureros trebuie să fie pentru toți, care s-au ostenit într-un fel oarecare pentru credincioși, când în ziua Domnului se va dovedi că ostenele nu au adus rod deplin, deci întrucâtva au fost zadarnice. În astfel de cazuri robii Domnului «*vor pierde ce au lucrat*», nu vor primi «*răsplată deplină*». (2 Ioan 8)

De aceea, în primul rând din pricina Domnului, dar și din pricina acelor care «*au lucrat*» între noi și «*au vegheat asupra sufletelor noastre*» (1 Timotei 5,17; Evrei 13,17), «*cu hotărâre de inimă să rămânem cu Domnul*» (Faptele Apostolilor 11,23) și să ne gândim că «*toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos*». (Romani 14,10) Tot așa și Ioan amintește credincioșilor de binecuvântata, dar și serioasa venire a Domnului.¹¹ Ce imbold puternic este și pentru lucrătorul Domnului, cât și pentru toți sfinții Săi așteptarea venirii Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Inima bate pentru El și îndeamnă la lucrare cu credincioșie și despărțire de lume și păcat. Și apostolul Ioan pune aici pe inima fiecărui membru al familiei lui Dumnezeu, să se gândească la revenirea Domnului și cu privire la aceasta spune tuturor: «*Rămâneți în El!*»

Da, să rămânem în El, în Domnul nostru scump, căci știm că în curând Îl vom vedea față în față! Atunci se va descoperi și va fi văzută pe deplin valoarea și adevăratul caracter al drumului nostru și al umblării noastre, precum și al lucrării noastre. «*Rămâneți în El!*», ne strică apostolul. Facă Duhul lui Dumnezeu ca această rugămintă și acest îndemn, scurt dar insistent, să ofere tuturor copiilor iubiți ai lui Dumnezeu putere înnoită din pricina lui Isus și a Numelui Său scump!

Capitolul 7

Semnele caracteristice ale copiilor lui Dumnezeu

Dacă noi suntem copii ai lui Dumnezeu, atunci la noi se vor remarca anumite semne caracteristice sau trăsături de caracter și acestea se vor dezvolta tot mai mult cu timpul. Căci, dacă suntem născuți din nou, avem o natură nouă și am primit viața eternă în Hristos Isus; și această natură nouă – așa presupune apostolul pe drept – se face cunoscut în mod clar. Cu alte cuvinte: deoarece Hristos Însuși este viața eternă, natura nouă, pe care noi am primit-o prin credința în El, se poate mișca numai în același cadru în care S-a mișcat viața Sa, atunci când El a călătorit pe pământ în mijlocul copiilor oamenilor. Natura divină trebuie în împrejurările date să se descopere totdeauna și pretutindeni în același fel, corespunzător lui Dumnezeu. Ea nu poate fi altfel decât asemenea Lui, din Cel care descinde: din Hristos, «*Chipul Dumnezeului nevăzut*», «*Întâiul născut din toată creația*», din El, «*Întâiul născut dintre mai mulți frați*». – În felul acesta apostolul vorbește în toată prima lui scrisoare mult despre semnele caracteristice sau însușirile de caracter ale copiilor lui Dumnezeu.

Dar Duhul Sfânt nu arată aceste semne ale copiilor lui Dumnezeu, ca să-i facă pe credincioși să se verifice, dacă sunt cu adevărat copii ai lui Dumnezeu, și apoi probabil să trezească în ei îndoială cu privire la starea lor de copii ai lui Dumnezeu. Aceasta este departe de intențiile Duhului lui Dumnezeu; El nu vrea ca credincioșii să se preocupe cu ei înșiși, și nici să-i umple de nesiguranță; El nu vrea nici să-i aducă într-o stare legalistă, tristă, care ușor ar putea să ia naștere într-un suflet din dorința năzuirii după semnele caracteristice al stării de copil al lui Dumnezeu. Aceasta ar distruge proșpețimea și frumusețea vieții dumnezeiești.

---

¹¹ Apostolul se referă aici mai mult la apariția Domnului împreună cu ai Săi în glorie înaintea lumii întregi decât la «*răpire*»; căci cu acest ultim eveniment în epistole se pune permanent în legătură responsabilitatea și credincioșia noastră în umblare și în lucrare, precum și răsplătirea.

În toate timpurile au fost mulți credincioșii care au fost călăuziți să privească permanent în propria inimă și viață, în loc să privească la Hristos. Ei au căutat și au cercetat în ei și la ei înșiși după roadele și semnele caracteristice ale naturii noi, în loc să-și găsească totul în Hristos și în valoarea Sa mare și să fie captivați și umpluți de El. În contemplarea Persoanei Sale, în savurarea scumpătății și frumuseții Sale constă secretul adevăratei maturizări a vieții spirituale. Deci nu ca noi să ne verificăm și să ne cercetăm dacă suntem sau nu suntem copii ai lui Dumnezeu ne dă Duhul Sfânt aceste semne caracteristice, ci pentru ca noi să recunoaștem cum se revelează și se prezintă aici jos viața nouă, care prin harul lui Dumnezeu locuiește în noi, cei care credem, spre lauda lui Dumnezeu. În felul acesta noi putem și să apreciem în ce măsură căile noastre, cuvintele și lucrările noastre sunt în concordanță sau nu cu realitatea minunată, că noi suntem copii ai lui Dumnezeu. Poziția minunată, sigură, inatacabilă a tuturor acelor care au devenit copii ai lui Dumnezeu prin credința vie în Fiul lui Dumnezeu (Ioan 1,12) și în Duhul Sfânt au primit de la Dumnezeu pecetea, mărturia și arvuna filiațiunii lor (Galateni 4,6.7; 2 Corinteni 1,21-22), este privită în Cuvântul lui Dumnezeu odată pentru totdeauna ca o realitate sigură. Pornind de la ea, Duhul Sfânt ne arată trăsăturile de caracter ale vieții copiilor lui Dumnezeu.

De aceea noi auzim și în primele capitole al epistolei lui Ioan cuvântul simplu: «*Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu.*» (1 Ioan 5,1) Nu se spune: oricine are roadele acestea și acelea sau poartă atâtea și atâtea roade, este născut din Dumnezeu, ci: cine crede, că Isus este Hristosul. Aici pe pământ Hristos a fost repudiat și răstignit; de Dumnezeu însă, așa cum mărturisește Cuvântul lui Dumnezeu, El a fost înălțat și glorificat la dreapta Sa. Cine se pleacă deci sub această mărturie a lui Dumnezeu și cu credință vie o primește în inima sa, așa că Hristos devine înălțat și glorificat și în el, acela este născut din Dumnezeu; el este copilul lui Dumnezeu. (Ioan 1,12 compară cu 1 Ioan 3,1-2) Nu pe prezența acestui sau acelui rod se recunoaște prezența naturii noi, dumnezeiești, ci în primul rând numai din simpla credință a inimii în Hristos Isus, Fiul lui Dumnezeu. Ce simplu și ce binecuvântat!

În felul acesta, așa cum am spus, viața dumnezeiască își are semnele ei caracteristice sigure. Și noi am auzit deja odinioară despre o însușire nobilă și generală a copiilor lui Dumnezeu: «*Pentru că toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fii (sau copii) ai lui Dumnezeu.*» Ei nu mai sunt așa cum au fost înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu, «*fii ai întunericului*» și «*fii ai neascultării*», ci prin har au devenit «*copii ai luminii*» și «*copii ai ascultării*». Ca atare ei își găsesc bucuria în a fi conduși și se lasă conduși de Duhul și Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este dependența fericită a copiilor lui Dumnezeu de Dumnezeu și ascultarea de bună voie de Cuvântul Său.

Ca prim semn caracteristic al vieții noi Ioan numește: «*Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul, pentru că sămânța lui rămâne în el; și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu.*» (1 Ioan 3,9) Și în continuare: «*Știm că oricine a fost născut din Dumnezeu nu păcătuiește, ci acela care a fost născut din Dumnezeu se păzește el însuși, și cel rău nu-l atinge.*» (1 Ioan 5,18) Greutatea, care o oferă acest loc multor credincioși, dispare de îndată ce s-a înțeles felul de prezentare și de exprimare al apostolului Ioan. El prezintă totdeauna adevărul curat și nemijlocit; el vorbește, așa cum se obișnuiește să se spună, într-un fel abstract, absolut, aceasta înseamnă că el renunță în exprimările lui la toate înfățișările secundare posibile și la abaterile de la regulă. Aici, de exemplu, el își îndreaptă toată atenția spre natura nouă, vorbește exclusiv despre ea și spune cu privire la ea: «*oricine a fost născut din Dumnezeu nu păcătuiește.*» Însă că la cel născut din Dumnezeu pe lângă natura nouă, la care apostolul se gândește aici exclusiv, există și vechea natură păcătoasă, el nu se referă deloc la ea. El are în vedere numai natura nouă; numai ea caracterizează pe cel născut din Dumnezeu, și ea nu poate păcătui; pentru ea este tot așa de imposibil să păcătuiască, ca și pentru Dumnezeu Însuși, care este izvorul naturii noi. Ioan știe foarte bine, așa cum noi am avut de mai multe ori ocazia să vedem în scrisoarea sa, că credinciosul, atâta timp cât el va fi în trupul acesta, are în sine natura veche, «*carnea*». (compară 1 Ioan 2,1; 5,16) Însă «*carnea*», numită și «*trupul păcatului*» (Romani 6,6), pentru cel credincios a fost, așa cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu juridic «*răstignită*

împreună» și «*înlăturată*» în moartea lui Hristos; de aceea el poate și are voie practic să se socotească «*mort față de păcat și viu față de Dumnezeu*» (Romani 6,11). Da, acesta este privilegiul lui și chemarea lui; desigur, fiecare credincios are cele două naturi în el, atâta timp cât el se mișcă în trupul acesta, însă înaintea lui Dumnezeu îl caracterizează natura nouă și nu natura veche și în lumea aceasta natura nouă trebuie permanent să se arate în gândirea lui, în felul lui de viață. Și deoarece numai noua natură caracterizează pe credincios ca atare înaintea lui Dumnezeu și constituie poziția sa, apostolul vorbește numai despre aceasta; el nu ia deloc în considerare natura veche, înlăturată prin judecată în moartea lui Hristos, și în vorbirea lui absolută spune: «*Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul ... și nu poate păcătui.*» Din propoziția secundară rezultă clar, că apostolul nu se gândește pur și simplu la credincios, ci la el, în măsura în care numai viața nouă îl caracterizează ca fiind născut din Dumnezeu; căci Ioan știe bine, că credinciosul ca atare încă mai poate păcătui. De aceea el îl atenționează, «*să nu păcătuiești*» (1 Ioan 2,1) și să se roage pentru «*fratele care a păcăluit*». (1 Ioan 5,16)

Cât este de bine de asemenea, că credinciosul nu mai este constrâns să păcătuiască; dimpotrivă, prin moartea lui Hristos el a fost pe deplin eliberat de puterea lui Satan și a păcatului. În măsura în care credința este activă în el și el trăiește în dependență de Dumnezeu, el va practica aceasta. Tot așa și Petru spune credincioșilor: «*Așadar, pentru că Hristos a suferit în carne pentru noi (a murit), înarmați-vă și voi cu aceeași gândire*» («*socotiți-vă morți față de păcat*»: Romani 6,11); «*Pentru că cine a suferit în carne (a murit), a sfârșit-o cu păcatul, ca să nu mai trăiască restul timpului în carne pentru poftetele oamenilor, ci pentru voia lui Dumnezeu.*» (1 Petru 4,1.2) Deci dacă un creștin a păcăluit, din indiferență sau lipsă de veghere, atunci el s-a lepădat de poziția care îl caracterizează înaintea lui Dumnezeu, și pe care el numai pe aceasta ar trebui s-o prezinte în lume; el a acționat în contradicție și în opoziție cu natura nouă și cu Dumnezeu! – Ce îi mai rămâne de făcut, decât să se condamne sincer înaintea lui Dumnezeu, și cu atât mai mult, cu cât el știe că el nici nu trebuia să păcătuiască și nici nu era o necesitate ca să păcătuiască. Despre activitatea permanentă, îndurătoare, a Domnului Isus pentru noi ca «*Mijlocitor*» sau «*Apărător*» am vorbit deja. În aceeași frază, în care apostolul ne atenționează să nu mai păcătuim, el ne îndreaptă atenția spre singurul ajutor «*dacă cineva a păcăluit*». El scrie: «*avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept.*» (1 Ioan 2,1) Dacă credinciosul a greșit, atunci Hristos Se roagă la Tatăl pentru el. Totodată El conduce prin Cuvântul Său și prin Duhul Său pe credincios să-și cunoască și să mărturisească pasul greșit și vina sa; și «*dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.*» (1 Ioan 1,9)

O altă caracteristică a copiilor lui Dumnezeu este, că ei nu numai nu păcătuiesc, ci ei «*practică dreptatea*». Noi nu trebuie numai să evităm răul, ci trebuie să facem și binele. «*Dacă știți că El este drept, să cunoașteți că oricine practică dreptatea este născut din El.*» (1 Ioan 2,29) Adevărat, o însușire serioasă! Un copil al lui Dumnezeu va fi asemenea lui Dumnezeu, Tatăl său crește. Cu privire la această dreptate desigur nu este vorba de dreptatea care ne este socotită nouă pe baza lucrării lui Hristos; căci cum am putea noi face și practica această dreptate? Este vorba de dreptatea practică, care trebuie să se facă cunoscut în gândirea noastră, în ceea ce facem și nu facem, în modul de viață. După ce noi prin harul lui Dumnezeu și pe baza sângelui lui Hristos am devenit părtași dreptății dumnezeiești, noi suntem capabili și suntem chemați să practicăm dreptatea. Este deci vorba de desfășurarea vieții dumnezeiești aici jos pe pământ. De aceea aproape că nu este nevoie să spunem, că dreptatea noastră practică trebuie să fie una corespunzătoare lui Dumnezeu, corespunzătoare gândurilor lui Dumnezeu. Voința omenească, autoritatea și părerea omenească nu își au nici un loc aici. „Practicarea dreptății” de către cel credincios este adusă în contextul nemijlocit cu dreptatea practică de Hristos. Însuși aici jos pe pământ. «*Dacă știți că El este drept, să cunoașteți că oricine practică dreptatea este născut din El.*» Hristos Însuși a umblat aici jos pe pământ în dreptate desăvârșită. În tot felul Său de viață a corespuns gândurilor lui Dumnezeu. Același caracter trebuie să-l poarte și dreptatea practică a credinciosului. Desigur aceasta poate avea loc numai dacă ea este practică în puterea Duhului Sfânt.

Această dreptate, pe care credinciosul o „face” este identică cu ascultarea; căci ea are ca ghid voia lui Dumnezeu sau Cuvântul lui Dumnezeu. Când Domnul și Mântuitorul nostru preamărit în smerenia Sa a venit la Ioan Botezătorul, ca să fie botezat, și acesta a obiectat justificat, El i-a răspuns: «*Lasă acum; pentru că așa se cuvine, să împlinim toată dreptatea.*» Dumnezeu a cerut de la aceia care aveau simțământul păcatelor lor să se supună botezului lui Ioan; și Isus S-a făcut una cu toți cei care în felul acesta au fost ascultători de voia lui Dumnezeu, cu toate că desigur El nu avea nevoie s-o facă din pricina păcatului! El a făcut-o, ca să fie ascultător – ca «*să împlinească toată dreptatea*» spre glorificarea lui Dumnezeu și spre binecuvântarea poporului Său. Și tot așa și pentru noi ascultarea este singurul drum pentru glorificarea lui Dumnezeu și pentru a fi spre binecuvântarea altora. Prin împlinirea voinței și bune plăceri a lui Dumnezeu dovedim a fi copii ai lui Dumnezeu. Învățăturile și îndemnurile Cuvântului lui Dumnezeu ne dau îndrumări bogate pentru această ascultare, pentru această dreptate practică. Dacă le studiem mai îndeaproape, atunci vom găsi în ele referiri clare la fiecare din trăsăturile de caracter ale Domnului nostru scump. Aceasta face ca îndemnurile lui Dumnezeu și împlinirea acestora să fie deosebit de importantă pentru noi, deoarece ele ne arată ce a fost Hristos și pentru că ele ne transformă să devenim practic asemenea Lui! De aceea dacă noi posedăm natura nouă, atunci Hristos Însuși este viața noastră, și dacă umblăm realmente în noul vieții, atunci este total de la sine înțeles că noi ne mișcăm pe căile divine, pe care a mers Domnul Isus și pe care Sfânta Scriptură ni le arată pretutindeni. Așa cum este de sigur că Dumnezeu ne-a mântuit și ne-a făcut copii ai Săi în harul Său liber pe baza mântuirii înfăptuite prin Hristos, tot așa de sigur este că El așteaptă de la noi, ca noi «*să practicăm dreptatea*», revelând în caracter, cuvânt și umblare viața dăruită nouă de El. Aceasta este viața și caracterul lui Hristos. Și așa cum am spus, El, pentru ca să ne conducă «*pe cărări ale dreptății*», ne-a dat Cuvântul Său scump ca «*o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pentru cărarea noastră*» (Psalmul 119,105) și pe Duhul Sfânt ca izvor al puterii și conducător și călăuză. Dacă umblăm în această lumină în teama de Dumnezeu, dacă lăsăm ca ea să ne lumineze pașii, dacă suntem supuși cu credincioșie Cuvântului lui Dumnezeu și Duhului Sfânt, lăsând ca viața noastră să fie transformată după chipul lui Hristos, atunci nu vom duce lipsă de dreptate, pace și bucurie.

În Apocalipsa 19 citim că soției Mielului i s-a dat «*să se îmbrace în in subțire*», și că acest in subțire este dreptatea (de fapt „dreptățile”, aceasta înseamnă dreptatea realizată sub diverse forme) sfinților. – Deci în măsura în care credinciosul aici jos în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu a «*practicat dreptatea*», acolo sus va fi răsplătit și va fi revelat pe deplin înaintea lumii întregi.

Ajungem acum la a treia caracteristică a vieții noi: dragostea față de frați, aceasta înseamnă față de toți cei răscumpărați. Apostolul scrie: «*Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați.*» (1 Ioan 3.14). Și mai departe: «*Oricine Îl iubește pe Cel care a născut (Dumnezeu) îl iubește și pe cel născut din El (pe creștinul credincios).*» «*Oricine nu practică dreptatea nu este din Dumnezeu, nici cine nu-l iubește pe fratele său.*» «*Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și Îl cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste.*» (1 Ioan 5,1, 3,10; 4,7-8) Aici avem mărturia despre Ființa divină: «*Dumnezeu este dragoste.*» Da, dragostea este natura lui Dumnezeu, în timp ce sfințenia Sa își găsește exprimarea în aceea, că El este lumină: «*Dumnezeu este lumină.*» (1 Ioan 1,5; 4,8) Dacă suntem născuți din Dumnezeu, atunci și noi posedăm această natură. Lumina (curăția morală și sfințenia) și dragostea caracterizează viața noastră. Deci ceea ce Dumnezeu urăște, urâm și noi, cei care suntem copii ai lui Dumnezeu: păcatul, răul sub orice formă și de orice natură. Dar ceea ce iubește Dumnezeu, iubim și noi. Noi știm deci, că Dumnezeu a iubit lumea, aceasta înseamnă pe toți oamenii, și ca să-i scape de pierzare a dat la moarte pe Singurul Său Fiu. Însă copii Săi, toți aceia care au crezut cu adevărat în Isus, Fiul lui Dumnezeu, sunt în sens deosebit încă subiecte ale inimii Sale. Și tot așa credinciosul are în mod sigur o inimă pentru toți oamenii, dar el se știe intim și veșnic legat numai cu aceia care cunosc cu adevărat pe Dumnezeu ca Tată al

lor. Această dragoste față de toți împreună-răscumpărații nu este ceva legalist, constrâns. Ea este revărsarea naturală a vieții dumnezeiești și se găsește în fiecare copil al lui Dumnezeu, chiar dacă în măsuri diferite. Dacă suntem copii ai lui Dumnezeu, atunci vom iubi și va trebui să iubim și pe frați; căci aceasta este una din caracteristicile cele mai importante ale vieții noi. De aceea permiteți să accentuăm, că nici măcar un singur credincios, oriunde s-ar afla el, în orice stare s-ar găsi, nu trebuie exclus de la dragostea noastră. Toți cei care sunt născuți din Dumnezeu sunt subiectul sentimentelor noastre lucrute de Dumnezeu în noi. Inima lui Dumnezeu cuprinde tot cercul familiei Sale; de asemenea și inima credinciosului nu trebuie să facă granițe mai restrânse.

După ce am prezentat și am scos în evidență acest caracter minunat al vieții noi și obligația noastră de a iubi pe toți copiii lui Dumnezeu, fără nici o excepție, corespunzător Cuvântului lui Dumnezeu, cititorul va vedea cu plăcere, că noi ne vom ocupa pe scurt cu întrebarea, dacă noi practicăm totdeauna, și în ce măsură, această dragoste față de toți credincioșii, aceasta înseamnă că noi putem s-o exprimăm. Aici este un punct asupra căruia în Biserica lui Dumnezeu a fost multă ceartă între credincioși. Unii spun, pentru că este așa, că noi trebuie să iubim pe toți copiii lui Dumnezeu, atunci trebuie să rămânem în legătură cu toți și să umblăm împreună cu toți, în timp ce alții se văd în conștiința lor legați de Dumnezeu, să se despartă de anumiți copii ai lui Dumnezeu, din pricina umblării și mărturiei pentru Domnul. Aici este vorba de o întrebare serioasă, importantă, la care numai Cuvântul lui Dumnezeu ne poate răspunde și ne poate arăta drumul corect. Cine vrea ca și în această privință să urmeze învățătura Sfintei Scripturi și nu propria înțelepciune și părere, dar nici să aibă un duh de partidă, acela nu va rămâne în neclaritate. Dumnezeu poate călăuzi. Și Ioan atinge întrebarea noastră în scrisoarea sa. Tocmai după ce el a spus: *«Oricine Îl iubește pe Cel care a născut îl iubește și pe cel născut din El»*, el adaugă: *«Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui.»* Din aceasta rezultă clar, că, cu toate că nici un copil al lui Dumnezeu nu trebuie exclus de la dragostea noastră, noi putem da expresie acestei dragoste numai pe calea ascultării. Dragostea noastră față de credincioși nu trebuie să constea în sentimente omenești, în care probabil Ființa lui Dumnezeu și Cuvântul Său nu sunt luate în seamă. Mai degrabă în dragostea de frați ar trebui ca dragostea de Dumnezeu și Cuvântul Său să fie premisa și ghidul nostru; de aceea Ioan spune: *«Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui.»*

Cu privire la iertare găsim scris în Cuvântul lui Dumnezeu o diferență asemănătoare, sau principiu asemănător, ca cel amintit mai înainte. În Efeseni 4,32 Pavel scrie credincioșilor: *«Fiți buni unii cu alții, miloși, iertându-vă unii pe alții, după cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos»*, și Domnul Însuși spune în Luca 17,3: *«Dacă fratele tău păcătuiește, mustră-l; și dacă se pocăiește, iartă-l. Și dacă păcătuiește împotriva ta de șapte ori pe zi și de șapte ori se întoarce la tine și zice: „Mă pocăiesc!”, tu să-l ierți!»* Din primul loc vedem, că noi permanent trebuie să fim cuprinși de un duh de iertare, da, că noi, de îndată ce am fost jigniți, trebuie deja în inima noastră să iertăm; în timp ce ultimul loc ne învață că noi putem da expresie iertării abia după ce fratele a recunoscut nedreptatea sa și a mărturisit-o. Tot așa este și cu dragostea de frați. Nimic nu ne dă dreptul și nu ne îndreptățește înaintea lui Dumnezeu să avem o inimă îngustă în dragostea față de frați, dimpotrivă, Dumnezeu vrea ca noi să ne iubim din toată inima; dar noi putem exprima această dragoste, care permanent trebuie să fie în inima noastră *«pentru toți sfinții»* (Filimon 5), numai pe calea ascultării de Dumnezeu și de Cuvântul Său. Dacă un credincios înaintează în neascultare vădită, eu, tocmai din pricina dragostei față de el, pe care Dumnezeu mi-o poruncește, nu am voie să mă fac una cu el în neascultarea lui; căci atunci voi tăgădui și voi desființa principiul sfânt al dragostei, așa cum este scris el în Cuvântul lui Dumnezeu pentru învățătura și călăuzirea noastră.

Aici, ca și în toate celelalte lucruri, noi trebuie să acționăm așa cum acționează Dumnezeu Însuși. El îi lasă pe acei copii ai Săi, care merg în legătură cu răul și lumea, cu toate că El îi iubește ca Tată, să fie lipsiți de savurarea practică a dragostei Sale. Aceasta am văzut-o deja în 1 Ioan 2,15: *«Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.»* Tot așa vedem și din 2

Corinteni 6,14-18, că Dumnezeu cere de la copiii Săi să se despartă de orice formă de rău, dacă este vorba ca El să Se facă una cu ei și înaintea lumii ca Dumnezeu și Tată al lor. El strigă copiilor Săi: «*De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți”, spune Domnul; și, „nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice”, spune Domnul Cel Atotputernic.*» Și apostolul adaugă: «*Având deci aceste promisiuni, preaiubiților, să ne curățim pe noi înșine de orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu.*» Dorim să cităm și cuvintele Domnului nostru scump: «*Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl meu îl va iubi; și Noi vom veni la el și vom locui la el.*» (Ioan 14,23) Da, Tatăl va putea să dea expresie dragostei Sale numai față de acei copii ai Săi care acționează și umblă în armonie cu gândurile Sale și în părtășie cu El. Și acest fel de a proceda al Dumnezeului și Tatălui nostru ar trebui să-l imităm noi. Nu că noi avem voie să devenim judecătorii fraților noștri. Niciodată! – Dar în ceea ce privește persoana noastră să năzuim să păstrăm o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu. De aceea noi nu ne putem uni cu nimic în care ar trebui să nu ținem seama de Cuvântul lui Dumnezeu sau am fi aduși în contradicție directă cu Cuvântul lui Dumnezeu. Căci așa este cărarea copiilor lui Dumnezeu, aici, ca pretutindeni, o cărare a ascultării, și această cărare este îngustă în această lume a păcatului și egoismului. Dar în timp ce picioarele noastre merg pe cărarea îngustă, inima noastră să fie largă, plină de dragoste, suficient de largă, ca să cuprindă cu o dragoste cordială toate subiectele dragostei lui Dumnezeu, pe toți copiii scumpi ai lui Dumnezeu. Și chiar dacă în aceste «*zile din urmă*» și «*timpuri grele*» (2 Timotei 3,1) și cărarea ascultării nu poate deveni largă, totuși inima, gura și mâna credinciosului, dacă dragostea este activă la el, au pretutindeni ocazii să se deschidă, ca să dea expresie «*dragostei față de toți sfinții*», așa cum Domnul îi va conduce și călăuzi aici și acolo. (Romani 12,13; Iuda 20-23 și alte locuri) Dacă căile unui credincios sunt de așa natură, că noi nu ne mai putem face una cu el, fără ca prin aceasta să nu întristăm pe Duhul Sfânt, totuși dragostea noastră față de el se va arăta prin aceea că noi ne vom ruga pentru el și, când se va oferi ocazia, cu toată dragostea și seriozitatea îl vom face atent la căile lui greșite. Nimeni să nu gândească, că noi vorbim Cuvântul cu un egoism greșit; dimpotrivă, noi insistăm cu toată tăria, că «*cine iubește pe Cel care l-a născut*», trebuie să iubească «*și pe cel născut din El*». Totodată noi ținem cu tărie, că adevărata dragoste dumnezeiască poate să se miște numai în cadrul căilor marcate divin, deci niciodată ea nu trebuie să se arate altfel decât în deplină concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Natura nouă, căreia prin har noi am devenit părtași, nu poate altceva, decât să iubească; dar dragostea dumnezeiască este o dragoste sfântă, și de aceea ea poate să se reverse numai într-un fel potrivit cu Dumnezeu.

Ce mare rău este însă, da, sfâșietor, când «*din duh de partidă sau glorie deșartă*», conștient sau inconștient, se fac sciziuni între copiii lui Dumnezeu, și în felul acesta lumea trebuie să vadă numai neînțelegere și risipire, în loc de dragoste de frați intimă și unitate, pe care Satan le urăște cu înverșunare, deoarece ele sunt două mărturii minunate pentru apartenența credincioșilor la Hristos Isus și pentru trimiterea Sa și Dumnezeirea Sa (Ioan 13,35; 17,23).

Deci dragostea față de copiii lui Dumnezeu este o însușire esențială a vieții noi. Apostolul spune: «*Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați. Cine nu îl iubește pe fratele rămâne în moarte.*» Apoi el continuă cu o atenționare solemnă: «*Oricine îl urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș nu are viața eternă rămânând în el.*» (1 Ioan 3,14-15) Etalonul și modelul dragostei noastre unul față de altul este dragostea Domnului Isus, și anume, așa cum ea s-a făcut cunoscut în darea Sa la moarte pentru noi: «*Prin aceasta am cunoscut dragostea, pentru că El Și-a dat viața pentru noi; și noi suntem datori să ne dăm viața pentru frați.*» (1 Ioan 3,16) Așa ne prezintă apostolul dragostea nemărginită a lui Hristos, «*care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi*»; și prin faptul că noi privim această dragoste, care întrece orice pricepere, ni se aduce aminte, că noi suntem datori fraților, tuturor credincioșilor, cu nimic mai puțin decât o astfel de dragoste. «*Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții*», spune apostolul Pavel copiilor lui Dumnezeu; căci această dragoste constituie o datorie pe care noi niciodată nu o vom putea achita pe deplin. O datorie? Vorbim în felul oamenilor; căci

cu siguranță nici un credincios nu simte dragostea de frați ca o povară. Dragostea dumnezeiască nici nu poate altfel, decât să se folosească pe sine pentru alții; ea nu cunoaște nici limite; bucuria ei este să slujească, «*să dea totul și să se dea pe sine*»; și cu cât i se oferă mai multe ocazii pentru aceasta, cu atât ea este mai fericită. Cu toate că noi nu toți ajungem în situația să ne dăm viața pentru frați, totuși apostolul ne îndreaptă atenția spre o ocazie, care ni se oferă zilnic, în care dragostea noastră față de credincioși poate fi activă. Câtă lipsă și nevoie, de exemplu în relațiile pământești, nu este între sfinți! Dacă ne stau la dispoziție bunurile lumii acesteia într-o oarecare măsură, și noi ne închidem inima față de fratele nostru, care duce lipsă de ele, aproape pe drept ne putem îndoi că dragostea lui Dumnezeu locuiește în noi. În nici un caz în astfel de situații noi nu stăm în savurarea practică a acesteia. Nu, așa cum am spus deja, dragostea nu este un sentiment, ci o realitate divină; acolo unde ea este prezentă, ea se revarsă în faptă și adevăr. Și chiar acolo unde bunurile pământești lipsesc în așa fel, că este nevoie de ajutor mare, acolo unde dragostea dumnezeiască locuiește în inimă se găsește totdeauna compasiune și îndurare cordială. Domnul nostru scump Însuși spune: «Prin aceasta vor cunoaște toți că Îmi sunteți ucenici, dacă aveți dragoste unii față de alții.» «*Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu.*» (Ioan 13,35; 15,12)

Și acum în încheiere încă o caracteristică a copiilor lui Dumnezeu: «*Tot ce este din Dumnezeu învinge lumea; și aceasta este victoria care a învins lumea: credința noastră. Cine este cel care învinge lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?*» (1 Ioan 5,4-5) Cel mai mare contrast posibil este între «*Tatăl*» și «*lume*», așa cum găsim în mod deosebit în rugăciunea Domnului către Tatăl (Ioan 17) și în toate scrierile lui Ioan. Da, «*prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu*»; «*pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume.*» Deoarece noi suntem născuți din Dumnezeu și am devenit părtași naturii dumnezeiești, cum putem să iubim lumea, care este în permanentă opoziție față de Dumnezeu, Tatăl? – Această opoziție nu este una ascunsă, ea a devenit pe deplin vizibilă, prin aceea că lumea a respins și a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu, pe care Tatăl L-a trimis în har aici jos pe pământ. De aceea Fiul lui Dumnezeu ne spune: «*M-au văzut și M-au urât, și pe Mine și pe Tatăl Meu.*» (Ioan 15,24) Și lumea este plină de ură și dușmănie nu numai împotriva lui Dumnezeu și a singurului Său Fiu, ci și împotriva credincioșilor, a copiilor preaiubiți ai lui Dumnezeu; curând ea li se va împotrivi deschis, curând ea le va întinde curse, ca să-i facă să cadă. Atunci rămâne valabil: prin credință să învingi lumea; fie ca noi, în suferințele și prigoanele pe care ea ni le pregătește, să rămânem credincioși și strâns alipiți de Domnul, fie ca noi prin puterea Duhului să respingem ademenirile și ispitele ei.

Abia atunci când inima cunoaște în credință vie că El, Cel pe care lumea nu L-a vrut, în care ea nu și-a găsit nici o plăcere, ca să-L dorească, nu era altul decât Domnul slavei, și că El, Cel pe care lumea L-a urât și L-a răstignit, este Fiul veșnic al lui Dumnezeu, atunci lumea este învinsă. Căci cât de oarbă, cât de total stricată trebuie să fie această lume, care a acționat în felul acesta, își zice inima, și în felul acesta lumea este învinsă pentru inimă. De aceea apostolul spune: «*Aceasta este victoria care a învins lumea: credința noastră. Cine este cel care învinge lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?*» Dar credința recunoaște pe Isus Cel disprețuit și lepădat de lume nu numai ca Fiu al lui Dumnezeu, ci ea își găsește în El și bucuria și puterea și toate izvoarele ei.

Deci în cunoașterea divină și în mărturisirea că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu constă taina victoriei asupra lumii; căci cum ar putea lumea să înșele un suflet care prin credință recunoaște valoarea și gloria Persoanei Domnului Isus și stă în savurarea practică a acesteia? Dacă această credință este vie și activă în inimile noastre, atunci crucea lui Hristos, gândul la moartea Sa îngrozitoare, constituie o prăpastie de netrecut și un zid de despărțire între noi și lume. Știm cum gândește Dumnezeu Însuși despre lume. El o privește ca vinovată din cauza omorârii Fiului Său. Așa cum El a spus odinioară lui Cain: «*Unde este Abel, fratele tău?*», tot așa El pune astăzi o întrebare la lume: „Ce ați făcut cu singurul Meu Fiu?” Iudeii vinovați au strigat odinioară: «*Sângele Lui fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!*» Ei au vrut să ia

asupra lor această vină de sânge. Și ea apasă nu numai asupra iudeilor, ci asupra lumii întregi; căci în numele stăpânirii de la Roma, care stătea în fruntea imperiului, a fost bătut în cuie pe cruce Domnul slavei. Oricât de fără griji ar înainta lumea, ea înaintează în întâmpinarea judecării lui Dumnezeu, care o va lovi nu numai la modul general din cauza păcatelor și fărădelegilor ei, ci în mod deosebit din cauza omorării Fiului lui Dumnezeu. Deoarece știm aceasta, preaiubiților, să înaintăm prin această lume rea ca străini și, așteptând pe Fiul lui Dumnezeu din cer, să dovedim că noi nu suntem din lume, tot așa cum Domnul și Mântuitorul nostru nu este din lume. (Ioan 17,14.16) Da, lăsați ca prin credință să învingem lumea sub orice formă; și să ascultăm îndemnul încurajator al Domnului: *«Îndrăzniți! Eu am biruit lumea.»*

Că un credincios s-ar putea face în vreun fel oarecare una cu lumea, aceasta apostolul nu o discută aici; una din caracteristicile esențiale ale creștinului este tocmai că el învinge lumea. Ce se întâmplă când un creștin se aseamănă cu lumea, așa cum vedem de multe ori în aceste zile de liniște din afară? Vai, spre durerea Domnului și spre paguba lui mare și serioasă el a tăgăduit poziția lui înaltă, cerească. El a mers pe un drum, pe care unii copii ai lui Dumnezeu au căzut sub mâna care disciplinează a lui Dumnezeu, Tatăl, *«Cel care, fără a privi la înfățișare, judecă»* (1 Petru 1,17); și pe acest drum sufletul lui simte numai slăbiciune, care de fapt ar trebui să fie umplut cu pace și bucurie în Duhul Sfânt. Cu inima goală își petrece zilele călătoriei sale, până se va întoarce înapoi la Dumnezeu; și cu mâinile goale, chiar dacă este mântuit, va apare cândva înaintea Domnului. Vai, cum l-a înșelat dumnezeul lumii, ce pagubă veșnică i-a provocat!

Preaiubite cititor credincios, fie ca nimeni să nu ne rețină în obținerea premiului! *«Cetățenia noastră este în ceruri!»* De aceea *«să căutăm ce este sus!»* - Atunci vom spune împreună cu apostolul Pavel: *«Dar departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.»* (Galateni 6,14)

Lumea-aceasta e-o pustie,
Unde eu azi pentru mine
Chiar nimica nu găsesc.
N-am nimic jos a deplânge,
Nici a pierde, nici a strânge;
Doar cu un toiag călătoresc.

Drumul strâmt pe care mergem
Este însemnat, se vede,
Căci 'nainte-a mers Isus.
Sigur ca și-a Sa iubire
Este drumul spre mărire;
Fără frică merg spre ceruri sus.

Capitolul 8

Dorința Tatălui pentru copiii Săi

În capitolul anterior am putut studia unele din caracteristicile binecuvântate, sigure, ale copiilor lui Dumnezeu. Ei posedă natura nouă, și aceasta este pretutindeni aceeași și se revelează pretutindeni, unde ea există, în același fel. Fie că privim viața dumnezeiască în revelarea ei minunată, permanentă și deplină în viața Singurului Fiul al lui Dumnezeu în timpul mersului Lui prin această lume, sau în prezentarea ei slabă într-un credincios al Său, viața nouă ca atare este pretutindeni și permanent aceeași și în toate locurile și în toate timpurile se mișcă în același sens.

Dacă acum citim atenționările, pe care Duhul Sfânt le îndreaptă în Noul Testament spre noi, cei care suntem proprietate a Domnului, deci posedăm viața nouă, găsim în ele dorințe, învățături și porunci ale lui Dumnezeu, Tatăl, pentru copiii Săi preaiubiți. Găsim în aceste îndemnuri și cuvinte, așa cum am amintit de mai multe ori, unele însușiri care aparțin chipului lui Isus, așa cum El a călătorit prin lume spre lauda lui Dumnezeu și spre binecuvântarea oamenilor. Toate, la care suntem îndemnați noi credincioșii, s-au găsit în frumusețe desăvârșită în Fiul lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu vrea ca toți copiii Lui iubiți să fie transformați în Chipul Fiului Său. Viața Sa a fost o permanentă mireasmă plăcută înaintea lui Dumnezeu, și totodată El a fost «Pomul sădit lângă pâraie de apă, care își dă rodul la timpul lui». Cât de mult ar trebui să punem la inimă toate îndemnurile lui Dumnezeu din Cuvântul Său și așa, privind la Isus, să fim transformați în Chipul Său minunat și binecuvântat.

Să ascultăm mai întâi un îndemn al lui Dumnezeu adresat nouă, credincioșilor, din predica de pe munte: *«Ați auzit că S-a spus: „Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău”; dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei care vă blestemă, faceți bine celor care vă urăsc și rugați-vă pentru cei care se poartă rău cu voi și vă persecută, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri: pentru că El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți. Pentru că, dacă iubiți pe cei care vă iubesc, ce răsplată aveți? Nu fac și vameșii la fel? Și, dacă salutați numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Nu fac și națiunile la fel? Voi deci fiți desăvârșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.»* (Matei 5,43-48)

Vedem aici, că copiii lui Dumnezeu trebuie să imite pe Tatăl lor ceresc în această lume, să prezinte harul Său, da, prin toată comportarea lor trebuie să mărturisească cui aparțin. Acesta este înțelesul cuvintelor: *«ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri»*. Credincioșii trebuie să se recunoască prin felul lor de comportare că sunt copii ai lui Dumnezeu. Principiul omenesc spune: *«Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău»*; dar în opoziție cu aceasta Domnul ne spune: *«Iubiți pe vrăjmașii voștri»*. Ce deosebire între inima lui Dumnezeu și inima omului! Omul firesc nu iubește pe acela de la care a avut parte de ură, pentru aceasta el nu este nicidecum în stare. Dumnezeu însă S-a făcut cunoscut în dragostea Sa desăvârșită, atunci când a trimis pe Fiul Său pentru mântuirea unei lumi care L-a disprețuit și L-a răstignit. Între oameni *«pentru un om drept, abia dacă va muri cineva; pentru că, pentru cel bun, poate ar îndrăzni cineva chiar să moară; dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.»* (Romani 5,7-8) Da, pe când noi eram încă dușmani, Fiul lui Dumnezeu a murit pentru noi. Această dragoste este dumnezeiască; ea s-a îndreptat spre aceia în care nu era nimic demn de a fi iubit, care dimpotrivă au făcut totul, ca să facă această dragoste fără valoare pentru ei. Deci această dragoste își are imboldul și puterea în inima lui Dumnezeu, așa cum se spune într-o cântare: *„Tu ne iubești, pentru că iubire ești”*, nu pentru că noi am meritat această dragoste. Și o astfel de dragoste trebuie s-o revelăm și noi față de alții, după ce noi am devenit subiecte ale acesteia; ea ar trebui să ne caracterizeze ca și copii ai lui Dumnezeu.

Să iubești, când dinainte te poți aștepta să ți se răspundă cu dragoste sau cu răsplată, aceasta o poate face și cel mai rău om dintre oameni; aceasta este o dragoste naturală, egoistă; ea se

îndreaptă numai spre aceia de la care ea poate primi ceva. Dar să iubești pe aceia, de la care ai avut parte de împotrivire și ură, sau de la care trebuie să te aștepti la așa ceva, pentru aceasta este nevoie de natură nouă, pe care numai credincioșii o posedă; și ei sunt solicitați să practice această natură nouă, această dragoste dumnezeiască: *«Iubiți pe vrăjmașii voștri. ... Voi deci fiți desăvârșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.»* Plăcerea lui Dumnezeu este să binecuvânteze, să facă bine. Nici măcar pe aceia care nu cunosc, sau resping harul Său și binecuvântările Sale veșnice în Hristos Isus, El nu îi exclude de la savurarea binefacerilor Sale temporale: *«El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti.»* Deoarece Dumnezeu acționează în felul acesta, și noi, copiii Săi, trebuie să fim *«desăvârșiți, după cum Tatăl nostru cel ceresc este desăvârșit.»* În timpul actual Dumnezeu acționează cu har și bunătate desăvârșite față de toți oamenii, și noi trebuie să fim imitatorii Săi în această privință. Acesta este sensul cuvintelor: *«Voi deci fiți desăvârșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.»*

Pe baza acestor cuvinte s-a construit din păcate un sistem doctrinar greșit, prin aceea că le-au scos din context și s-a făcut din ele fundamentul unei doctrine a desăvârșirii proprii, carnale. Aceasta însă nu-și găsește niciunde justificarea în Sfânta Scriptură, numai dacă anumite locuri se smulg din contextul în care ni le-a dat Duhul lui Dumnezeu. Desăvârșirea, la care noi suntem chemați, o năzuim, dar nu o vom obține în totalitate pe pământ, ci abia atunci când Îl vom vedea pe El, Cel care este etalonul desăvârșirii noastre, pe Isus. (citește 1 Ioan 3,2) Și harul și puterea lui Dumnezeu ne aduc la această țintă: *«Vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea cum este.»* În timpul acesta noi trebuie să ne curățim, *«așa cum El este curat»*. Transformarea și curățirea noastră după Chipul Domnului are loc zi de zi și *«din slavă în slavă»* și are loc pe tot parcursul vieții noastre pe pământ. Niciodată pe pământ nu vom putea spune că am ajuns în același Chip cu Modelul nostru, dar noi „alergăm” într-acolo, s-o prindem, și când *«Îl vom vedea așa cum este»*, atunci ne vom trezi transformați în Chipul Său, atunci *«vom fi ca El»*. Până atunci însă decisiv pentru noi în toate privințele este Ființa și lucrarea Tatălui, harul Său față de toți oamenii; și în acestea să fim *«desăvârșiți, după cum Tatăl nostru cel ceresc este desăvârșit»*.

Un îndemn asemănător de la Domnul găsim în Luca 6,36: *«Fiți deci îndurători, după cum și Tatăl vostru este îndurător»*. Și apostolul Pavel își bazează îndemnul său pe *«îndurările»* lui Dumnezeu. (Romani 12,1) El ne amintește cum a lucrat Dumnezeu cu noi. Noi am experimentat îndurările minunate ale lui Dumnezeu spre mântuirea noastră, prin aceea că El S-a îndurat de noi, cei care din natura noastră eram copii ai mâniei și am meritat condamnarea eternă, și pe baza sângelui vărsat al Fiului Său ne-a declarat nevinovați; da, mai mult chiar, El ne-a făcut copii iubiți ai Săi. Pe baza acestei îndurări de nedescris a lui Dumnezeu noi suntem solicitați să fim îndurători, să iubim pe vrăjmașii noștri, să practicăm binele și să dăm și acolo unde noi nu găsim nici o mulțumire și nu ne putem aștepta să primim ceva în schimb. Dumnezeu este bun față de cei nerecunoscători și față de cei răi, și dacă noi suntem așa vom acționa în lumea aceasta ca și *«copii ai Celui Preaînalt»*. Dar dacă felul nostru de comportare nu corespunde celui al Tatălui nostru ceresc, atunci ne producem pagubă nu numai nouă, ci și onoarei lui Dumnezeu. Atunci noi nu Îl prezentăm în această lume așa cum este El în adevăr. Ce chemare înaltă avem noi! Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a făcut cunoscut pe Tatăl pe pământ – cine L-a văzut pe El, a văzut pe Tatăl – și de asemenea și noi în măsura noastră mică avem voie și trebuie să fim imitatorii și interpreții lui Dumnezeu în această lume rea, întunecată. În comportarea noastră, în felul nostru de gândire, să se vadă însușirile de caracter ale Aceluia care în harul Său minunat ne-a făcut copii ai Săi, subiecte ale dragostei Sale.

Același adevăr îl găsim și în scrisorile pe care apostolii sub călăuzirea și inspirația Duhului Sfânt le-au adresat credincioșilor. În scrisoarea către Efeseni Pavel prezintă bogăția harului lui Dumnezeu, cum El, fără să găsească în noi vreun motiv pentru aceasta, a acționat din plinătatea dragostei Sale divine față de noi. Noi eram *«morți în greșelile și păcatele noastre. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos: prin har sunteți*

mântuiți. El ne-a înviat împreună și ne-a pus să stăm împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogății ale harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus.» (Efeseni 2,4-7) Așa cum am spus mai înainte, Dumnezeu S-a revelat ca «lumină» și «dragoste»; și păstrând în amintire îndurarea Sa minunată, noi suntem acum solicitați să prezentăm practic, după măsura noastră, aceste mari trăsături de caracter ale lui Dumnezeu: «umblați în dragoste»; «umblați ca și copiii ai luminii» (Efeseni 5). Și aici vedem că Hristos este etalonul și Modelul nostru. Atâta timp cât El a fost în lumea aceasta, El era «Lumina lumii»; și nimeni nu putea să se ascundă de razele acestei lumini; ea a luminat pe toți oamenii, cu toate că unele inimi și conștiințe s-au încuiat față de ea. «Rodul (sau acțiunea) luminii constă în orice bunătate și dreptate și adevăr»; și cine putea privi pe Domnul Isus în umblarea Sa prin această lume, fără să vadă aceste însușiri – bunătatea, dreptatea și adevărul – desfășurate în chip divin desăvârșit? El ne este prezentat ca model și etalon și cu privire la dragoste. El Însuși spune: «Nimeni nu are iubire mai mare decât aceasta, ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi»; și apostolul Ioan adaugă gândul: «Prin aceasta am cunoscut dragostea, pentru că El Și-a dat viața pentru noi; și noi suntem datori să ne dăm viața pentru frați.» (1 Ioan 3,16) Tot așa se spune și aici: «umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă.» Și pe baza a ceea ce Dumnezeu ne-a făcut, se spune în continuare: «Fiți buni unii cu alții, miloși, iertându-vă unii pe alții, după cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos. Fiți deci imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți.»

Pe baza acestor cuvinte din Scriptură să chibzuim, dacă am înțeles voia lui Dumnezeu cu privire la noi în dimensiunea și importanța ei! Noi suntem mult înclinați să ne comparăm și să ne măsurăm unii cu alții, așa că nouă nu ni se poate aminti suficient de des, că Dumnezeu Însuși, care este Lumină și Dragoste, este modelul și etalonul pentru umblarea și comportarea copiilor Săi. Și cu câtă plinătate Sfânta Scriptură pune înaintea ochilor noștri felul de a lucra bogat în îndurare al Tatălui nostru ceresc! Fie ca noi să ne găsim bucuria în a medita la harul minunat, de care noi înșine am avut parte, și să-l practicăm față de alții, atât față de frații și surorile noastre, cât și față de sărmana lume lipsită de dragoste. Când «harul Domnului nostru Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și părtășia Duhului Sfânt» sunt savurate în sufletul nostru, atunci cu siguranță și desfășurarea practică a acestora nu va lipsi în viața zilnică! Dar așa cum vedem, toate acestea stau în cea mai strânsă legătură cu starea lăuntrică a inimii noastre. De aceea să nu întristăm pe Duhul Sfânt, care locuiește în noi, pentru ca El să poată să ne desfășoare nestingherit bogăția dragostei Tatălui și să ne facă s-o savurăm. Și să ne revărsăm în dragoste unii față de alții și față de toți oamenii!

Să ne îndreptăm atenția spre un îndemn cuprins în scrisoarea către Filipeni; acolo se spune: «Faceți toate fără murmure și fără îndoieli, ca să fiți fără cusur și curați, copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbă și pervertite, în care străluciți ca niște luminători în lume, ținând sus Cuvântul vieții.» (Filipeni 2,14-16)

Cât de înclinați suntem noi totuși să murmurăm. Ne plângem de mii de lucruri, ca și copiii lui Israel în pustie. Nu punem noi prin aceasta la îndoială purtarea de grijă, dragostea și înțelepciunea Dumnezeului și Tatălui nostru și prin aceasta suntem lipsiți de savurarea apropierei Sale! Dacă am ajuns atât de departe, să facem aceasta, curând vom ajunge prada ispitelor și șoaptelor dușmanului. Necredința devine activă în inima noastră, umblăm «prin vedere», aceasta înseamnă că privim numai la ceea ce se vede și uităm cu totul că avem un Dumnezeu și Tată, care se gândește la noi și îngrijește de noi cu o dragoste și înțelepciune de nespus. Vai, cât ar trebui să ne păzim de astfel de murmur, de astfel de chibzuiri îndoielnice! Fie ca gândurile lui Dumnezeu, cugetarea la harul și adevărul Său să pună stăpânire deplină pe inimile noastre și să le umple, atunci chibzuirile îndoielnice, grijile și murmurul nu vor găsi loc la noi. Ele aparțin efectiv «vulpilor mici, care strică viile»; căci de îndată ce începem să murmurăm și să nutrim chibzuiri îndoielnice, nu vom mai fi fără vină și curați. Nimic nu dezonoarează Numele lui Hristos mai mult și nimic nu contrazice mai mult caracterul nostru de copii ai lui Dumnezeu ca această lipsă de încredere de copil față de Dumnezeu și Tatăl nostru. Spune, cititor credincios,

putem noi cu adevărat să murmurăm, dacă ne încredem pe deplin dragostei și înțelepciunii și adevărului Tatălui? Și totuși cei mai mulți credincioși nu consideră păcat, dacă ei murmură, dacă au gânduri îndoielnice! O, dacă harul minunat al lui Dumnezeu nu ar fi întunecat în felul acesta de către credincioși! Dumnezeu este pentru noi, în toate timpurile și în toate situațiile. «*El, care, în adevăr, nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El?*» (Romani 8,32)

În lumina locului citat mai înainte din Filipeni 2, în care noi suntem îndemnați să facem totul fără murmure și fără îndoieli, să privim pe Domnul nostru scump, cum a mers El aici jos pe pământ spre glorificarea Tatălui. Aici, ca pretutindeni, găsim modelul, pe care noi trebuie să-l urmăm.

Efectiv, El nu a posedat nimic pe pământ ca avere, nici o favoare, nici un prieten între oameni, și cu toate acestea nu Îl vedem niciodată gândind îndoielnic, dacă Tatăl este cu El și dacă Tatăl va îngriji de El și ucenicii Săi. Puterea Sa divină a folosit-o să hrănească oamenii, dar niciodată nu S-a folosit de ea pentru propria Sa persoană. Satan a încercat să-L provoace în privința aceasta: «*Dacă ești Fiu al lui Dumnezeu, spune pietrei acesteia să se facă pâine*»; dar tocmai pentru că El era Fiul lui Dumnezeu, El a rămas în permanentă dependență de Tatăl și Și-a pus încrederea în El și a așteptat. El putea spune: «*Știam că întotdeauna Mă ascuți.*» (Ioan 11,42)

«*Sfânt și fără vină*», așa a fost totdeauna mersul Domnului slavei în lumea aceasta; așa a mers El în mijlocul unei generații sucite și stricate, așa că El putea spune împotrivorilor Săi: «*Cine dintre voi Mă dovedește de păcat?*» - Pilat, cel care L-a condamnat, a trebuit să mărturisească de trei ori: «*Eu nu găsesc nici o vină în El*». (Ioan 18,38; 19.4.6) El mergea făcând bine și răspândind binecuvântare cu mâna plină. Chiar și ochiul cel mai ager al dușmanilor Săi nu a descoperit nimic în El, de care ei puteau să-L acuze. Derutați și rușinați au trebuit de fiecare dată să se retragă, când L-au urmărit și I-au întins curse de cădere. Da, cu adevărat, El ca Om putea spune: «*Am umblat în corectitudinea Mea și M-am încrezut în Domnul ... pentru că bunătatea ta este înaintea ochilor Mei și am umblat în adevărul Tău ... Îmi spăl mâinile în nevinovăție.*» (Psalm 26,1-6)

Și așa cum El a umblat permanent «*sfânt și fără cusur*», pe deplin curat și fără vină în mijlocul unei generații sucite, nimic, din ceea ce venea din afară, nu-L putea întina, pe El, Fiul lui Dumnezeu. El putea atinge pe leproși, fără ca să Se întineze și putea să-l facă, pe cel necurat, deplin curat. Permanent și pretutindeni înconjurat de păcat și de necurățiile păcatului, El a rămas totuși total neîntinat. El era ca un fluviu puternic, limpede ca cristalul, care își croia drumul prin apele stătătoare, murdare, fără ca prin aceasta să se amestece cu mocirla. Limpede și curat cum a intrat, tot așa a și ieșit. Da, Isus a rămas «*sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși*» (Evrei 7,26), cu toate că El i-a primit zilnic și a mâncat și a băut împreună cu ei, și i-a salvat pe toți de păcatele lor, pe cei care L-au recunoscut și L-au primit prin credință. În mijlocul întunericului El era adevărata lumină strălucitoare; și în mijlocul păcătoșilor a făcut «*întotdeauna cele plăcute Lui, Tatălui*». (Ioan 8,29)

Iată, iubit cititor creștin, așa a acționat și a umblat Isus Hristos, strălucirea gloriei lui Dumnezeu, întipărirea Ființei Sale, în lumea aceasta. Și când vorbim despre dorințele lui Dumnezeu, Tatăl, despre intențiile Sale cu noi, copiii Săi, acestea își au punctul culminant în aceea, că noi să devenim asemenea lui Isus Hristos, «*Fiul dragostei Sale*». Dumnezeu vrea să vadă în copiii Săi o asemănare familiară; Hristos trebuie să ia chip în noi și noi trebuie să fim tot mai mult transformați în Chipul lui Hristos, spre lauda lui Dumnezeu și spre folosul nostru și al altora. De aceea îndemnurile multe și severe adresate nouă, credincioșilor. De aceea, așa după cum suntem îndemnați, «*să umblăm în dragoste*», «*să umblăm ca copiii ai luminii*», «*să umblăm în Duhul*». «*Să fim sfinți în toată umblarea noastră*», «*desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu*»; și «*acest gând să fie în voi, care era și în Hristos Isus*». Dorința și plăcerea lui Dumnezeu cu privire la noi este împlinită numai în măsura în care noi mergem pe urmele lui Isus și reflectăm lumina Sa desăvârșită în această lume sărmană, întunecată.

Ah, este fericire și binecuvântare să stai în harul și favoarea lui Dumnezeu, așa cum este în cazul tuturor credincioșilor adevărați, și să umbli în plăcerea Sa. Mii de oameni caută să primească această favoare de la Dumnezeu prin jertfe mari, pe care ei le aduc; și „biserica” cu „preoții” ei a cerut permanent jertfe mari de la sufletele serioase și prin aceasta ea s-a îmbogățit și a devenit puternică; dar favoarea lui Dumnezeu nu se obține prin bani și fapte proprii, ci numai prin credința din inimă în Fiul lui Dumnezeu, care S-a dat la moarte din cauza fărădelegilor noastre și care a fost înviat spre îndreptățirea noastră. Și *«fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit și avem intrare, prin credință, în acest har (sau: favoare) în care stăm și ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu.»* (Romani 5,1.2)

Deci în favoarea lui Dumnezeu noi stăm prin credința în Fiul Său; deci să-I fim plăcuți, prin aceea că umblăm cu El. Așa citim despre Enoh: *«Prin credință, Enoh a fost răpit, ca să nu vadă moartea; și nu a fost găsit, pentru că Dumnezeu Îl răpise; pentru că înainte de răpirea sa, a primit mărturia că era plăcut lui Dumnezeu.»* Dar ce a caracterizat viața lui Enoh? Aceasta, că el a umblat cu Dumnezeu. – Aici ni se arată calea, care stă deschisă pentru noi și pentru toți copiii lui Dumnezeu, ca să fi plăcut lui Dumnezeu, Tatăl: că noi umblăm în supunere față de Cuvântul lui Dumnezeu și în armonie cu gândurile Sale, în părtășie cu El, cu Tatăl și cu Fiul. – Da, aici este calea liberă pentru noi toți, ca să savurăm din belșug favoarea și dragostea lui Dumnezeu și să ne bucurăm de ceea ce are El plăcere. Domnul ne spune: *«Cine are poruncile Mele și le ține, acela este cel care Mă iubește; iar cine Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui. ... Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi; și noi vom veni la el și vom locui cu el.»* (Ioan 14,21.23) Dumnezeu, Tatăl, iubește desăvârșit pe toți copiii Săi. El nu ar putea să-i iubească mai pe deplin, și El îi înconjoară pe toți cu aceeași dragoste. Dar El nu poate da dragostea Sa de nepătruns să fie savurată în aceeași măsură de toți copiii Săi. Cu cât ei vor umbla mai intim cu El, cu cât au mai multă încredere în El și sunt mai ascultători de El, cu atât mai mult ei vor cunoaște și vor savura dragostea Sa nespus de mare. Tot așa este și cu dragostea Domnului pentru ai Săi. El îi iubește pe toți în chip desăvârșit, și cu toate acestea Ioan a avut parte mai mult de dragostea Sa, o măsură mai deplină de dragoste decât Petru. Ioan știa și a mărturisit, că el era ucenicul *«pe care îl iubea Isus»*; și el și-a ocupat cu plăcere locul la pieptul lui Isus. Însă această dragoste și acest loc era deschis pentru toți. – Da, Dumnezeu dorește să ne descopere toată dragostea Sa și să ne facă s-o înțelegem, dorește să ne facă să găsim odihnă și satisfacție deplină la inima Sa de Tată și la inima Fiului Său, căci noi suntem, așa cum lumea va vedea odată, iubiți de Tatăl tot așa cum El a iubit pe singurul Său Fiu! (Ioan 17,23.26)

O, copil scump al lui Dumnezeu, ce mari, ce de nepătruns și ce minunate, demne de adorare, sunt intențiile și dorințele Dumnezeului și Tatălui tău pentru tine, deja în această lume sărmană și pustie!

Capitolul 9

Căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu copiii Săi

Deoarece Dumnezeu are astfel de dorințe minunate pentru ai Săi, ca ei să se odihnească deja aici jos pe pământ în dragostea Sa de Tată, și deoarece El conduce pe copiii Săi în întâmpinarea unor țeluri așa de înalte și sublime: să-i formeze asemenea Chipului Fiului Său, atunci este de înțeles că El îi conduce, îi călăuzește și îi dirijează potrivit cu înțelepciunea și sfințenia Sa. Căile și călăuzirile Sale cu noi, copiii Săi, spre încurajarea și educarea noastră, sunt de o deosebită importanță. Este Dumnezeu Tatăl nostru, atunci în mod necesar El va trebui să acționeze cu fiecare dintre noi potrivit înțelepciunii și credincioșiei părintești, așa cum este folositor pentru binecuvântarea noastră și glorificarea Numelui Său.

Fiecare credincios adevărat este un mădular în familia lui Dumnezeu și ca atare este împreună-răspunzător de onoarea lui Dumnezeu în lume. Fiecare membru al familiei trebuie să împodobască Numele lui Dumnezeu în lume și să reveleze înaintea oamenilor gândirea Sa. De aceea Dumnezeu nu poate lăsa pentru multă vreme pe niciunul din copiii Săi să înainteze în egoism sau să umble după onoarea proprie. El trebuie, acolo unde se arată lipsa de supunere și de ascultare, să exercite disciplina Sa sfântă. Pe de altă parte este bucuria Lui să răsplătească în toate căile Sale ascultarea și încrederea copiilor Săi preaiubiți, precum și credincioșia lor personală, acolo unde ea se arată. Deci nici un copil al lui Dumnezeu nu este lăsat să se descurce singur; Tatăl se preocupă cu fiecare în parte, și pentru fiecare membru al Casei Sale este decisivă voia și porunca Sa. Dumnezeu Și-ar da cinstea proprie pe rușine și ar pierde din ochi binele și mântuirea noastră, dacă El nu ar domni astfel asupra familiei Sale cu disciplinare părintească. Așa după cum într-o casă pământească înseamnă dezordine și necaz, când chiar numai unul din copii desconsideră autoritatea părinților, și cum prin neascultarea unui membru suferă toți membrii familiei, tot așa este și în familia lui Dumnezeu. Starea fiecărui membru este plină de importanță pentru toți: «*Dacă un mădular suferă* (aceasta înseamnă că nu stă corect și credincios înaintea Domnului), *toate mădularele suferă împreună* (aceasta înseamnă că ele au pagubă și pierdere); *dacă un mădular este glorificat* (este binecuvântat în Domnul), *toate mădularele se bucură împreună*», aceasta înseamnă că ei au progres și câștig. (1 Corinteni 12,26) Fiecare dintre noi este ori un ajutor ori un obstacol pentru ceilalți membri ai familiei lui Dumnezeu; comportarea mea influențează conștient sau inconștient asupra tuturor celor care împreună cu mine stau în aceeași relație intimă și veșnică cu Dumnezeu. De aceea cât de multă grijă și atenție ar trebui să avem, ca printr-o ascultare de bună voie și cu dăruire să recunoaștem autoritatea Dumnezeului și Tatălui nostru!

Să ne ocupăm mai întâi cu un loc serios din epistola lui Petru. Găsim acolo scrise principiile și intențiile căilor de guvernare ale lui Dumnezeu cu copiii Săi. Citim aici: «*Dacă-L chemați ca Tată pe Cel care, fără a privi la înfățișare, judecă după lucrarea fiecăruia, umblați în temere în timpul pribegiei voastre.*» (1 Petru 1,17) Acest loc a fost deseori înțeles greșit; s-a considerat, că el vorbește despre judecata finală a lui Dumnezeu pentru veșnicie, deci concret, despre judecata «*la marele tron alb*»; și că el arată deci, că și credincioșii vor avea parte de ea. Noi știm însă, că credinciosul «*nu va fi judecat*» (Ioan 3,18), că el «*nu vine la judecată*» (Ioan 5,24), și că «*Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata I-a dat-o Fiului*». (Ioan 5,22) Chiar și atunci când este vorba de scaunul de judecată al lui Dumnezeu, înaintea căruia și credincioșii vor fi odată descoperiți, ca să constate valoarea vieții lor pe pământ și mărimea harului lui Dumnezeu în lumina Feței Sale, acesta nu este scaunul de judecată al Tatălui, ci «*al lui Hristos*». (Romani 14,10; 2 Corinteni 5,10) De îndată ce este vorba de judecata cu privire la veșnicie, este Fiul lui Dumnezeu Cel care judecă; când însă este vorba de activitatea lui Dumnezeu cu copiii Săi în timpul acesta și în lumea aceasta, deci de multitudinea căilor de guvernare ale lui Dumnezeu cu ei aici jos pe pământ, atunci este Tatăl, Cel care judecă. Aici nu este vorba de o judecată viitoare, ci de una prezentă: Dumnezeu vede și evaluează căile și lucrările tuturor oamenilor, în mod

deosebit însă ale acelor care Îl cheamă ca Tată. Și în acest caz El judecă *«fără a privi la înfățișare»*, așa cum am citit. *«Cine seamănă vânt, trebuie să culeagă furtună»*, fie el credincios sau necredincios. Da, dacă Dumnezeu cu privire la lume acum amână de mai multe ori sentința Sa și lasă pentru moment răul temporal nepedepsit, căci cei necredincioși *«își adună mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu»*, dimpotrivă pe copiii Săi preaiubiți îi face să aibă parte chiar în această lume și în acest timp de pedeapsa Sa sfântă, ea fiind necesară spre folosul și binecuvântarea lor, deoarece ei nu trebuie să fie judecați și condamnați odată cu lumea. (compară cu 1 Corinteni 11,32)

Această disciplinare din partea lui Dumnezeu, Tatăl, exercitată în interiorul familiei Sale preaiubite, este o chestiune serioasă. Felul de educare omenesc este deseori cu lipsuri, da, total greșit. Unele rele nici nu sunt descoperite de părinți la copiii lor; cât de des rămân nepedepsite tocmai lucrurile cele mai grave, iar pe de altă parte lucrurile mărunte sunt aspru pedepsite. Nu rareori dragostea falsă sau partinitatea împiedică într-o familie disciplinarea și educarea dreaptă, înțeleaptă! La Dumnezeu nu este așa. Tocmai ca Tată, El acționează fără să privească la prestigiul persoanei, *«fiecăruia după faptele lui»*. Cu toate că, da, tocmai pentru că El iubește desăvârșit pe copiii Săi, El se comportă cu toți la fel de înțelept, la fel de desăvârșit; El Își păstrează față de toți autoritatea Sa părintească. Este adevărat, că El îi poartă cu răbdare și îndurare cordială, dar El nu trece cu vederea greșelile noastre. El cântărește căile și acțiunile noastre și judecă gândurile și motivele care ne-au condus la acestea. El nu judecă după înfățișare. *«Omul se uită la înfățișare, dar Domnul se uită la inimă.» «Cel care încearcă inimile este Domnul»* (1 Samuel 16,7; Proverbe 17,3). Felul nostru de gândire, starea inimii noastre, dă valoare înaintea lui Dumnezeu comportării noastre; s-ar putea ca faptele noastre să pară în afară fără cusur, cu toate acestea ele nu primesc aprobarea din partea lui Dumnezeu, dacă ele nu iau naștere din motive, pe care El le poate recunoaște; nu primim nici o plată. Ochiul Tatălui se odihnește asupra noastră, El cunoaște gândurile și sfaturile inimii noastre, de aceea El nu Se înșeală niciodată cu privire la noi. Înaintea Lui suntem cu totul descoperiți, totul este gol și descoperit înaintea Lui, și de aceea El poate să ne aprecieze pe deplin.

Cât de cu totul altfel am gândi și am acționa noi câteodată, dacă permanent am ține seama, că Dumnezeu și Tatăl nostru ne vede tot timpul și că noi stăm mereu înaintea ochilor Săi sfinți și a observării Sale continue. Să luăm bine seama la îndemnul: *«umblați în temere în timpul pribegiei voastre»*, și anume într-o permanentă teamă sfântă, de a nu face ceva sau de a nu cădea în ceva în mijlocul acestei lumi necurate, ceea ce va întrista inima iubitoare a Tatălui, ce ar fi împotriva Ființei Sale sfinte. Da, *«fericit este omul care se teme întotdeauna»*. *«Cine disprețuiește Cuvântul se va distrage, dar cine se teme de poruncă va fi răsplătit»* (Proverbe 28,14; 13,13) Nimeni să nu gândească că această teamă, adevărata teamă de Dumnezeu, nu este compatibilă cu *«pacea și bucuria în Duhul Sfânt»*, care caracterizează Împărăția lui Dumnezeu și de aceea caracterizează partea noastră binecuvântată (Romani 14,17), sau cu apariția cu îndrăzneală de copil înaintea Feței Sale. Tocmai atunci când noi umblăm în frica Domnului și *«urmărim sfințirea»* (Evrei 12,14), Duhul Sfânt, neîntristat de *«orice întinăciune a cărnii și a duhului»* (Efeseni 4,30; 2 Corinteni 7,1), poate nestingherit să ne arate și să ne facă să savurăm bogățiile lui Dumnezeu, dragostea Sa de necuprins și plinătatea, care este în Hristos! Și ce minunat, când noi, mulțumitori pentru harul și dragostea lui Dumnezeu, ne dăm toate silințele să umblăm în credincioșie înaintea Lui și să glorificăm Numele Său sfânt! – Există o teamă, care poartă cu ea chinul; cunoașterea dragostei desăvârșite a lui Dumnezeu ne eliberează de ea (1 Ioan 4,18); dar frica, despre care vorbește Petru și la care noi suntem așa de des îndemnați, este o frică fericită; frica Domnului. Ea pătrunde propriu-zis în inimă abia după ce a fost recunoscută dragostea lui Dumnezeu în Hristos spre mântuirea sufletului. Ea este începutul oricărei înțelepciuni și podoaba creștinului adevărat.

Dumnezeu, care ne-a adus la Sine, este sfânt, absolut de sfânt și niciodată altceva decât sfânt. Ce ușor de înțeles și de la sine înțeles este apoi, că El ne strigă, nouă, copiilor Săi: *«Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.»* - Cum ar putea să fie altfel? Însă apostolul ne mai dă un motiv nou, pentru

care noi trebuie să fim sfinți. El ne amintește nu numai de sfințenia lui Dumnezeu, la care am fost aduși, ci și de prețul prin care noi am fost aduși la El și am fost salvați. El spune: *«știind că nu cu cele pieritoare, argint sau aur, ați fost răscumpărați din felul vostru deșert de viațuire moștenit de la părinți, ci cu sângele prețios al lui Hristos, ca al unui miel fără cusur și fără pată.»* Dumnezeu veșnic are deci asupra noastră, a copiilor Săi, toate drepturile, El ne-a răscumpărat cu un preț mare, cu cel mai mare preț, El ne-a răscumpărat prin sângele prețios al Fiului Său. – Obligația noastră de sfințire se întemeiază pe mântuire. Un simbol al acesteia avem în Vechiul Testament la copiii lui Israel. Citim în Exod 12, că Dumnezeu, care a lovit pe întâii născuți ai Egiptului, pe baza sângelui unui miel a cruțat și a salvat pe întâiul născut al lui Israel. Și ce spune Dumnezeu poporului Său salvat? El îi învață în capitolul 13, că de aici înainte toată viața lor, așa cum aceasta era prezentată simbolic în cele șapte zile ale sărbătorii azimelor, trebuia dedicată și sfințită pentru Dumnezeu; nu trebuia să se găsească nici un aluat, care totdeauna este un simbol al răului, în casele lor în tot acest timp. La aceasta se referă apostolul, când scrie: *«Îndepărtați aluatul vechi, ca să fiți (practic) o plămădeală nouă, după cum voi sunteți (poziția voastră în Hristos înaintea lui Dumnezeu) fără aluat. Pentru că și paștele nostru, Hristos, a fost jertfit; de aceea să ținem sărbătoarea nu cu aluat vechi, nici cu aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și ale adevărului.»* Și în continuare el spune: *«Pentru că ați fost cumpărați cu preț, gloriificați deci pe Dumnezeu în trupul vostru.»* (1 Corinteni 5,7.8; 6,20) Să evaluăm drepturile, pe care Dumnezeu le are asupra vieții noastre, după prețul mare cu care noi am fost răscumpărați și salvați.

După aceea apostolul Petru se gândește la alte două modele pentru noi din vechiul legământ: Dumnezeu a rânduit în Israel, ca atunci când se va face numărătoarea poporului, fiecare din cei numărați să dea o jumătate de siclu de argint ca preț de ispășire sau răscumpărare, pentru ca să nu fie nici o plagă printre ei când vor fi numărați. Cel bogat nu a dat mai mult, cel sărac nu a dat mai puțin; fiecare plătea o jumătate de siclu de argint ca ispășire pentru sufletul său. (Exod 30,11-16) Când mai târziu după biruințele mari asupra madianiților supraveghetorii au numărat oștirea de război a lui Israel și prin numărătoare s-a constatat că «nu lipsește nici un bărbat dintre noi», atunci cei care au fost numărați au adus jertfa de ridicare sau bani de ispășire în aur, în loc de argint. (Numeri 31) Deci în vechiul legământ atât argintul cât și aurul au slujit ca preț de răscumpărare. Aici însă Petru scrie credincioșilor din Israel: *«știind că nu cu cele pieritoare, argint sau aur, ați fost răscumpărați din felul vostru deșert de viațuire moștenit de la părinți, ci cu sângele prețios al lui Hristos»*. Ce contrast minunat! Acolo erau lucruri de preț, dar pieritoare, aici însă este sângele Fiului lui Dumnezeu, a cărui valoare este veșnică, și pe care numai Dumnezeu singur poate să-L prețuiască pe deplin! Ah, cât de prețioasă este Persoana lui Isus Hristos, a Domnului slavei, înaintea lui Dumnezeu, și curăția și desăvârșirea Sa divină, pe care El ca Om le-a revelat aici pe pământ spre gloria și buna plăcere a lui Dumnezeu! Ea oferă dăruirii Sale, sângelui Său vărsat o valoare nespuse de mare. Și noi am fost răscumpărați cu prețul acestui sânge, salvați de pierzarea veșnică. Noi stăm înaintea lui Dumnezeu în valoarea totală a acestui sânge. Argintul și aurul erau numai o ispășire de scurtă durată pe pământ; însă sângele lui Hristos ne-a împăcat pentru veșnicie și ne-a făcut coresponzatori pentru inima lui Dumnezeu și pentru cer, așa că noi suntem acum copiii lui Dumnezeu și moștenitori ai lui Dumnezeu. Și prin acest sânge noi suntem eliberați și mântuiți nu numai de vină și de pedeapsă, ci și de felul nostru deșert de viațuire, pe care l-am avut dintotdeauna, înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu. Tot așa ne spune și apostolul Pavel: *«Spun deci aceasta, și mărturisesc în Domnul, ca să nu mai umblați cum umblă națiunile în deșertăciunea minții lor, fiind întunecați la minte, înstrăinați de viața lui Dumnezeu prin neștiința care este în ei, prin împietrirea inimii lor. ... Dar voi nu L-ați cunoscut astfel pe Hristos. Pentru că odinioară erați întuneric, dar acum, lumină în Domnul: umblați ca niște copii ai luminii!»* (Efeseni 4,17-20; 5,8)

Remarcabilă este și folosirea sângelui la consacrarea preotului în vechiul legământ. Ne-am referit deja la aceasta într-un capitol anterior. Sângele era stropit nu numai pe altar, ci el era pus și pe urechea dreaptă, pe mâna dreaptă, pe piciorul drept al fiilor lui Aaron. (Levitic 8,24) Pe

baza sângelui, prin care ei erau răscumpărați, ei puteau să slujească Domnului; ei trebuiau să asculte, să acționeze și să umble în concordanță cu El, Cel care i-a răscumpărat prin sânge și i-a pus deoparte pentru Sine. Și tot așa este și cu noi. Cât de simplu și cât de important este totuși acest adevăr, că noi aparținem lui Dumnezeu; El ne-a «cumpărat cu sângele Propriului Său Fiu», aceasta înseamnă, al singurului Său Fiu. Nu mai este valabilă voia noastră și părerea noastră, ci voia lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu. Cum ordonează aceasta, dacă noi suntem sinceri și ascultători, curând lucrurile zilnice și problemele vieții noastre. Noi «ne-am întors la Dumnezeu, ca să slujim Dumnezeului cel viu și adevărat și să așteptăm din ceruri pe Fiul Său» (1 Tesaloniceni 1,9-10).

Cât de frumos este și, că apostolul Petru în îndemnul său serios adresat nouă, de a umbla cu frică în timpul pribegiei noastre, ne amintește că Mielul lui Dumnezeu, prin al cărui sânge noi am fost salvați, ne-a fost dăruit de Dumnezeu Însuși și anume «cunoscut înainte de întemeierea lumii» și apoi «a fost arătat la sfârșitul timpurilor» pentru noi! Deci Dumnezeu S-a gândit din veșnicie la noi, poporul Său, și ne-a făcut cunoscut toată dragostea Sa prin trimiterea Singurului Său Fiu, pe care L-a lăsat să sufere și să moară pentru noi ca Salvator. Cum am putea să ne îndoim de dragostea minunată a lui Dumnezeu față de noi, cei care prin natura noastră eram păcătoși sărmani, vinovați! Înainte de întemeierea lumii El a întocmit planul salvării noastre și, când a venit timpul, a dat la moarte pentru noi în chinurile îngrozitoare ale crucii pe Isus, subiectul inimii Sale, plăcerea Sa! Da, Dumnezeu este Cel care «nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dăruia, de asemenea, toate împreună cu El?» Noi credem cu încredere de copil «în Cel care L-a înviat dintre morți pe Isus, Domnul nostru, care a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră» (Romani 4,24). Credința și nădejdea noastră se întemeiază nu numai pe Domnul Isus, ci și pe Dumnezeu și Tatăl nostru Însuși, Cel care ni l-a dăruit; noi știm că Isus a spus: «Tatăl Însuși mă iubeste, pentru că voi M-ați iubit și ați crezut că Eu am ieșit de la Dumnezeu.» (Ioan 16,27) Și acest Dumnezeu și Tată este Cel care în har și credincioșie verifică căile și inimile copiilor Săi în mod practic, ca să-i curețe de tot ce este contrar poziției și chemării lor înalte.

Să ne ocupăm acum cu un loc important din epistola către Evrei. Acolo auzim mai mult despre natura și însemnătatea căilor de guvernare și disciplinare ale lui Dumnezeu cu copiii Săi. Acolo citim: «Fiul meu, nu disprețui disciplina Domnului, nici nu te descuraja când ești muștră de El; pentru că Domnul îl disciplinează pe acela care-l iubeste și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește. Ceea ce îndurați voi este spre disciplinare. Dumnezeu se poartă cu voi ca față de niște fii; căci care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl? Dar, dacă sunteți fără disciplinare, de care toți au avut parte, atunci sunteți bastarzi, și nu fii» (Evrei 12,5-8). Disciplinării le aparține disciplina și educarea, așa cum spune Cuvântul. Un tată își va disciplina și educa fiul, tocmai pentru că este fiul lui. Spre câștigul nostru să studiem locul de mai sus mai îndeaproape.

În capitolul anterior, capitolul 11 al epistolei către Evrei, ne este prezentată credința în efectele și puterea ei în cei sfinți, pe baza a numeroase exemple din Vechiul Testament. Dar toate aceste modele binecuvântate nu se ridică la nivelul desăvârșirii lui Isus, care în mod remarcabil este numit aici «Inițiatorul și Desăvârșitorul credinței»; drumul lui aici jos pe pământ a fost de la început și până la sfârșit un drum al încrederii în Dumnezeu, al credinței și al ascultării credinței și prin aceasta un drum al ascultării permanente de Dumnezeu, Tatăl, căruia toată viața Sa I-a dedicat-o spre glorie. Cu toate că El era Fiul lui Dumnezeu și Domnul gloriei, El a luat de bună voie și tot timpul înfățișarea și locul omului dependent, ascultător de Dumnezeu și a umblat cu nezguduită încredere față de Dumnezeu și Tatăl Său ca un Străin ceresc pe pământul acesta. Credința sa nu s-a clătinat niciodată și în împrejurările cele mai potrivnice s-a arătat în același fel. Pe cât de admirabili au fost acei „bărbați ai credinței”, pe care Duhul Sfânt îi enumeră și ni-i prezintă pentru încurajarea noastră, el cere totuși evreilor să privească numai la Isus și la cărarea Sa. Așa citim: «Privind țintă la Isus, Inițiatorul și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu.» - Da, să privim țintă meditănd și admirând cărarea Aceluia care «a răbdat de la

păcătoși așa mare împotrivire față de Sine» - Credința, care este «înfăptuirea celor sperate, o convingere despre lucrurile nevăzute», a făcut apt pe Domnul nostru scump, privit în dependența Sa ca Om, să rămână consecvent pe cărarea Sa plină de durere și să meargă la cruce. Și El ne strigă: «Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia crucea și să Mă urmeze» (Matei 16,24). Crucea este de neevitat pe cărarea credinței; eul nostru trebuie tăgăduit, sentința de moarte asupra lui trebuie recunoscută și practică. Pentru ca acestea să aibă loc în noi, Dumnezeu ne vine în ajutor prin tristeți adânci de felurite feluri. La evrei erau prigoane grele, prin care credința lor era încercată și cărarea lor îngădită. Și apostolul încurajează inimile lor slabe, îndreptându-le spre suferințele și moartea lui Hristos. El le strigă, și ne strigă și nouă: «Gândiți-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu obosiți, descurajându-vă în sufletele voastre. Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului», aceasta înseamnă, voi încă nu ați suferit moartea de martir, așa cum a făcut Hristos. Desigur moartea Domnului nicidecum nu a fost numai o moarte de martir «din pricina dreptății», ea a fost înainte de toate moartea Salvatorului și Locțiitorului nostru «din pricina păcatelor noastre». Dar aceasta a prezentat-o detaliat scriitorul inspirat deja în capitolul 9 și 10 al scrisorii sale; aici el vorbește despre suferințele Domnului pricinuite de oameni. De la ei, de la păcătoși, Isus pe drumul Său a avut întotdeauna parte de multă «împotrivire» și apoi în cele din urmă a îndurat moartea, prin aceasta El «S-a împotrivit până la sânge», aceasta înseamnă, a suferit moartea din mâna omului realmente ca Martir din pricina dreptății. Atât de departe nu ajunseseră credincioșii evrei. Ei stăteau mai mult în pericolul să obosească în tot felul de necazuri sau pe de altă parte să devină indiferenți și să părăsească cărarea îngustă a credinței, ca să-și caute pe cât posibil liniștea și siguranța într-un sistem, care într-adevăr odinioară a fost rânduit de Dumnezeu, dar acum a fost total dat la o parte de Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu vine acum în ajutor evreilor greu încercați, ale căror inimi erau aproape epuizate și ale căror picioare voiau să alunece; El le strigă: «Ceea ce îndurați este spre disciplinare», este din mâna unui Tată; deci nu este o pedeapsă sau o judecată din mânie din partea lui Dumnezeu peste voi. Nu, «Dumnezeu se poartă cu voi ca față de niște fii». (Evrei 12,7) – Dumnezeu S-a folosit de ura și prigoana din partea lumii ca de un mijloc de educare și curățire al copiilor Săi preaiubiți spre binecuvântarea și folosul lor; «căci, care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl?» - Nimic nu este pentru credincios mai important și mai binecuvântat în zilele de necazuri și greutăți, decât să înțeleagă că necazurile și greutățile sunt dovada că Dumnezeu, care este Tatăl meu și de aceea mă iubește părintește, Se preocupă cu mine spre folosul și câștigul meu. Cât de liniștiți ne putem noi încredința mâinii lui Dumnezeu, fiind conștienți de această dragoste și înțelepciune desăvârșită; cât de mângâiați ne putem noi baza pe harul și puterea Sa, dacă ne gândim că nimic nu ni se poate întâmpla fără voia Sa, și că tot ce aici ne întâmpină va trebui să fie spre binele nostru. Noi avem tot timpul a face cu Dumnezeu, «care n-a cruțat pe Singurul Său Fiu, ci L-a dat la moarte pentru noi toți». O, de ar fi în noi o încredere deplină în El! Ca în toate, și aici Domnul nostru scump ne este un exemplu și în această privință.

Când Iuda a condus ceata soldaților și slujitorilor înarmați în grădina Ghetsimani la Isus, ca să-L prindă, atunci Petru, într-un zel carnal, a scos sabia și a tăiat urechea robului marelui preot. Atunci Isus a zis lui Petru: «Pune sabia în teacă. Paharul, pe care Mi l-a dat Tatăl, să nu-l beau?» (Ioan 18,11) De fapt era Satan, cel care a pornit toate împotriva lui Isus, Fiul lui Dumnezeu; el a stăpânit și a condus pe Iuda și oștirea dușmană, care l-a urmat; dar Domnul a privit peste satan și uneltele lui și a privit plin de încredere la mâna Tatălui, care stătea peste toate și era gata să-I ofere paharul amar. Nu din mâna lui satan, și nici din mâna lui Iuda sau a lui Pilat și a lui Caiafa a luat El paharul, nu, El știa și ținea cu tărie, că Tatăl Său Îi dădea acest pahar, pentru ca El să-L bea. De aceea El a putut spune lui Pilat: «N-ai avea nici o autoritate asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus.» (Ioan 19,11) Așa a fost Domnul și Salvatorul nostru în mijlocul furtunilor în pace deplină, în liniște netulburată; căci oricât valurile dușmăniei, puterile răutății, ar fi lovit în El și ar fi urlat, ele s-au sfărâmat de încrederea puternică și

cunoașterea fericită a inimii Sale, că Tatăl Îl iubește și are toate în mâna Sa, și de aceea toate trebuie să se sfârșească odată cu bine. El a privit la mâna Dumnezeului și tatălui Său și la hotărârile veșnice ale harului și dragostei, care trebuiau să se împlinescă. – Domnul nu a avut nevoie, ca noi, să sufere din pricina Sa, ca să țină în moarte o natură rea, departe un astfel de gând! El era desăvârșit de drept, de curat și de sfânt; în El nu locuia nimic rău. Dar El, care trebuia să devină Inițiatorul mântuirii noastre și «*prin suferințe a fost făcut desăvârșit*», aceasta înseamnă, capabil ca Mare Preot plin de milă să ne ofere mângâiere și ajutor în suferințele noastre, a trecut prin aceste suferințe, pe care le-a adus cu sine drumul Său. Și în aceste suferințe El a arătat o ascultare deplină față de Tatăl și o încredere de nezguduit în El. Și astfel ne-a lăsat «*un model, ca să călcăm pe urmele Lui*» (1 Petru 2,21).

Dar mult mai mult decât aceasta: Domnul, Cel care Însuși a umblat aici în dependență și «*prin ceea ce a suferit a învățat ascultarea*» poate acum, «*să ajute cu un cuvânt pe cel obosit*» (Isaia 50,4); și «*să fie milos*» și «*să-i ajute pe cei ispitiți*» (Evrei 2,17.18; 4,15). Realmente, de un astfel de Mare Preot avem noi nevoie. (Evrei 7,26; 8,1) Ce har, ce ajutor este acesta pentru noi, pelerinii slabi, că Fiul lui Dumnezeu este Marele nostru Preot îndurător acolo sus la tronul lui Dumnezeu, după ce El a umblat și a suferit aici. Și acolo, unde este El, se va termina și cărarea noastră scurtă, plină de încercări; acolo este și țelul nostru!

Să revenim la tema noastră, căile de guvernare ale lui Dumnezeu și educarea din partea lui Dumnezeu a copiilor Săi. – Am văzut mai întâi, că noi trebuie să luăm lucrurile, care le întâmpinăm pe cărarea noastră prin această lume, conștienți fiind că Dumnezeu, care este Tatăl nostru, le-a îngăduit, chiar dacă nu El le-a trimis direct. În privința aceasta este indiferent dacă lucrurile dureroase sunt rezultatul răutății și nedreptății semenilor noștri sau sunt neplăcerile obișnuite ale vieții. Dacă vom face așa, niciodată nu vom fi deprimăți și înfricoșați, orice ar veni, și nici nu ne vom revolta împotriva oamenilor, pe care probabil Dumnezeu îi folosește pentru încercarea noastră. Dimpotrivă, noi ne vom ști protejați în mâinile bune și tari ale Tatălui nostru și vom vorbi asemenea lui David, atunci când Șimei l-a blestemat. «*Să blesteme*», a spus David, «*pentru că dacă Domnul i-a zis: „Blestemă pe David!”*», cine va zice atunci: „*De ce faci așa?*» (2 Samuel 16,10) În felul acesta vom fi în stare să ținem în stăpânire orice gând care vrea să se răzvrătească împotriva necazurilor și disciplinărilor venite din partea lui Dumnezeu; noi, în loc să suferim sub sentimentul nedreptății și prigonirii din partea altora, vom încredința și vom lăsa în seamă totul în supunere și încredere lui Dumnezeu și Tatăl nostru și vom spune împreună cu Isus: «*Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl, să nu-l beau?*»

În continuare Cuvântul lui Dumnezeu ne arată, așa cum am văzut, că dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, este în mod deosebit aproape de noi în momentele noastre de disciplinare: «*Pentru că Domnul îl disciplinează pe acela pe care îl iubește. ... Dumnezeu se poartă cu voi ca față de niște fii.*» - Dumnezeu veghează asupra noastră în îndurarea Sa părintească; El recunoaște la timp, când noi avem nevoie de disciplinare și corectare, vede pericolele care vor veni și răul care germinează în noi, înainte ca noi să ne dăm seama, și lasă să vină asupra noastră ceea ce slujește la obținerea intențiilor Sale pline de har față de noi. – Părinții pământești pot trece de multe ori cu vederea greșelile copiilor lor, sau pot cruța nuiaua, deoarece copiii țipă; în slăbiciunea lor lasă astfel să se dezvolte nestingherit obiceiurile lor rele sau înclinațiile rele ale copiilor lor. Nu așa este la Dumnezeu. El ne iubește cu multă credincioșie, ca să renunțe la disciplinările necesare pentru vindecarea noastră și folosul nostru. O, fie ca noi întotdeauna, când vine asupra noastră vreo disciplinare, să pășim cu atitudine de copil înaintea Tatălui și să-L întrebăm: „Ce vrei Tu, Dumnezeu și Tatăl meu, să-mi spui și să-mi arăți prin aceasta?” Pentru noi sunt două pericole în zilele de încercare, pe care Cuvântul lui Dumnezeu vrea să le preîntâmpine, când ne spune: «*Fiul meu, nu disprețui disciplinarea Domnului, nici nu te descuraja când ești muștrat de El.*» Unul din pericole este acela de a nu lua în seamă disciplinarea părintească, de a o «*disprețui*»; celălalt pericol este acela de a obosi și descuraja în necaz. În acest ultim pericol stăteau evreii; primul pericol este acolo unde inima prin disciplinare și suferință nu se îndreaptă spre Dumnezeu Tatăl, pentru învățătură și sfătuire, ci aproape fără simțăminte lasă necazul și disciplinarea să treacă

peste ea. Vai, ce pierdere de binecuvântare! – Dumnezeu gândește să dea un deosebit câștig și o deosebită binecuvântare fiecăruia din ai Săi, pe care El în dragostea și sfințenia Sa îi disciplinează.

„Chiar dacă mâna Tatălui ne bate,
Inima Sa de noi nu se desparte,
Și cu disciplinarea Lui de Tată
Numai al nostru bine El îl caută.”

Noi citim: *«Dar orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare, dar după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dătător de pace al dreptății.»* O, de am învăța nu așa de încet și de nu am uita așa de repede, ce am învățat în școala lui Dumnezeu și sub disciplinarea și mâna Sa! Și deseori, așa cum este de temut, noi nicidecum nu suntem «deprinși» prin disciplinare, aceasta înseamnă, noi nu am înțeles intenția lui Dumnezeu și nu am obținut binecuvântarea pe care El ne-a rânduit-o.

Dar ce țeluri are Dumnezeu cu noi, copiii Săi, în disciplinarea și în guvernarea Sa cu noi? - *«Pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă.»* Și în continuare tocmai am citit despre *«rodul dătător de pace al dreptății»*, care trebuie să rezulte; aceasta este dreptatea practică în viața noastră zilnică. Mai clar ne spune capitolul nostru cu referire la disciplinarea din partea părinților noștri trupești: *«Pentru că, în adevăr, ei ne disciplinau pentru puține zile, după cum li se părea bine; dar El, pentru folosul nostru, ca să luăm parte la sfințenia Lui.»* (Evrei 12,10) Ce binecuvântat și ce important! Noi trebuie să ne prezentăm tot mai mult în viața practică corespunzător sfințeniei lui Dumnezeu! Nu se merită efortul, că Dumnezeu Se preocupă cu noi și ne pune în creuzet, sau ia cosorul sau nuiaua?

O, de am înțelege dragostea minunată a Dumnezeului și Tatăl nostru în încercări, în loc să murmurăm și să ne plângem să le suportăm și să învățăm! Dumnezeu vrea să ne curețe, pentru ca noi să aducem *«mai multă roadă»* pentru El, decât am adus până acum. În Galateni 5,22 citim ce este *«roada Duhului»*: *«dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare.»* - Dumnezeu vrea să ne pună deoparte, să ne despartă de tot ce nu este curat și nu este potrivit cu Cuvântul Său și cu voia Sa, chiar și de cele văzute și cele trecătoare, pentru ca noi să-I slujim mai mult și să-I închinăm viața noastră cu inima neîmpărțită. Sunt unii care mărturisesc că s-au întors la Dumnezeu, deci sunt copii ai lui Dumnezeu, și totuși merg pe căile proprii, probabil chiar pe căi rele. Va tăcea Dumnezeu în acest caz? Ar fi regretabil, dacă ar fi așa, regretabil din pricina onoarei lui Dumnezeu, care va suferi din cauza aceasta, dar și din cauza binelui și folosul sufletului respectiv. El nu poate fi fericit pe căile proprii și să fie binecuvântat cu favoarea dumnezeiască; da, se poate chiar întreba, dacă Dumnezeu îi lasă să meargă mai departe așa pe căile lor, sunt ei cu adevărat proprietate a Domnului? Căci noi citim: *«Dar dacă sunteți scutiți de disciplinare, de care toți au parte, sunteți niște copii nelegitimi, iar nu fii.»* După aceste principii acționează chiar și părinții pământești. Odată au mers doi creștini împreună prin oraș. Pe un loc liber au văzut în treacăt mai mulți băieți care se certau. În mod deosebit unul din ei s-a remarcat prin răutatea și barbaria lui. Deodată unul din cei doi bărbați, care locuia în împrejurimile acelea, în timp ce celălalt nu era de acolo, s-a îndreptat spre băieți și a pedepsit pe unul din ei, care de fapt nu era capul răutăților, și l-a trimis acasă. Aceasta s-a părut straniu pentru bărbatul al doilea și a spus: „Dar, prietene, pe celălalt trebuia să-l pedepsești, căci el era cel rău.” „Da, știu că așa este”, a spus primul, „dar el nu este copilul meu; acesta însă, pe care l-am pedepsit, este copilul meu.” Aceasta a explicat străinului felul de comportare al însoțitorului său, și i-a dat dreptate. – În mod asemănător acționează și Dumnezeu cu noi, copiii Săi, în timpul acesta. În timp ce copiii lumii, cei care nu s-au întors la Dumnezeu, de cele mai multe ori merg fără obstacole și nepedepsiți cu păcatele lor la judecată, Dumnezeu întâmpină pe ai Săi aici jos, dacă ei nu ascultă de atenționările și cuvintele Lui și merg după cum voiesc. El este sfânt și dragostea Lui este fidelă. El Se preocupă cu răscumpărații

Săi, merge cu ei când pe un drum când pe altul, și le prezintă Cuvântul Său ca pe o oglindă, pentru ca ei să recunoască din el, ce trebuie ei să dezbrace și ce trebuie să îmbrace.

Din Psalmul 73 vedem cum a fost condus Asaf la înțelegerea căilor lui Dumnezeu. El a văzut bunăstarea celor păcătoși. Dumnezeu i-a lăsat să meargă fără să le pedepsească păcatele lor, și ei aveau bogăție și satisfacție pe pământ, în timp ce el însuși, care se temea de Dumnezeu, avea zilnic parte de plăgi și disciplinare. El nu putea înțelege aceasta și era aproape gata să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și a dreptății Sale, până când a intrat în Locul Preasfânt, a căutat prezența lui Dumnezeu, atunci totul i-a devenit de înțeles și clar. Acum el a recunoscut cât de cu mult mai fericită era partea lui, cu toate disciplinările și „plăgile” de care avea parte, - căci «judecata începe la Casa lui Dumnezeu», aceasta înseamnă la poporul lui Dumnezeu – și ce sfârșit rapid, îngrozitor și ce soartă așteaptă pe păcătoși. În felul acesta inima lui Asaf s-a liniștit, și el a putut să spună: *«Dar pentru mine este bine să mă apropiu de Dumnezeu; mi-am pus încrederea în Domnul Dumnezeu, ca să istorisesc toate faptele Tale.»* Încrederea Sa, care pentru un moment a început să se clatine din cauza împrejurărilor și căilor lui Dumnezeu, era acum mai mult ca oricând mai înainte pe deplin îndreptată spre Dumnezeul său. El era întărit în convingerea că Dumnezeu este bun și faptele Sale sunt bune și înțelepte.

Ce încredere ar trebui să ne umple și pe noi în intențiile pline de har și în sfințenia și corectitudinea căilor lui Dumnezeu cu noi; cât ar trebui să ne smerim noi și să stăm liniștiți sub mâna Sa puternică! Citim mai departe în textul nostru: *«Mai mult, am avut pe părinții noștri după carne ca să ne disciplineze, și i-am respectat; să nu ne supunem cu mult mai mult Tatălui duhurilor și să trăim?»* Da, se cuvine pentru noi această supunere liniștită, plină de respect, sub mâna lui Dumnezeu, căci noi ne-am temut și am cinstit pe părinții și educatorii noștri pământești; *«pentru că, în adevăr, ei ne disciplinau pentru puține zile, după cum li se părea bine; dar El, pentru folosul nostru, ca să devenim părtași la sfințenia Lui.»* Ah, disciplinările vremelnice de care am avut parte în timpul copilăriei din partea părinților și educatorilor noștri au rezultat numai dintr-o cunoaștere slabă a stării noastre și a adevăratelor noastre nevoi, da, uneori probabil dintr-un capriciu sau o răbufnire de o clipă a mâniei. Însă Dumnezeu se poartă cu noi în dragostea și înțelepciunea Sa infailibilă, bine gândită spre binele nostru. El nu face nici o singură greșală; El are în vedere binele nostru suprem și vrea să ne facă practic părtași sfințeniei Sale, aceasta înseamnă, să ne prezinte pe deplin conform vocii Sale bune și desăvârșite. Asemenea viței de vie, inimile noastre dau la iveală ici și acolo lăstari sălbatici și mlădițe neroditoare, care se înfășoară în jurul unui lucru sau altul și sentimentele noastre, timpul nostru și puterea noastră se sustrag de la Dumnezeu și lucrarea Sa. Ce fericire și ce câștig, că «Tatăl duhurilor» ca adevăratul viticultor ia cuțitul ascuțit, ca prin necazuri sau prin încercări de natură diferite să ne elibereze de lemnul sălbatic al dorințelor și înclinațiilor pământești și să mărească capacitatea noastră de rodire. Mâna lui Dumnezeu poate atunci să taie adânc înlăuntrul nostru, este totuși mâna credincioasă a Tatălui, pe care noi vrem s-o suportăm în liniște.

Așa cum cauzele pentru disciplinare și necazuri, care vin peste copiii lui Dumnezeu, sunt diferite, tot așa gravitatea și măsura suferințelor și disciplinărilor nu este totdeauna aceeași. Și probabil nu toți copiii, care au greșit la fel de grav, nu au nevoie de aceeași pedeapsă și aceeași măsură de disciplinare. Tatăl arată unora numai nuiaua și este de ajuns ca fiul să-și dea seama și să se întoarcă.

Să ne ferim însă, să nu rostim rapid sentințe în fiecare situație, de ce Dumnezeu trimite copiilor Săi o suferință sau alta și îi conduce pe un drum sau altul. În sentința noastră ne putem înșela foarte mult și prin aceasta vom produce pagubă mare sufletului încercat și îi vom face o mare nedreptate. Uneori se poate vedea evident de toți care este motivul unei disciplinări sau al unui necaz. Dar acestea sunt cazuri rare.

În adunarea din Corint a apărut slăbiciunea corporală și boala trupească, da, și unele cazuri de moarte, ca expresie a mâniei lui Dumnezeu în acțiunea de disciplinare¹², deoarece se participa la

---

¹² Aici este prezentată disciplinarea ca venind de la Domnul, căci aici este vorba de respectarea sfințeniei Sale și a curăției Mesei Sale (1 Corinteni 11).

Masa Domnului fără să se facă judecata de sine și s-a lăsat «*aluatul răutății și vicleniei*» să lucreze în inimi și în adunare. Deci în acest caz era o judecată reală, care a venit peste credincioși, din cauza păcatului și necurăției. Cât de serios și ce trist! Chiar și moartea a venit la mai mulți credincioși. Și apostolul Ioan vorbește despre «*păcatul care duce la moarte*». (1 Ioan 5,16.17) Deci atât de mult poate Dumnezeu în sfințenia Sa să fie constrâns să meargă, că în guvernarea Sa El trebuie să ia pe unul din copiii Săi de pe pământ. Un credincios adevărat nu poate înceta să fie un copil al lui Dumnezeu, dar poate înceta să fie un martor al lui Dumnezeu; și dacă aceasta din urmă are loc, Dumnezeu poate să-l ia de pe pământ, așa cum un grădinar îndepărtează un pom din grădină, dacă acesta nu mai aduce rod. Sufletul a fost într-adevăr mântuit, dar ce pierdere și ce judecată, din cauză că nu mai era martor pentru Dumnezeu pe pământ, sau în mod deosebit a dezonorat pe Dumnezeu, sau a păcătuit împotriva Lui, și astfel a trebuit luat de pe pământ. Care păcat sau care sunt păcatele «*care duc la moarte*» nu se poate spune la modul general; probabil anumite păcate sau toate păcatele înfăptuite în anumite împrejurări pot conduce la moartea trupului.

Prin rugăciune de mijlocire insistentă unui frate i se poate ierta «*păcatul care nu duce la moarte*» și moartea poate fi prevenită, așa cum citim în locul citat mai înainte. Tot așa Dumnezeu va îndepărta și boala prin care El exercită disciplina, atunci când aceasta și-a atins scopul ei binecuvântat. De aceea citim: «*mărturisiți-vă unii altora greșelile, ca să fiți vindecați*»; și în același loc, unde este vorba de «*rugăciunea credinței*»: «*îl va vindeca pe cel bolnav și Domnul îl va ridica; și, dacă a făcut păcate, i se va ierta.*» (Iacov 5,15.16) Când în Corint prin învățăturile și îndemmurile serioase ale apostolului din prima sa scrisoare au fost înlăturate stările triste, prin aceea că sufletele au aplicat pedeapsa necesară: au dat răul afară din mijlocul lor (1 Corinteni 5) și s-au corectat pe ei înșiși (2 Corinteni 7,8-16), atunci s-au sfârșit și disciplinările Domnului în Corint pentru momentul acela. – Și în felul acesta și cel exclus din cauza păcatului grav a putut fi reabilitat și reprimat. (2 Corinteni 2,5-11)

Cu totul altfel decât în Corint era situația cu suferințele apostolului Pavel; lui i-a fost dat o «*țepușă pentru carne*», «*un înger al lui Satan*», care «*îl lovea cu pumnii*». În orice ar fi constat aceste „lovituri” sau această „țepușă” – noi nu știm – era o încercare grea pentru apostol. Era o disciplinare în sensul unei judecăți, ca la Corinteni? Nu. Dumnezeu, care vede mai departe decât pot vedea copiii Săi, a văzut pericolul mare pentru robul Său, acela de a deveni mândru, deoarece din pricina lucrării lui a primit revelații așa de mari. El știa că Pavel fără această contragreutate se va umfla de mândrie și se va supraaprecia; și deoarece trufia omului strică lucrarea lui Dumnezeu și este o urâciune pentru El, El a dat slujitorului Său o „țepușă” în carne. Această suferință l-a ținut mic, smerit și dependent. Suferința era deci un mijloc de păzire pentru apostol, pentru ca el să rămână mai departe pe drumul smereniei și credincioșiei și să slujească Domnului. Și acest scop binecuvântat a fost atins. – Într-adevăr, Pavel a implorat, atunci când nu a cunoscut intenția lui Dumnezeu, de trei ori pe Domnul, ca să îndepărteze „țepușa” de la el, dar el era foarte iubit și scopul suferințelor era prea important, ca implorarea adusă de el să fie ascultată. Însă el nu a rămas fără răspuns. Domnul îi spune: «*Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune.*» Acest cuvânt a fost suficient să-l liniștească pe deplin pe apostol și să-l facă smerit.

Altfel a fost cu disciplina și încercarea grea a lui Iov. Suferințele lui nu erau nici o judecată pentru păcate prezente nejudicate, ca la Corinteni, și nici un mijloc de ocrotire pe calea credincioșiei: Dumnezeu a vrut să-i frângă încrederea în sine și mândria, pe care le poseda cu privire la propria neprihănire. Dumnezeu a vrut să conducă pe Iov mai departe, ca să se cunoască mai bine pe sine însuși și să cunoască pe Dumnezeu și în felul acesta să-i facă parte de binecuvântări mai mari și mai spirituale. – Am putea da și alte exemple din Cuvântul lui Dumnezeu despre căile Sale de guvernare serioase și totuși binecuvântate cu ai Săi, dar cele de mai sus sunt suficiente, ca să arate, că faptele Sale cu ei rezultă din dragostea și sfințenia Sa, ca să-i apropie practic mai mult de Sine și să le facă parte de savurarea binecuvântărilor și căilor Sale, și prin aceasta Numele Său să fie preamărit și înălțat mai deplin.

Dumnezeu, Tatăl nostru, veghează asupra noastră cu o dragoste sfântă atâta timp cât noi vom călători prin această lume rea, plină de pericole; El privește starea inimii noastre și pașii noștri, și lucrarea Sa cu noi este corespunzătoare cu ceea ce ochiul Său scump vede la noi și este folositor pentru noi, prin faptul că El ne trimite tocmai ceea ce ne slujește cel mai mult pentru «*înaintarea și bucuria credinței*». El știe de asemenea, cât de fierbinte trebuie să fie creuzetul, ca să curățească aurul credinței noastre și să-l elibereze de toată zgura. Un cuvânt frumos despre lucrarea lui Dumnezeu cu ai Săi citim în profeți: «*El va șede și va topi și va purifica argintul*» (Maleahi 3,3). Așa cum argintarul stă înaintea metalului prețios, atunci când îl are în creuzet, ca să-l supravegheze și să nu-l țină în foc mai mult de un minut, așa acționează Dumnezeu. El veghează asupra timpului și dogoarei focului necazurilor, pe care El le lasă să vină peste ai Săi. El spune lui Avraam: «*Sămânța ta va fi străină ... și îi (pe urmașii lui Avraam) vor înrobi și îi vor asupri patru sute de ani*» (Geneza 15,13). Vor fi 400 de ani, nici mai puțini, nici mai mulți. Adunării din Smirna Domnul îi spune: «*diavolul va arunca dintre voi în închisoare ... și veți avea necaz zece zile.*» (Apocalipsa 2,10) Nu vor fi unsprezece zile, aceasta nu o va permite Dumnezeu dușmanului. Și așa cum, ca să revenim la tabloul de mai înainte, argintarul scoate metalul prețios din foc imediat ce el își vede chipul în masa topită, așa s-ar putea spune, tot așa Dumnezeu îndepărtează suferința, când El Și-a atins ținta și chipul Fiului Său se vede mai clar decât înainte în copiii Săi încercați.

În orice caz Cuvântul lui Dumnezeu ne spune, că «*pentru puțin, acum, dacă trebuie, sunteți întristați prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, mult mai prețioasă decât aurul care piere, deși încercat prin foc, să fie găsită spre laudă și glorie și onoare, la descoperirea lui Isus Hristos.*» (1 Petru 1,6.7) Și în continuare citim, că Dumnezeu nu va permite, ca noi să fim ispitiți peste puterile noastre; El vrea să dea împreună cu ispita și ieșirea din ispită, pentru ca noi s-o putem suporta. (1 Corinteni 10,13) Da, Dumnezeu și Tatăl nostru este Dumnezeul oricărei îndurări, și gândurile Lui cu privire la noi sunt permanent gânduri de pace și binecuvântare.

Cu toate acestea rămâne valabil, că, așa cum am spus mai înainte, «*Orice disciplinare ...este o întristare*». Dacă o disciplinare sau o încercare trimisă de Dumnezeu nu este simțită în felul acesta și nu conduce la exerciții profunde ale sufletului, atunci cu siguranță sufletul nu va primi binecuvântarea rânduită de Dumnezeu pentru el, oricare ar fi cauza disciplinării sau suferinței. David a simțit ca atare disciplinarea trimisă, când Dumnezeu a trimis trei ani consecutiv foamete în Israel. El a căutat fața Domnului și Dumnezeu i-a dat un răspuns categoric, clar. Și după ce David a adus în ordine chestiunea neplăcută lui Dumnezeu, Domnul S-a îndurat de țară și a făcut-o roditoare. Și aici a ieșit la iveală «*roada dătătoare de pace a neprihăririi*», când inima lui David a fost încercată prin disciplinare.

Deoarece niciodată Dumnezeu nu se poartă cu noi, cei care suntem ai Săi, chiar și în căile Sale de guvernare, cu mânie, ci cu o dragoste de Tată credincioasă, potrivit sfințeniei Sale, și prin toate disciplinările Sale sau prin suferințele, prin care ne lasă să trecem, dorește să ne formeze potrivit voii Sale și după Chipul Fiului Său, să nu ne plângem, ci mai degrabă să «*mulțumim pentru toate*». Și apostolul spune celor încercați: «*Întăriți-vă, deci, mâinile obosite și genunchii slăbănogiți; croiți cărări drepte pentru picioarele voastre, pentru ca cel care șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat.*» Vai, cât este de dureros, când copiilor lui Dumnezeu în disciplinari sau încercări le dispare încrederea în favoarea și dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu, Tatăl, căci atunci inima se amărăște și cel care „șchiopătează se abate de pe cale”. Aceasta dorește dușmanul să obțină. Dar Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu vrea să întărească inima noastră prin harul și încrederea în dragostea și credințioșia Dumnezeului nostru și Tatăl. O, fie ca fiecare inimă credincioasă, al cărei drum trece prin ape adânci, să privească plină de încredere la Dumnezeu pentru învățătură și perseverență sau pentru vindecare și restaurare, după cum este nevoie, în orice caz după binecuvântare bogată și câștig mare. Dumnezeu, care n-a cruțat pe Singurul Său Fiu, ci L-a dat la moarte pentru noi, este pentru noi și El va rămâne pentru noi; și de dragostea Sa, care este în Hristos Isus, nu ne poate nimic despărți.

Chiar și căile de guvernare și disciplinările lui Dumnezeu cu intențiile și efectele lor binecuvântate sunt numai revărsarea acestei dragoste desăvârșite și fidele.

Capitolul 10

Privilegiile copiilor lui Dumnezeu

Dumnezeu ne-a dăruit, nouă, celor care prin credința în Isus Hristos am devenit copiii Săi, cele mai mari binecuvântări și privilegii. Noi suntem înconjurați de favoarea și bunătatea Sa ca de un scut. Dar toate binecuvântările noastre sunt partea noastră numai prin Hristos și în Hristos. – În afara lui Hristos eram fără Dumnezeu și fără nădejde în lume și nu am meritat nimic altceva decât numai mânia. Ce bine este să reținem și să punem la inimă aceasta. Pe noi nu ne aștepta altceva decât moartea și după aceea judecata divină; eram păcătoși pierduți, vrednici de condamnat. Numai harul lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos aducând mântuire pentru toți oamenii, singur harul ne-a adus în acea poziție, despre a cărei slavă nu știam nimic înainte. Acum însă putem spune: *«Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi.»* *«În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi, că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.»* *«Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.»* *«Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu; ... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.»* (1 Ioan 4,16.9; Romani 5,5; 1 Ioan 3,1.2) Da, Domnul Isus vorbește Tatălui cu privire la noi, cei care suntem ai Lui: *«Le-am făcut cunoscut Numele Tău (numele de Tată) și Îl voi face cunoscut, ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei.»* (Ioan 17,26) Deci noi suntem nu numai subiectul îndurării lui Dumnezeu, oricât de mare ar fi această realitate, noi cei care odinioară nu eram nimic altceva decât păcătoși sărmani, vinovați, ci El ne iubește cu aceeași dragoste cu care L-a iubit pe Isus, singurul Fiu al lui Dumnezeu, atunci când El a fost aici pe pământ. Pe El se odihnea buna-plăcere a Tatălui; în El Și-a găsit El plăcerea. Și noi suntem acum subiectul acestei bune-plăceri, a acestei plăceri a lui Dumnezeu, a Tatălui, deoarece noi am fost făcuți *«plăcuți în Cel Preaiubit»*, în Hristos (Efeseni 1,6). Și Dumnezeu Însuși este Cel care ne-a dat pe Hristos și ne-a dat în El poziția și binecuvântarea de copii preaiubiți. Să privim în lumina și strălucirea acestei dragoste minunate a Dumnezeului și Tatălui nostru toate câte El ne-a dăruit și ne-a făgăduit! Și mai mult decât aceasta, să ne bucurăm în Dătătorul Însuși; căci *«ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.»* (Romani 5,11)

Mai întâi vrem să îndreptăm atenția spre ocrotirea părintească și grija lui Dumnezeu pentru copiii Săi preaiubiți. Domnul Isus Însuși ne îndreaptă privirea în diverse locuri din Scriptură spre dragostea Tatălui. În evanghelia după Luca 12 El spune alor Săi, pe care El în curând va trebui să-i părăsească, ca în timpul lisei prezenței Sale să nu se teamă de ura și vrăjmășia lui satan. Ei trebuie mai degrabă să meargă pe drumul lor în temere de Dumnezeu, să nu se teamă de nimic altceva decât numai de El, Cel care este Domn peste trup și suflet acum și în veșnicie. Totodată însă să-și continue drumul cu toată liniștea inimii, plini de încredere în Dumnezeul și Tatăl lor. El le aduce aminte de grija lui Dumnezeu pentru cei mai neînsemnați din creație. *«Nu se vând cinci vrăbii»*, le spune El, *«cu doi bani? Și nici una din ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu»*; sau așa cum se spune în alt loc: *«Nici una din ele nu va cădea pe pământ fără știrea Tatălui vostru.»* Numai dacă Dumnezeu permite, aceste ființe sărmane și slabe, pe care El le hrănește, vor ajunge în pericol și vor muri. *«Nu vă temeți deci»*, continuă Domnul, *«voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii. Și chiar perii de pe cap, toți vă sunt numărați!»* Ce mângâiere pentru fiecare care cunoaște pe Dumnezeu ca Tată al său în Hristos. Cât de multe sunt pericolele sufletului și trupului, cărora noi le suntem expuși în lumea aceasta! Probabil astăzi în țara noastră nu ne amenință prigoanele și moartea din pricina mărturiei credinței, totuși sunt destule pericole

pentru fiecare care stă în slujba Domnului și Îl urmează. Ce nu ni se poate întâmpla, de exemplu, în timpul călătoriilor noastre pe apă și pe pământ, și tocmai în lucrarea Domnului acasă și în afară, la oameni sănătoși și la bolnavi, la prieteni și la dușmani. Dar cu toate aceste necazuri și pericole să nu deznădăjduim, și nici în împlinirea obligațiilor noastre pământești. Domnul ne spune: «*Nu vă temeți, chiar perii de pe cap, toți vă sunt numărați*». Dumnezeu veghează; ochiul Său de Tată credincios este permanent deschis față de noi.

Nu ni se poate întâmpla de fel
Ce nu ni-i destinat de El.

De ce să ne temem? Singura teamă, pe care un copil al lui Dumnezeu ar trebui s-o cunoască, este teama de Domnul, teama de a onora mai mult pe om decât a asculta de Dumnezeu, sau chiar de a fi de acord cu păcatul și a acționa împotriva poruncii Sale. Adevărat, singura noastră grijă și îngrijorare ar trebui să fie, să nu întristăm și să nu dezonorăm pe acest Tată puternic și bun prin necredincioșie, prin teamă de oameni și prin lipsa de încredere în dragostea și înțelepciunea Sa desăvârșite. Dacă noi ca copii ai lui Dumnezeu ne-am aminti mai mult de dragostea și grija fidelă a lui Dumnezeu, Tatăl nostru, atunci, de exemplu în cazurile de boală, am fi mai liniștiți și nu ne-am pierde așa de repede răbdarea. Dumnezeu ne permite folosirea medicamentelor și a medicilor – decizia cu privire la această întrebare trebuie lăsată pe seama hotărârii sau credinței fiecăruia în parte – dar cât de des inima nu-și pune speranța și încrederea în medic și mijloacele care-i stau acestuia la dispoziție, ca și cum ajutorul și salvarea ar veni de la acestea și nu de la Dumnezeu, în a cărui mână stă suflarea noastră și stau zilele noastre, da, ai cărui copii preaiubiți suntem. Dacă nici măcar o vrabie nu cade la pământ fără permisiunea lui Dumnezeu, cum să vină atunci asupra noastră, copiii Săi, pericole, accidente și moarte, numai dacă El, potrivit sfințeniei, înțelepciunii și dragostei Sale le permite pentru instruirea noastră și spre mântuirea noastră.

Această dragoste părintească fidelă și grijă a Dumnezeului nostru este spre binele nostru, alor Săi, și sub alt aspect. Noi suntem străini în lumea aceasta. Dumnezeu cunoaște toate nevoile noastre pământești și temporale. El știe că noi avem nevoie de hrană, de îmbrăcăminte și de adăpost, și grija pentru aceste lucruri deseori intervine incomodând între sufletul nostru și El și ne răpește savurarea dragostei Tatălui. Da, cât de des grijile vieții nu împiedică primirea Cuvântului lui Dumnezeu și dezvoltarea roditoare a vieții spirituale. De aceea cuvintele încurajatoare ale Domnului: «*Nu vă îngrijorați pentru viața voastră, ce veți mânca și ce veți bea; nici pentru trupul vostru, ce veți îmbrăca. Nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcămintea?*» Desigur, El, cel care a creat trupul, să nu-l păstreze și să nu-l îmbrace El? Domnul ne îndreaptă atenția spre păsările cerului și spre iarba de pe câmp, spre corbi și vrăbii și spre crini. Ce plăcut și ce înțelept! Noi aproape că nu putem privi pe fereastră sau ieși afară, fără să nu vedem o floriceică sau o vrabie, și să le privim fără să nu ne gândim că Dumnezeu, care îmbracă așa de minunat crinii și dă hrană corbilor și vrăbiilor, Tatăl nostru, este cu certitudine Ajutorul și Îngrijitorul nostru. – Cu cât mai de preț decât tot ce trăiește sunt în ochii Săi copiii Săi preaiubiți!

Cu grija de lucrurile pământești se leagă, mai repede decât gândim, năzuirea după ele, această năzuire care caracterizează «*națiunile*», pe copiii lumii acesteia. Ei se gândesc la ce este pe pământ; inima lor atâră mai mult sau mai puțin de ceea ce moliile strică și rugina mănâncă. Nouă însă Scriptura ne spune să năzuim după lucrurile de sus. O încredere copilărească în interesele Tatălui nostru cerească pentru noi și în grija Sa fidelă păzește inima noastră de toate grijile proprii, în timp ce conștiința poziției noastre de străini aici jos pe pământ și a poziției noastre cerești și a părții noastre minunate acolo sus ne vor păzi de năzuirea și alergarea după bunurile pământești. Să mai năzuim noi, moștenitorii slavei cerești veșnice, pe pământul acesta după lucrurile trecătoare? Și pentru timpul acesta și pentru pământul acesta este de ajuns că Dumnezeu nu vrea să ne părăsească și nici să ne neglijeze. Ce mângâiere puternică este inclusă

în certitudinea: «*Tatăl vostru știe de ce aveți nevoie*» (Matei 6,8). Ne aflăm în necaz, în greutate, grija hranei apasă zilnic asupra unuia sau altuia dintre noi? O, fie ca conștiința, că «*Tatăl nostru știe*» să împrăștie toate temerile și să ia orice apăsare de pe inima noastră! Așa cum noi nu ne dorim, ca copiii noștri să aibă teamă de primirea pâinii zilnice, că nu este treaba lor s-o procure, tot așa și noi, chiar dacă mâinile noastre trebuie să fie iuți și să lucreze cu hărnicie – potrivit Cuvântului lui Dumnezeu: «*cine nu vrea să lucreze nici să nu mănânce*» - să nu ne întrebăm plini de teamă: «*Ce să mâncăm, ce să bem, cu ce să ne îmbrăcăm?*» Domnul, care ne-a făcut cunoscut și ne-a revelat pe Tatăl, ne mustră din cauza acestor griji și ne spune: «*Cine este omul acela dintre voi, dacă îi cere fiul său pâine, el îi va da o piatră? Și, dacă îi va cere un pește, îi va da un șarpe? Deci dacă voi, fiind răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor care Îi cer?*» (Matei 7,9-11) Da, ochiul lui Dumnezeu veghează asupra fiecărei creaturi a Sa, în mod deosebit asupra tuturor copiilor Săi. El vede orice lipsă, orice nevoie; și dacă El întârzie cu ajutorul Său, atunci nu o face din cauză că nu ne iubește sau nu are putere să ajute, ci numai pentru încercarea noastră și a credinței noastre.

Cât de important este însă să luăm seama la cuvântul Domnului: «*Căutați dar mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea vi se vor da deasupra.*» (Matei 6,33) Dacă interesele noastre sunt îndreptate spre Dumnezeu, dacă noi facem cu adevărat chestiunea Sa să fie a noastră, atunci El va face chestiunea noastră să fie a Lui. El spune: «*Cine Mă onorează, pe acela îl voi onora și Eu.*» - Dacă dimpotrivă, un credincios năzuiește și poartă grijă de cele pământești, atunci Tatăl în credințioșia și grija Lui va considera necesar să ne stea împotriva și să ne pună clar înaintea ochilor nimicnicia lucrurilor vizibile, precum și nebunia inimii noastre sau neputința înțelepciunii noastre proprii și a eforturilor proprii.

Dar cât este de trist, când inima unui credincios, a unui fiu, a unei fiice cerești, se pierde în lucrurile vremelnice, pământești; dacă ea năzuiește după cele vizibile și dacă este umplută de dorința de a strânge comori și de a le îngrămădi aici, unde le sapă hoții și unde le strică moliile și le mănâncă rugina. – Cum poate atunci inima să umble acolo sus, unde este adevărata comoară a unui creștin? El va umbla și se va așeza cu inima și sufletul aici jos, unde ele este numai oaspete și străin, un pelerin. Cât de plină de neliniște este inima lui și ce deșartă și fără țel este viața lui pe pământ, unde coapsele lui ar trebui să fie încinse și candelilele aprinse! – O, fie ca nici un copil al lui Dumnezeu să nu cadă în această cursă!

Cine vrea, să trudească cu amar;
Noi trăim cu totul despărțiți.
Doar cu puține mulțumiți,
Vrem numai strictul necesar.

Cât de cu totul altfel se constituie viața noastră, când Hristos în măreția Sa și chestiunea sublimă a lui Dumnezeu pe pământ și glorificarea Numelui Său umplu inima noastră și domină orizontul nostru. În aceasta constă scopul și ținta, misiunea vieții noastre pe pământ. Atunci vom putea lăsa în seama Lui hrana și îmbrăcămintea, toată averea, Aceluia căruia viața noastră Îi este închinată, care veghează așa de părintește asupra noastră, ne păzește și ne urmărește.

„Te-apleci milos
Spre păcătos
Și cum să uiți Tu, Tată,
Copiii Tăi vreodată?”

Ce privilegiu minunat al copiilor lui Dumnezeu este, că ei cu încredere de copil pot să aducă înaintea Tatălui toate cererile și problemele lor! Ei știu: urechea Lui este totdeauna deschisă pentru noi. Cât de des a amintit Domnul Isus ucenicilor de aceasta! «*Adevărat, adevărat vă*

spun: Orice veți cere de la Tatăl în Numele meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți și veți primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.» (Ioan 16,23.24) – Cine poate rosti scumpătatea unui astfel de privilegiu! Noi putem să ne descărcăm totdeauna inima noastră de toate grijile și durerile, golind-o înaintea Tatălui, care ne înțelege în totul și ne iubește nespus de mult.

Dar probabil cineva va întreba, care sunt lucrurile, pe care noi le putem aduce Tatălui în rugăciune, și care sunt cele care nu le putem aduce? În privința aceasta nu există limite, nici o rezervă; noi putem aduce totul, putem spune totul:

„Pentru dragostea-Ți nimic
Nu-i prea mare sau prea mic.”

Ce ne întristează, ce ne face bucurie, orice nevoie a trupului și sufletului, orice greutate și orice îngrijorare, și orice întrebare le putem aduce înaintea Dumnezeului și Tatăl nostru, inima Sa de Tată este zi și noapte deschisă pentru strigătele și suspinele noastre, pentru cererile și implorările noastre, și deoarece inima Sa de Tată este permanent deschisă pentru noi, de aceea Cuvântul Său ne spune: *«Nu vă îngrijați de nimic, ci, în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumire.»* (Filipeni 4,6) Noi nu trebuie să reținem dinaintea Lui nici o dorință, nici un suspin. Pericolul nostru nu constă în aceea, că Îi spunem prea mult, ci prea puțin. Și cu cât am recunoscut și am înțeles mai mult dragostea inimii lui de Tată, cu atât mai mult ne vom folosi de acest privilegiu minunat, cu atât mai mult vom avea încredere în rugăciune. S-a spus deja: „Tot ce este înclinat să ne facă griji, dă naștere în inima Dumnezeului nostru la o nouă purtare de grijă pentru noi.” De aceea niciodată nu trebuie să ne temem, că vom împovăra pe Dumnezeu cu problemele noastre sau că vom merge prea departe în cererile noastre. Deja înainte de a ne ruga, Dumnezeu, Tatăl, cunoaște necazul, care ne mână la El, și El știe cum să-i iese în întâmpinare; dar este bucuria Lui, când noi Îi exprimăm încrederea noastră în El, aducând înaintea Lui orice chestiune, mare sau mică, cu încredere de copil; El ne va face parte cu plăcere de ajutorul Său și de mângâierea și pacea Sa, ca răspuns la implorările aduse de noi. Cu cât mai mult ne vom bucura noi de darul Său, când ne-am rugat lui Dumnezeu pentru El, decât atunci când el ne este dat de la sine! Părtășia noastră cu Dumnezeu se va aprofunda, dacă vorbim cu El despre toate. Tocmai prin faptul că facem cunoscut cererile noastre Tatălui nostru cresc, dovedim că avem o încredere adevărată, de copil, față de El. Dorința noastră ar putea să fie prostescă, teama noastră neîntemeiată: Dumnezeul nostru nu va deveni nerăbdător din cauza aceasta. Sunt multe exemple date nouă de Sfânta Scriptură despre rugăciuni și implorări pline de încredere, multe solicitări și încurajări să facem rugăciuni și să aducem implorări, multe dovezi că Dumnezeu nu lasă niciodată pe ai Săi fără răspuns, chiar dacă dorințele și temerile lor ici și acolo sunt neîntemeiate. Când Domnul a împuternicit pe ucenicul Său Anania să meargă la Pavel din Tars, acesta a avut rezerve și nu a ezitat să spună Domnului, cu toate că mărturia *«iată, se roagă»* ar fi putut fi suficientă și ar fi putut să-l facă să cunoască, că Dumnezeu a vorbit cu marele împotrivor și i-a schimbat inima. Dar Domnul ascultă cu răbdare obiecția lui și reia comanda Sa, ca și cum ar fi vrut să spună: Cunosc îndoielile tale, dar *«du-te; pentru că acesta Îmi este un vas ales, ca să poarte Numele Meu înaintea națiunilor și a împăraților și a fiilor lui Israel.»* Tot așa și noi putem să aducem totdeauna lui Dumnezeu, în atitudine de copil, îngrijorările și temerile noastre, când acestea se ridică în noi; El ne va elibera într-un fel oarecare de ele.

În ceea ce privește ascultarea rugăciunilor noastre, printre credincioși domină gânduri diferite. În timp ce unii spun: Dumnezeu împlinește orice rugăciune, alții spun: nu, nu fiecare rugăciune va fi împlinită. – Dacă analizăm întrebarea mai îndeaproape în lumina Sfintei Scripturi, atunci trebuie să spunem: Dumnezeu nu va lăsa niciodată fără vreun răspuns o rugăciune adevărată, credincioasă. El o aude și o împlinește la timpul Său și în felul Său. Orice om poate și are voie să strige către Dumnezeu în orice împrejurare, și Dumnezeu aude. Pe drept spune psalmistul: *«Cel*

care a sădit urechea nu va auzi? Cel care a întocmit ochiul nu va vedea?» Însă într-un mod cu totul deosebit copiii preaiubiți ai lui Dumnezeu au privilegiul să caute totdeauna și în toate lucrurile fața Tatălui lor, și plini de încredere să-I aducă cererile lor. Cu toate acestea cuvântul Domnului: «*Orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da*», este greșit înțeles și aplicat chiar și de credincioși. Chiar și în lucrurile pământești noi nu putem merge și în numele cuiva să facem ceva sau să cerem ceva, numai dacă avem deplina aprobare a aceluia în numele căruia venim; altfel ne vom face vinovați de o contravenție mare. Dacă eu fac sau spun ceva în numele cuiva, într-un anumit sens este de fapt chestiunea acestuia, este dorința lui proprie, cu toate că eu sunt executorul sau purtătorul de cuvânt. Și tot așa a ne ruga «*în Numele Său*» înseamnă concordanță deplină cu voia și intenția Domnului Isus. De aceea se spune în 1 Ioan 5,14.15: «*Și aceasta este îndrăzneala pe care o avem la El, că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și, dacă știm că ne ascultă orice cerem, știm că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El.*» De aceea cât este de necesar pentru fiecare copil al lui Dumnezeu, să se lase călăuzit de Duhul lui Dumnezeu în rugăciune, să se roage «*prin Duhul Sfânt*», așa cum spune Cuvântul (Iuda 20), ca să fie permanent în concordanță cu voia lui Dumnezeu, Tatăl! Deci Duhul Sfânt, care locuiește în noi, nu trebuie întristat în vreun fel oarecare prin starea noastră sau prin comportarea noastră. Domnul mai spune în Ioan 15,7: «*Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice vreți și vi se va face.*» Aceasta ne confirmă de asemenea, că este necesară o părtășie lăuntrică și o concordanță cu gândurile și intențiile lui Dumnezeu, pe care ni le adeverește Cuvântul Său, ca să ne putem ruga Tatălui în Numele lui Isus și având certitudinea ascultării. Deci ne putem ruga plini de încredere tot ce este în concordanță cu voia Domnului nostru scump, și putem conta pe ascultarea rugăciunii. Dacă, de exemplu, este vorba de salvarea și întoarcerea la Dumnezeu a sufletelor nemuritoare, de ocrotirea și sprijinirea credincioșilor pe cărarea credinței, și altele asemănătoare, atunci necondiționat putem aduce acestea înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru. Chiar dacă împlinirea rugăciunii întârzie să vină, ea va veni cu certitudine; să perseverăm, să ne rugăm! – Cu totul altceva este, dacă ne rugăm lui Dumnezeu pentru lucruri pământești, pentru vindecarea bolilor, eliberarea din greutăți și strâmtorări. Desigur noi aducem înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, și aceste dorințe cu încredere adevărată și speranță de copil – acesta este privilegiul nostru – dar aici este foarte des așa, că noi «*nu știm, ce să cerem*». Această lume păcătoasă, decăzută, și această creație care suspină, prin care mergem ca și copii și moștenitori ai lui Dumnezeu, este scena multor suferințe și greutăți multiple, este locul în care sunt active influențe și puteri dușmane, întunecoase. Și cu această lume decăzută și cu această creație, care suspină, noi stăm în legătură prin «*trupul nostru umil*», a cărui eliberare noi trebuie s-o așteptăm. Câte nu vin asupra noastră aici, la ceea ce nu așteptăm, și nici nu putem evita sau înțelege. Noi nu știm nici măcar ce să ne rugăm. Dar una «*știm*», și aceasta putem să ținem tot timpul cu tărie, că «*toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său*» (Romani 8,26.28). Deci lui «*nu știm*» îi stă de partea cealaltă un minunat «*știm*»! Și ce este minunat, este ceea ce spune mai departe textul citat, că suferințele, toate lucrurile de care avem parte aici, sunt în mâna lui Dumnezeu un mijloc prin care El ne face asemenea chipului Fiului Său. – Acolo se spune: «**Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său.**» (Romani 8,29) În privința aceasta vom spune mai târziu câteva cuvinte. Deci dacă noi L-am putea determina pe Dumnezeu, «*a cărui cale deseori este în ape mari și ale cărui urme nu se cunosc*», deci sunt întunecate, dar care «*totuși conduce poporul Său ca pe o turmă*» (Psalm 77,19.20), ca să lucreze cu noi așa cum ne place, atunci desigur aceasta nu ne-ar aduce binecuvântare, ci pagubă și amărăciune.

Cunoaștem cazuri în care, de exemplu, de parcă părinții ar fi constrâns pe Dumnezeu prin rugăciune, să le lase copiii lor aflați pe moarte și iată, ei s-au însănătoșit. Dar într-un caz copilul a ajuns un idiot sărman, într-un alt caz copilul a murit ca infractor în urma unei vieți triste. Da, vai de noi, dacă Dumnezeu ne-ar asculta rugăciunile și implorările după înțelepciunea noastră și după gândurile noastre! Cât de multe lacrimi și dureri și ce mare pierdere spirituală ne-ar aduce!

– Mulțumiri fie aduse veșnic lui Dumnezeu, că El, ale cărui gânduri și căi sunt cu mult mai presus decât gândurile și căile noastre, cât este cerul deasupra pământului, ne iubește prea mult, ca să ne împlinească totdeauna dorințele și rugăciunile noastre. Cât de des recunoaștem deja aici jos cu inimi mulțumitoare, cât de bine a fost, că El, care este și rămâne dragoste și singurul Dumnezeu înțelept, nu ne-a dat ce ne-am dorit. Și acolo sus, unde cu mâna Sa de Tată va șterge orice lacrimă, va rezolva orice enigmă a vieții noastre, vom recunoaște bunătatea și înțelepciunea Sa în toate căile și faptele Sale și Îl vom preamări. Dar deja aici inima cu adevărat credincioasă va fi liniștită și predată voii lui Dumnezeu, chiar dacă ea nu-L înțelege în ceea ce face. Dacă este spirituală, ea va spune: „Tată, făcă-se voia Ta!” Și aceasta este bine, ca să nu-i meargă așa cum a mers copiii lui Israel, despre care stă scris: *«L-au ispitit pe Dumnezeu în pustietate. Și El le-a dat ce au cerut, dar a trimis uscăciune în sufletele lor.»* (Psalm 106,14.15) Și pe care adevărat copil al lui Dumnezeu în adâncul inimii nu-l interesează mai mult binele spiritual decât orice altfel de bun temporal, fie el prosperitate sau sănătate?

Deseori Domnul împlinește, așa cum știm, dorința celor păcătoși și refuză rugăciunea alor Săi. Gadarenii L-au rugat pe Domnul să plece din ținutul lor: El o face; duhurile rele Îl roagă să aibă voie să intre în porci: El le permite; cel stăpânit odinioară de demoni, acum vindecăt și credincios, Îl roagă insistent pe Domnul, ca să aibă voie să meargă împreună cu El și să rămână cu El, și iată, Domnul refuză rugămintea. (Luca 8) Avem noi dreptul să murmurăm și să acuzăm? Cu inima mulțumitoare apostolul povestește cum Domnul de trei ori i-a refuzat rugămintea și i-a lăsat țepușa în carne spre binecuvântarea sa.

Nimeni să nu zică, dacă nu primește răspunsul pe care Îl așteaptă, că Dumnezeu nu l-a ascultat, nu i-a luat în seamă rugăciunea, nu a vrut să-i răspundă. Cu siguranță El a răspuns sau va răspunde, chiar dacă o va face în felul și înțelepciunea Lui și la timpul Lui, dacă rugăciunea a fost cu adevărat o rugăciune cu credință. Nu spune El însuși: *«Cheamă-Mă, și îți voi răspunde»?* Sau chiar: *«Înainte de a Mă chema, le voi răspunde; în timp ce ei încă vor vorbi, Eu îi voi asculta.»* (Ieremia 33,3; Isaia 65,24) Și cât de frumos vorbește Domnul despre bunăvoința Tatălui Său să răspundă la adevăratele cereri fierbinți și anume potrivit bunătății și dragostei Sale (Matei 7,7-11).

În epistola către Filipeni, capitolul 4, unde suntem solicitați ca în toate lucrurile, mici sau mari, pământești sau spirituale, să aducem cererile noastre cu mulțumire lui Dumnezeu, nu ni se făgăduiește nicidecum împlinirea literalmente a rugăciunilor noastre, ci ceva nespus mai prețios, și anume, că pacea minunată și de nezugduit a lui Dumnezeu va fi partea noastră. Da, acea pace minunată, care locuiește în Dumnezeu însuși și Îl înconjoară, când noi cu încredere de copil aducem cererile noastre înaintea Dumnezeului și Tatăl nostru, ne va umple și ne va păzi inima și gândul nostru în Hristos Isus. Dacă împlinirea rugăciunii noastre trebuie probabil pentru binele nostru cel mai bun să fie amânată, sau chiar refuzată, totuși Dumnezeu nu ne lasă fără răspuns: El ne dă ce este nespus mai prețios decât orice împlinire literalmente a ei: propria Sa pace, care întrece orice înțelegere. Ferice va fi de noi atunci: El înconjoară inimile noastre și duhul nostru așa fel, că nici o grijă, nici o îndoială nu va putea să deranjeze încrederea noastră în dragostea de nepătruns a Tatălui nostru ceresc. Aceași liniște, cu care Dumnezeu întâmpină finalul minunat al căilor Sale, va umple și inimile noastre, dacă I-am încredințat Lui totul.

De-aceea inimă fii optimistă,
Lasă griji și supărări și tot ce-i rău,
Căci inima lui Dumnezeu insistă
Să facă ce e în folosul tău.

El nu va renunța, reține bine,
Lăuntru Lui e numai pentru tine
Și pentru-al Său popor, toți la un loc,
Etern umplut c-o dragoste de foc.

Ca un copil te pune liniștit întins
În ale Tatălui tău brațe cu simțiri divine,
Te-ncrede-n El și poți să fii convins
Că El se va-ndura precis de tine!

Prin Duhul Său te va călăuzi
Pe căi, pe care azi tu nu le știi,
În binecuvântări te va purta,
Iar tu cântări și psalmi Îi vei cânta!

Capitolul 11

Privilegiile copiilor lui Dumnezeu - continuare

Unul din privilegiile cele mai mari și mai binecuvântate al copiilor lui Dumnezeu este acela, că noi avem voie să aducem totdeauna lui Dumnezeu, Tatăl, prin Domnul Isus jertfe de laudă și de adorare. Isus, care a venit în lume ca să ne facă cunoscut pe Dumnezeu, Tatăl, spune femeii de la fântâna lui Iacov: «*Dar vine ceasul, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și adevăr; pentru că și Tatăl caută astfel de închinători ai Lui. Dumnezeu este Duh și cei care I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr.*» (Ioan 4,23.24) Dumnezeu în îndurarea Sa minunată nu numai a trimis și a dat la moarte pe Isus, Fiul Său, ca să caute și să mântuiască păcătoși vinovați, pierduți, ci El ca Tată caută și închinători, aceasta înseamnă, pe aceia care Îl cunosc prin Fiul ca Tată și în fericirea inimii lor Îl preamăresc, Îi aduc mulțumire și închinare ca copii preaiubiți ai Săi. Păcătoșii și ateii de odinioară stau înaintea feței lui Dumnezeu, spălați și justificați prin sângele lui Hristos, ca preoți și preamăresc mântuirea Sa minunată, îndurarea Sa de nepătruns. Hristos a făcut deja pe cei mântuiți de pe pământ preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său, care în Duhul Sfânt Îi aduc laudă, mulțumire și onoare: «*jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos.*» (1 Petru 2,5; Evrei 13,15)

Duhul Sfânt, care a fost dat tuturor credincioșilor adevărați, ne face să cunoaștem și să savurăm dragostea lui Dumnezeu; și în privirea a ceea ce El a făcut pentru noi în Fiul Său, pe care L-a dat la moarte ca Miel de jertfă, inima noastră se revărsă cu mulțumire și închinare. Este lauda lucrată de El Însuși, lauda acelora care odinioară erau decăzuți morții veșnice, care sunt salvați și acum stau având favoarea lui Dumnezeu și dragostea Tatălui, este lauda copiilor preaiubiți, după care dorește inima Sa de Tată. El caută astfel de oameni, care I se închină în felul acesta, în duh și adevăr. –

Și apostolul Petru vorbește despre privilegiul nostru de a avea dreptul să aducem lui Dumnezeu jertfe de laudă; citim aici: «*Și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos.*» (1 Petru 2,5) Și în continuare Cuvântul lui Dumnezeu ne zice: «*Prin El (prin Isus Hristos) să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui*» (Evrei 13,15)

Ah, astăzi sunt așa de puțini credincioși care înțeleg diferența dintre rugăciune și închinare, da, abia par că o cunosc! Mulțumirea pentru binefacerile pământești primite, mari sau mici, sau pentru ascultarea rugăciunilor este de cele mai multe ori poziția cea mai înaltă la care se ridică inimile. În mod obișnuit în rugăciune se aud numai cereri și implorări. – Și totuși mulțumirea pentru binecuvântările temporale, oricât de necesară și plăcută este ea lui Dumnezeu, nu este nicidecum închinare: închinarea este lauda celor răscumparați, pe care aceștia o aduc prin Duhul Sfânt lui Dumnezeu, Tatăl, și Mielului, care a fost jertfit pentru ei. Această mulțumire și această laudă ar trebui înainte de toate să umple tot timpul inimile credincioșilor. Cât de frumos este, când apostolul spune: «*Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu pentru darul Său de nespus!*» (2 Corinteni 9,15) La ce dar s-a gândit inima lui fericită? La bani și avere sau la sănătate și pâine? O, nu: la Isus Hristos Însuși, și la mântuirea veșnică și viața veșnică în El! – El spune tuturor credincioșilor din Colose: «*Mulțumind Tatălui!*» De ce și pentru ce? Să ascultăm: «*care ne-a învrednicit (nu: ne va învrednici cândva, sau ne va face cândva capabili) să avem parte de moștenirea sfinților în lumină, care ne-a eliberat din stăpânirea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale.*» (Coloseni 1,12.13) Ce fericire ar putea fi mai mare decât posedarea acestei părți minunate și veșnice și să fi sigur de ea! Dar această fericire bazată pe mărturia clară a Cuvântului lui Dumnezeu nu este ea partea tuturor credincioșilor adevărați? Cu certitudine, da! Deci **toți** creștini ar trebui să fie plini de mulțumire și închinare înaintea lui Dumnezeu, Tatăl, și a lui Isus Hristos, care ne-a salvat! – Dar mai spunem încă o dată: cât de puțină mulțumire și închinare se aduce lui Dumnezeu! Desigur în timpul rugăciunii în cămăruță

și în ora de rugăciune propriu-zisă în mod normal se aduc preponderent rugăciuni și implorări, dar nu trebuie în aceste momente să se găsească din belșug și laudă și mulțumire și să se persevereze în acestea? Ah, noi trebuie să mărturisim, că inimile se gândesc mai mult la ele însele, decât la glorificarea lui Dumnezeu. Și totuși doresc să întreb: Ne alegem noi cu puțin în vreun fel oarecare, dacă aducem mai întâi lui Dumnezeu ce I se cuvine, dacă înainte de toate Îl laudăm pe El, Tatăl, a cărui îndurare, dragoste și înțelepciune le cunoaștem și ne încredem în ele? – Cu siguranță, nu; căci și în această privință va fi adevărat: cu cât inimile noastre au mai mult în vedere glorificarea Dumnezeului și Tatălui nostru, cu atât mai mult ochii noștri pot vedea ajutorul Său.

Și ce trist este, că în creștinătate se întâlnesc așa de rar adunări deosebite și cu regularitate ale credincioșilor pentru adorarea lui Dumnezeu! – Desigur vestirea Cuvântului lui Dumnezeu este absolut necesară, atât pentru întoarcerea la Dumnezeu și mântuirea păcătoșilor, cât și pentru îngrijirea credincioșilor, aceasta înseamnă zidire sufletească și învățătură. Dar să nu se strângă copiii lui Dumnezeu în mod deosebit cu scopul ca să se închine lui Dumnezeu, Tatăl, și Domnului Isus, Mântuitorul? Să înlocuiască¹³ predica, oricât de necesară și binecuvântată este ea, închinarea? Cu siguranță, nu! Una trebuie să se facă, și la cealaltă să nu se renunțe. Când primii creștini se adunau la Masa Domnului, și aceasta avea loc fără discuție în fiecare întâia zi din săptămână, în ziua Domnului, rugăciunile lor de mulțumire și cântările de laudă, preamărire și adorare se ridicau spre Dumnezeu, Tatăl, și spre Mielul, spre Domnul slavei, a cărui moarte o vesteau din nou, moartea prețioasă, care le-a adus viața veșnică și filiațiunea lui Dumnezeu. Dacă copiii lui Dumnezeu ar fi mai mult conștienți de privilegiile lor înalte și de binecuvântările lor, și dacă ar fi mai mult despărțiți și puși deoparte de Lume, în mod deosebit și de lumea religioasă, atunci de la sine s-ar găsi mai multă adorare la ei. Fără punerea deoparte launtrică și exterioară nu poate exista închinarea adevărată! Însă dușmanul știe să rețină pe copiii lui Dumnezeu prin tot felul de prejudecăți și motive aparent plauzibile, ca să nu ocupe practic poziția lor binecuvântată înaintea lui Dumnezeu și înaintea lumii! – Dar să nu uităm: Tatăl caută și astăzi din aceia care I se închină Lui, se închină în duh și adevăr. – Cât de prețios este pentru inima lui Dumnezeu, Tatăl, să vadă pe copiii Săi preaiubiți adunați înaintea Lui și strânși în jurul lui Isus, care după făgăduința Sa este în mijlocul lor. Cântările de laudă ale copiilor Săi sunt înaintea Lui mult mai prețioase decât tămâia de pe altarul de aur al lui Israel.

Așa cum Maria din Betania nu a fost înțeleasă, nici măcar de unii din ucenici (Marcu 14,4.5), atunci când a turnat «*nardul foarte prețios*» peste Domnul, când El era în momentul să devină pentru ei Mielul de paște, și totuși fapta ei a fost nespuse de prețioasă pentru Dumnezeu și pentru Isus, Domnul nostru; și așa după cum în cer cei mântuiți preamăresc pe Dumnezeu și Mielul junghiat (Apocalipsa 5), tot așa trebuie să fie și acum pe pământ la toți copiii scumpi ai lui Dumnezeu. Ce minunat, dacă toți au înțeles acest privilegiu minunat! –

În strânsă legătură cu privilegiul mare al copiilor lui Dumnezeu studiat mai înainte, de a avea voie să se apropie de Dumnezeu prin Isus Hristos ca preoți cu jertfe spirituale de mulțumire, de a avea voie să I se închine Lui ca Tată în duh și adevăr, stă celălalt privilegiu mare și minunat al tuturor credincioșilor, acela de a avea părtășie cu Tatăl și cu Fiul. Așa ne scrie apostolul: «*Ce am văzut și am auzit vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi; și anume părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos. Și vă scriem aceste lucruri, ca bucuria voastră să fie deplină.*» (1 Ioan 1,3.4)

---

¹³ Aproape în toate cercurile și părtășiiile creștine are din păcate loc aceasta. Biserica catolică a păstrat într-adevăr ideea în slujbele duminicale și în arderea tămâii, că Dumnezeu caută închinarea și aceasta I se cuvine Lui, dar Dumnezeu Tatăl caută un alt fel de închinare; El caută închinarea în duh și în adevăr, și aceasta poate fi adusă numai din inimile sigure de mântuirea lor, care se bucură de mântuire și de starea de copil al lui Dumnezeu. Dar se găsește această închinare? Vai, cât de rar! Ascultarea unei predici, oricât ar fi ea de „credincioasă” și de valoroasă, nu este un înlocuitor, nici pentru inima lui Dumnezeu Tatăl, și nici pentru sufletele celor mântuiți.

Fără a avea această poziție înaltă și această părtășie și fără această «bucurie deplină» ar fi de neimaginat închinarea adusă Tatălui și Fiului, amintită mai înainte, ar fi chiar imposibilă. Ea are această poziție și această bucurie ca premisă.

Avem un model frumos al acesteia în rânduiala care a fost dată copiilor lui Israel în țara făgăduită, așa cum citim aceasta în Deuteronom 26. Copiii lui Israel trebuiau acolo să aducă înaintea preotului un coș plin cu roade coapte din țară și să zică: «*Mărturisesc astăzi Domnului Dumnezeului tău că am intrat în țara pe care Domnul a jurat părinților noștri că ne-o va da.*» Și în continuare ei trebuiau să zică: «*Și Domnul ne-a scos din Egipt cu mână tare și cu braț întins ... și ne-a adus în locul acesta și ne-a dat țara aceasta, țară în care curge lapte și miere! Și acum, iată, am adus pârğa roadelor pământului pe care Tu mi l-ai dat, Doamne.*» Mai departe se spune și: «*Și să le pui jos înaintea Domnului Dumnezeului tău și să te închini înaintea Domnului Dumnezeului tău.*» - Deci roadele coapte, nobile, pe care copiii lui Israel le-au adus Domnului, erau roadele țării, pe care El le-a dat-o și pe care ei o locuiau acum, o țară în care curgea lapte și miere. Prin aceasta se exprima fericirea și mulțumirea cordială a inimii pentru privilegiul de a fi și a locui în țara binecuvântată, minunată a Domnului. – Și noi deci, cei care credem din inimă în Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, am ajuns în țara pe care Dumnezeu voia să ne-o dea: noi suntem «*strămutați în Împărăția Fiului dragostei Sale.*» (Coloseni 1,13) Așa cum am văzut deja mai înainte, Dumnezeu «*ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus.*» Acolo este Canaanul nostru, adevăratul Canaan, unde curge mai mult decât numai lapte și miere. Da, noi, cei care odinioară eram departe, am fost deja apropiați de Dumnezeu prin sângele lui Hristos. Noi avem părtășie cu Dumnezeu și cu Fiul Său. Ce minunat! Aceasta este nespun mai mult decât numai a poseda iertarea păcatelor. Să ai această părtășie înseamnă să ai viața dumnezeiască, veșnică, și să ai Duhul de la Tatăl și de la Fiul, și de aceea să ai aceleași țeluri, aceleași dorințe, da, să ai același gând și aceeași simțire cu Tatăl și cu Fiul! – Ce ar putea să fie mai înalt pe pământ și în cer? Cu adevărat, o expresie mai mare a harului nu ne putea fi oferită, și dimensiunea binecuvântărilor incluse în aceasta nu putem s-o cuprindem cu privirea. Fie ca noi să știm să prețuim caracterul înalt al acestei părtășii și să înaintăm în savurarea permanentă și crescândă a acesteia. Cu cât părtășia noastră cu Dumnezeu este mai profundă și mai permanentă, cu atât mai profundă și mai permanentă este și bucuria noastră, cu atât mai sfântă și mai fericită este umblarea noastră și cu atât mai puternică este mărturia noastră aici jos. În acest privilegiu de a avea părtășie cu Dumnezeu, Tată, și cu Fiul se include cerul însuși; căci armonia deplină cu Dumnezeu va constitui fericirea noastră acolo sus; și numai veșnicia va fi suficientă ca să savurăm acest privilegiu în toată dimensiunea lui.

A avea părtășie cu Dumnezeu Tatăl înseamnă: să ai aceiași sentință ca și Dumnezeu asupra păcatului, morții și lumii, și asupra lucrurilor temporale și veșnice, da, mai mult chiar, să fi umplut de gândurile Sale, de dorințele Sale, de sentimentele Sale și să fi în armonie cu căile și țelurile Sale. Hristos este subiectul inimii lui Dumnezeu; El este Fiul dragostei Sale. Și recunoașterea, înălțarea și glorificarea Fiului Său constituie ținta tuturor căilor și planurilor Sale. Dacă eu am deci părtășie cu Tatăl, atunci și eu voi avea plăcerea și bucuria mea în Hristos, și glorificarea Sa va fi dorința sufletului meu, scopul vieții mele. În mod corespunzător se vor constitui gândurile, cuvintele și căile mele.

În același timp părtășia noastră este cu Fiul lui Dumnezeu (1 Corinteni 1,9). Dar locul Lui de odihnă era «*sânul Tatălui*», dragostea Sa veșnică, în aceasta El a rămas permanent și de aceea singura Lui dorință permanentă a fost glorificarea Tatălui; și tot așa locul meu de odihnă va fi aceeași dragoste și glorificarea Tatălui va fi preocuparea permanentă a inimii mele, dacă eu am cu adevărat părtășie cu Isus.

O, în ce cerc de sentimente și relații dumnezeiești a adus puterea și harul lui Dumnezeu pe aceia care odinioară erau «*străini de viața lui Dumnezeu*», că noi am fost chemați și făcuți apți să avem parte de gândurile și sentimentele, la planurile și căile lui Dumnezeu, să fim în părtășie cu Tatăl și cu Fiul. –

Duhul Sfânt însă se străduiește să ne conducă tot mai mult în savurarea practică a privilegiilor noastre înalte și să ne mențină în această savurare. Domnul a făgăduit ucenicilor aceasta: *«Dar, când va veni Acela, Duhul adevărului, El vă va călăuzi în tot adevărul; pentru că nu va vorbi de la Sine Însuși, ci va vorbi ce va auzi și vă va face cunoscut cele viitoare. Acela Mă va glorifica, pentru că va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut. Tot ce are Tatăl este al meu; de aceea am spus că va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut.»* (Ioan 16,13-15) Și acum acest Duh lucrează în noi și locuiește în noi, pentru ca noi să ne uităm pe noi înșine și să ne pierdem în marea fără bariere a dragostei, care s-a deschis înaintea noastră! O, fie ca să dorim împreună cu poetul:

În loc să mă gândesc la mine,
M-afund în marea de iubire.

Sau să ne ținem strâns de gândurile și planurile noastre, în timp ce Dumnezeu vrea să ne facă cunoscut pe ale Sale? Mai au sentimentele și relațiile, în care am stat odinioară, încă valoare și putere de atracție, după ce am fost introduși în acelea ale Tatălui și ale Fiului? O, lăsați ca noi toți care ne numim copii ai lui Dumnezeu, prin puterea harului și a Duhului Sfânt să rămânem în apropierea Tatălui și a Fiului, și să umblăm în locul unde am fost aduși, și unde este partea noastră de drept. Să ne închinăm smeriți înaintea unui astfel de har și să năzuim după savurarea mai permanentă și mai profundă a părtășiei cu Tatăl și cu Fiul, spre lauda Numelui Său! Aceasta este chemarea noastră și fericirea noastră.

Un alt privilegiu al copiilor lui Dumnezeu este, că ei deja acum în Duhul au voie să locuiască și să umble în Casa Tatălui acolo sus. În fond aceasta este de la sine înțeles; căci unde altundeva să aibă un copil locul lui permanent de locuire, decât în casa Tatălui? Și cu toate acestea acest adevăr este necunoscut celor mai mulți credincioși. Ei gândesc cu privire la Casa Tatălui în sensul că ei vor intra în ea atunci când vor părăsi pământul acesta. Dar așa cum ne arată frumoasa pildă despre fiul pierdut, noi, cei care am fost printre străini, odată cu întoarcerea noastră la Dumnezeu am fost primiți în brațele de Tată ale lui Dumnezeu și în Casa Tatălui. Iertarea acordată de Tatăl și dragostea care se revarsă primește pe fiul, îl duce în casa părintească și îl îmbracă cu cele mai bune haine, îi pune inel pe mână și sandale în picioare. Veselia și bucuria umplu inima și casa. Au loc toate acestea abia în cer sau deja acum, atunci când omul se întoarce la Dumnezeu? – Cu siguranță fiecare păcătos întors la Dumnezeu va spune: „Am avut parte de toate acestea, atunci când m-am sculat și am venit la Dumnezeu, Tatăl meu.” Deci dacă așa este, cine vrea atunci să se îndoiască că de acum încolo casa Tatălui fericită este locuința permanentă a fiul întors înapoi? Aici locuiește el acum și de aici își face el lucrarea zilnică; inima lui locuiește aici chiar și în timp ce el lucrează, și aici el se reîntoarce permanent. În casa Tatălui, în apropierea Tatălui și la inima Sa este singurul lui loc de odihnă. El a gustat străinătatea, acolo l-a amenințat moartea crudă. – Exact așa este cu noi, iubite cititor, cei care am avut parte de harul lui Dumnezeu. Începând din momentul când am fost aduși din lumea rea, întunecată, la inima de Tată a lui Dumnezeu, începând din momentul când noi ne putem numi copii ai Săi, căminul și casa noastră părintească este acolo sus, unde locuiește Tatăl, și umblarea acolo în duh este partea noastră deja aici jos pe pământ. -

În pilda noastră, această parte înaltă, pe care noi o savurăm acum, este exprimată în cuvintele Tatălui: *«Aduceți vițelul cel îngrășat și înjunghiați-l, și să mâncăm și să ne veselim; pentru că acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit.»* - Deci la masa Tatălui este locul nostru ca copii preaiubiți. Și prin această „masă” nu se înțelege Masa Domnului, în jurul căreia noi ne strângem ca mădulare ale lui Hristos, ci este savurarea de care are parte inima în viața zilnică de minunata dragoste a Tatălui și bucuria de nespus a sufletului nostru, de a fi copii preaiubiți ai lui Dumnezeu, așa că noi ne-am găsit locul la inima Sa de Tată acum și în veșnicie!

În lucrurile pământești este așa, că acolo unde evenimente deosebite nu au deranjat intimitatea relațiilor, un copil iasă și intră cu libertate deplină în casa tatălui; nu trebuie să se întrebe dacă

are voie să vină sau să rămână; el se știe binevenit în casa tatălui și la locul lui, da, se simte lipsa lui când nu este prezent. Tot așa este și în casa lui Dumnezeu cu copiii Săi, deci în părtășia credincioșilor cu Dumnezeu, Tatăl lor. Bucuria lui Dumnezeu și plăcerea inimii Lui este să vadă pe copiii Săi umblând tot timpul în apropierea Sa. Dumnezeu voia să aibă în jurul Său copii preaiubiți și fericiți. Despre această dorință vorbesc multe modele și fapte din Vechiul Testament.

Dorința lui Dumnezeu și planul Său s-au împlinit în Isus Hristos, Fiul Său preaiubit. El, Singurul Fiu, a venit în lumea aceasta, a murit pentru dușmanii lui Dumnezeu și prin moartea și învierea Sa a devenit «*Întâiul născut dintre mai mulți frați*». Toți cei care cred în El, din toate semințiile pământului, sunt copii ai lui Dumnezeu. Dacă El, adevăratul bob de grâu, nu ar fi căzut în pământ și nu ar fi murit, ar fi rămas veșnic singur în poziția Sa și în savurarea dragostei de Tată a lui Dumnezeu (Ioan 12,24). Dar, veșnic fie aduse Lui mulțumiri, El S-a coborât în valurile morții, și acum pe baza lucrării de mântuire înfăptuite poate «*duce pe mulți fii la slavă*» (Evrei 2,10).

Acum Duhul Sfânt ne spune nouă credincioșilor nu numai: «*Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu*», ci Domnul ne lasă să știm și, că noi avem parte de simpatiile și dragostea Tatălui în aceeași măsură ca și El Însuși. (Ioan 17,23) Locul nostru este în casa Tatălui și la inima Tatălui. Acolo avem voie și trebuie să umblăm tot timpul în duhul și cu inima noastră. Și ușa casei acesteia și inimii acesteia nu este niciodată închisă pentru noi. Desigur, s-ar putea ca gândurile noastre nebune, căile și faptele noastre să ne țină pentru un timp departe de locul acela și prin aceasta să întrerupă părtășia noastră fericită cu Tatăl și cu Domnul Isus. Însă de îndată ce noi dăm la o parte obstacolul și, dacă sunt lucruri nejudicative, ne smerim înaintea lui Dumnezeu și «*ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate*.» Duhul lui Dumnezeu va conduce din nou inimile noastre înapoi, acolo unde este partea noastră binecuvântată, în părtășie cu Tatăl și cu Fiul, în această apropiere binecuvântată a lui Dumnezeu; și ferice de noi, dacă am învățat ceva din aceasta și de acum înainte să umblăm dependenți, permanent și fericiți în apropierea Tatălui, în casa Sa, lângă inima Sa. Privilegiul nostru este să mulțumim «*Tatălui, care ne-a învrednicit (sau ne-a făcut potriviiți) să avem parte de moștenirea sfinților în lumină*», care dorește să ne vadă umblând permanent în această lumină. Aici, în lumină, avem și părtășie unii cu alții, aceasta înseamnă cu toți aceia care sunt împreună cu noi copii ai lui Dumnezeu și «*au parte de chemarea cerească*».

Pe drept s-a spus uneori: credinciosul își are domiciliul în cer; de acolo el coboară în duhul în fiecare dimineață, ca să-și facă lucrul zilnic, dar în așa fel că inima lui rămâne acolo sus, unde este domiciliul și comoara lui; tot acolo se îndreaptă și sentimentele; și el se gândește la ceea ce este sus. Tot de acolo curg spre inima lui în osteneala și pericolele vieții zilnice, mângâiere și înțelepciune, putere și pace, și acolo se reîntoarce permanent, de îndată ce obligațiile de aici au fost îndeplinite. –

Da, fie ca totdeauna să fie așa cu noi! Așa a fost în chip desăvârșit cu Domnul nostru scump și preamărit, atunci când El a fost pe pământ. Pe când călătorea aici pe pământ și cu credincioșie Își făcea lucrarea, El era «*Singurul Fiu, care este în sânul Tatălui*», «*Fiul Omului, care este în cer*» (Ioan 1,18; 3,13).

În mod deosebit scrisoarea adresată «*sfinților și credincioșilor*» din Efes ne arată că toți răscumpărații, toți copiii lui Dumnezeu își au în același fel locul și domiciliul lor acolo unde este Hristos, cu toate că ei încă mai călătoresc pe pământ și au diferite forme de viață. Citim acolo, așa cum am amintit mai înainte, că Dumnezeu pe noi ca credincioși nu numai «*ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești în Hristos*», ci și El «*ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos*.» (Efeseni 1,3; 2,6) Ca unii care acum sunt acolo acasă și locuiesc acolo sus, noi trebuie să ne ocupăm aici pe pământ pozițiile diferite de viață și să ne îndeplinim atribuțiile ca bărbați, femei, părinți, copiii, stăpâni și slujitori. (Efeseni 5 și 6) Ca și «*copii preaiubiți*» ai lui Dumnezeu, ca «*imitatori ai lui Dumnezeu*», în Duhul Său, care este lumină și dragoste, noi toți trebuie să stăm aici în cercul propriu diferit de acțiune și să

slujim. O, ce câmp pentru noi, să glorificăm pe Dumnezeu și pentru oamenii din jurul nostru să le fim spre binecuvântare în lumea aceasta întunecată, sărmană! – Acesta este un privilegiu deosebit de minunat și de înalt, ca fii ai lui Dumnezeu, ca fiice ale lui Dumnezeu, care locuiesc acolo sus, să umblăm și să acționăm aici jos! Ce râuri de binecuvântare ar trebui totuși să iese din noi, dacă înțelegem acestea și le punem la inimă! – Scump cititor credincios, care ești un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu, nu se umple inima ta cu mulțumire și putere la faptul că tu știi că aici jos ai voie să-L prezinți pe Dumnezeu, Tatăl, în ființa Sa și în caracterul Său? – Domnul nostru a făcut aceasta în chip desăvârșit: «*Singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.*» Dar în măsura în care suntem la sânul Tatălui, în părtășia și liniștea intimă cu El, în aceeași măsură Îl vom face și noi cunoscut! Aceasta este însă chemarea noastră, privilegiul nostru, în care ne-a introdus Isus, Salvatorul nostru, ca «*Întâiul născut dintre mai mulți frați*», după ce El ne-a eliberat de păcat și de puterea lui satan. – După ce El a făcut cunoscut alor Săi, că Dumnezeul Său a devenit acum și Dumnezeul lor, și Tatăl Său a devenit acum și Tatăl lor, El le spune: «*Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi!*» (Ioan 20,17.21) Și pentru ce a fost El trimis? Să facă cunoscut pe Dumnezeu, Tatăl, «*să vestească captivilor eliberarea și orbilor vederea, să pună pe cei zdrobiți în libertate, să vestească anul plăcut al Domnului.*» (Luca 4,18) Ah, facem noi aceasta? Ne dăm noi silința să-L urmăm pe Domnul în această slujbă binecuvântată? Cum ar trebui «*dragostea lui Hristos*» să ne facă să spunem semenilor noștri sărmani, care călătoresc fără mântuire și fără pace în întâmpinarea veșniciei: «*Împăcați-vă cu Dumnezeu!*» - O, să ne gândim la harul minunat primit și la poziția cerească de a fi fiii și fiicele lui Dumnezeu; și să dorim să revelăm gândul și caracterul Tatălui nostru, așa cum a făcut Domnul nostru în chip desăvârșit și tot timpul aici pe pământ! – Satan dorește în viața noastră zilnică și practică să ne alunge de pe poziția noastră cerească sau chiar să ne împiedice s-o ocupăm cu toată inima. De aceea noi – copiii lui Dumnezeu – să purtăm «*armura completă a lui Dumnezeu*», ca să rezistăm biruitori în lupta cu «*puterile spirituale ale răutății din locurile cerești*». Și în ce constă această armură ne arată de asemenea această epistolă minunată adresată credincioșilor din Efes. (Efeseni 6,10-12)

O, haideți să privim deja acum în adevăr cerul ca patrie a noastră, ca loc al înviorării și bucuriei noastre, al liniștii și puterii și să-l luăm în inima noastră. Atunci vom prezenta cu credințioșie în lumea aceasta caracterul lui Dumnezeu, Tatăl nostru, și al casei Sale; prin harul lui Dumnezeu unele suflete, care acum merg încă pe căi rătăcite, se vor simți atunci constrânse prin mărturia noastră să caute și să preamărească pe acest Dumnezeu minunat, care este lumină și dragoste. Ce trist, că așa de mulți credincioși nu cunosc poziția lor cerească sau se mulțumesc să stea din când în când puțin în apropierea lui Dumnezeu, în timp ce ei cea mai mare parte a timpului lor îl petrec fără adevărata părtășie cu Dumnezeu. Ei caută atât ocupația cât și recreerea sufletului lor probabil în lucrurile lumii acesteia, în afara casei Tatălui; și în felul acesta abia dacă cunosc inima și gândurile Tatălui, și de aceea se ajunge că ei mai degrabă deformează decât prezintă caracterul lui Dumnezeu și al casei Sale înaintea oamenilor. Ce pierdere este aceasta pentru Dumnezeu, pentru ei și pentru alții! Dimpotrivă, ce binecuvântați sunt credincioșii care poposesc cu plăcere și mult timp în apropierea lui Dumnezeu. Deja psalmistul spunea: «*Ferice de cei care locuiesc în casa Ta; ei Te vor lăuda fără încetare!*» (Psalm 84,4) Realmente, numai aici, în apropierea lui Dumnezeu și în părtășie cu El putem să fim binecuvântați și să fim spre binecuvântare! –

Dar dacă am crede și am recunoaște mai deplin cât de nespus de mult suntem noi iubiți de Dumnezeu, cum întreaga și deplina Lui dragoste este îndreptată spre noi, și înainte de toate ce ne revelează crucea lui Hristos, atunci cu siguranță inimile noastre ar poposii mai mult în apropierea Sa, ceea ce Își dorește așa de mult inima Sa de Tată. Vai! Și să nu gândim că nu ar însemna nimic, dacă savurăm puțin dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu, sau chiar îi acordăm o mică valoare, nu ne bazăm pe ea și nu îi acordăm încredere deplină! – Cât de mult S-a ostenit Domnul tot timpul, ca să ne convingă de dragostea deplină și minunată a lui Dumnezeu. Cu câtă plăcere și cât de des a vorbit El cu ucenicii Săi despre ea! Voința lui Dumnezeu are ca scop fericirea

noastră (Ioan 6,40); mâinile Tatălui ne țin veșnic strâns, așa că nimeni și nimic nu ne poate smulge din ele (Ioan 10,29); locuința Tatălui este deschisă și pregătită pentru noi (Ioan 14,2); disciplina Tatălui ne curăță spre binele nostru suprem (Ioan 15,1.2); urechea Tatălui este deschisă pentru noi (Ioan 16,23.24); inima Tatălui este îndreptată spre noi (Ioan 16,27); El nu poate să ne iubească mai deplin și mai intim. (Ioan 17,23.26) Tot așa vorbește și Duhul Sfânt despre marea dragoste de Tată a lui Dumnezeu față de ai Săi, așa cum găsim în scrisorile apostolilor. Cu adevărat, dragostea lui Dumnezeu «față de noi», «în noi» și «cu noi» (1 Ioan 4,9.12.17) nu ar putea să facă mai mult pentru noi, nu ar putea să ne dăruiască privilegii și binecuvântări mai mari pe pământul acesta sărman și curând în slava veșnică, decât a făcut.

Cititor scump, niciodată în timp și în veșnicie nu vom putea înțelege dragostea lui Dumnezeu în profunzimea ei, și tot așa nu vom putea înțelege pe deplin nici binecuvântările pe care ni le-a dăruit și pe cele care le ține pregătite pentru noi această dragoste. Dar haideți să ne rugăm lui Dumnezeu, ca El să ne lumineze ochii inimii, ca să ne reveleze pe deplin dragostea Sa. (Efeseni 3,14-21) Da, fie ca noi să creștem și să ne dezvoltăm în cunoașterea și în savurarea dragostei Tatălui! Fie ca noi să fim tot mai mult înrădăcinați în credința în dragostea lui Dumnezeu și să fim întemeiați și să ne bucurăm tot mai mult și mai profund de ea, spre lauda harului și slavei Sale. O, să ne gândim că odinioară eram «*fără Dumnezeu și fără nădejde în lume*», că păcatele noastre ne-au despărțit de Dumnezeu și trebuiau să ne excludă pentru veșnicie din apropierea și părtașia Lui sfântă, pe noi cei care acum suntem copiii preaiubiți ai lui Dumnezeu, moștenitorii Săi și moștenitori împreună cu Hristos; că numai sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, a putut să ne curețe și să ne salveze, și el ne-a curățit și ne-a salvat! Să ne gândim la ce a făcut harul Său pentru noi, ce dovezi de netăgăduit avem noi pentru ceea ce este Dumnezeu pentru noi. Noi am crezut și am cunoscut dragostea Sa în dăruirea la moarte a Fiului Său, și acum cu plăcere El ne face să vedem și să savurăm pe cale bogăția dragostei inimii Sale de Tată. Noi putem lua acum din plinătatea Lui har după har, trebuie numai să ne deschidem larg gura și El vrea s-o umple.

Și Duhul Sfânt se ostenește să ne introducă în savurarea a tot ce Dumnezeu a obținut pentru noi în Isus Hristos și ne dă în siguranță. De aceea haideți să privim cu mai multă încredere și mai multă certitudine decât până acum dragostea lui Dumnezeu și cu acea îndrăzneală sfântă, la care ne încurajează Cuvântul lui Dumnezeu, să apucăm și să savurăm privilegiile și binecuvântările care le-a câștigat dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Bucuria și dorința Tatălui este să ne vadă pe deplin fericiți și mulțumiți înaintea feței Sale; și adevărata cunoaștere a dragostei Sale desăvârșite ne face liniștiți, puternici și credincioși.

Haideți, cu inimi mulțumitoare să mărturisim și să lăudăm:

O, Doamne, unde vom găsi,
Un Tată ca și Tine?
Tu ne iubești și zi de zi
Ne dai puteri divine.
Cât vom trăi,
Ce ne-ar lipsi,
Când Te avem ca Tată,
Dăruitor a toate?

Capitolul 12

Partea veșnică viitoare și căminul copiilor lui Dumnezeu

După ce am studiat întrucâtva familia lui Dumnezeu în relațiile ei diferite și în binecuvântările ei minunate și înalte, în drepturile și obligațiile ei, ne mai rămâne să aruncăm o privire asupra slavei viitoare a copiilor lui Dumnezeu și la partea și locuința lor veșnică. Pentru aceasta vom pleca de la un loc cunoscut din epistola către Romani. Citim acolo despre un plan, pe care Dumnezeu l-a alcătuit înainte de întemeierea lumii în Hristos referitor la toți copiii Săi, cu privire la ținta lor finală și la partea lor veșnică, și la care El ține ferm. Acolo se spune: *«Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său. Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut dintre mulți frați. Iar pe cei care i-a rânduit dinainte, pe aceștia i-a și chemat; și pe cei care i-a chemat, pe aceștia i-a și îndreptățit; iar pe cei care i-a îndreptățit, pe aceștia i-a și glorificat.»* (Romani 8,28-30) În primul rând aflăm aici, că din veșnicie Dumnezeu a avut planul să ne strângă pe noi, cei pierduți de odinioară, în jurul Său ca și copii preaiubiți și să ne facă pe toți asemenea chipului Fiului Său, *«pentru ca El să fie Cel întâi-născut dintre mulți frați.»*

Ce plan minunat, dacă ne gândim cine am fost și cine suntem noi în noi înșine! – Aici vedem bogăția harului lui Dumnezeu ca niciunde altundeva! Dumnezeu a vrut nu numai să arate îndurare față de păcătoșii vinovați, vrednici de condamnare, să salveze pe dușmanii Săi, să ispășească vina lor și să le ierte pentru veșnicie toate păcatele, nu, El a vrut să-i facă copii ai Săi și să-i transforme pe toți în chipul Fiului dragostei Sale. Ei trebuie să fie *«ca El»* în slava veșnică. – Ce plan din partea lui Dumnezeu! Ce țel minunat, pe care El Și l-a pus înainte cu privire la noi! – Deci slava copiilor lui Dumnezeu va consta în aceea, că ei vor fi uniți veșnic cu Fiul lui Dumnezeu acolo sus în Casa Tatălui, și anume transformați asemenea chipului Său. Această asemănare cu Fiul lui Dumnezeu, la care este chemat și destinat fiecare credincios, se va obține și se va desăvârși în momentul când va reveni Domnul Isus ca să conducă pe ai Săi din lumea aceasta în Casa Tatălui. – Când după aceea Fiul lui Dumnezeu va veni iarăși pe pământ împreună cu ai Săi, ca să judece lumea, această asemănare minunată a celor răscumparați cu El, Salvatorul lor și Domnul slavei, va fi văzută de toată lumea și El va fi admirat în ei.

Că această asemănare a copiilor lui Dumnezeu cu Isus se extinde numai la slava pe care Domnul o posedă ca Omul glorificat și nu și la filiațiunea Sa veșnică și Dumnezeirea Lui, este de la sine înțeles pentru toți cei care au o oarecare măsură de înțelegere spirituală. În slava Sa personală, dumnezeiască, El rămâne unic. Cum am putea noi împărtăși împreună cu El acestea? Noi le vom vedea numai. Aceasta este *«slava, pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea»*, slava Persoanei Sale ca a **singurului** Fiu al Tatălui. (Ioan 17,24) Ca singurul și veșnicul Fiu al dragostei Sale, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ocupă singur locul Său. Dimpotrivă, ca Omul glorificat, ca și Cap al noii creații, El este *«Întâiul născut dintre mai mulți frați»*; și în această poziție El ne face să avem parte de tot ce El a moștenit ca *«Fiu al omului»*. Aici El spune: *«Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu.»* (Ioan 17,22) Aici Domnul vorbește nu numai despre „privirea” slavei Sale, așa cum face după aceea (în versetul 24), nu, noi avem dreptul să avem parte de ea și să o savurăm veșnic.

O, cu cât mai mult și nespus de mare este această asemănare cu Isus, Domnul, decât numai simpla mântuire prin El de vina păcatelor noastre și de răsplata și condamnarea dreaptă veșnică! – Dumnezeu însă a alcătuit acest plan nu numai ca să dovedească toată bogăția dragostei Sale și a harului Său față de noi, dușmanii Lui, ci în primul rând din pricina slavei Fiului Său preaiubit. Hristos este începând din veșnicie subiectul dragostei și al buneii plăcerii a lui Dumnezeu, punctul central al tuturor hotărârilor Sale, al gândurilor și căilor Sale. Deja când El a creat pe Adam, Hristos și slava lui Hristos era înaintea ochilor Săi. Și introducerea expresiei *«sămânța femeii»* era de fapt nu un gând ulterior al lui Dumnezeu, nu era un simplu mijloc ca să repare

pagubele și să vindece nenorocirea nespus de mare care a venit în lume prin păcat, prin viclenia lui satan și prin nebunia și neascultarea primilor oameni, nu, era nespus mai mult: era prezentarea tainei și a planului veșnic al lui Dumnezeu, să glorifice veșnic pe Fiul Său. – Mai întâi Adam, omul responsabil, era chipul lui Dumnezeu și reprezentantul Lui pe pământ; el era subiectul favorii lui Dumnezeu, înconjurat de dovezile dragostei Sale, care ar fi trebuit să-l încurajeze să rămână în relațiile binecuvântate de dependență de Dumnezeu și ascultare de El. Dar noi știm, el a căzut, și căderea lui a adus toată nenorocirea în lume. Dușmanul a biruit. Însă tocmai triumful dușmanului a oferit lui Dumnezeu ocazia pentru revelarea «*ultimului Adam*», «*Om al doilea, din cer*». El este acum Omul care va împlini toate gândurile și hotărârile lui Dumnezeu. Și că El, Cel care a înfăptuit lucrarea de mântuire, cu valabilitate veșnică, spre lauda lui Dumnezeu și spre mântuirea alor Săi, să fie recunoscut și glorificat, acesta este planul de nezguduit al lui Dumnezeu, este voia Tatălui. (Filipeni 2,9-11) Și tot ce Dumnezeu ne-a făcut, unde ne-a adus și pentru ce ne-a făcut, toate au avut loc și vor avea loc, pentru ca prin aceasta Hristos să fie glorificat și gloria Sa să fie mărită prin noi. Și în noi se va vedea toată veșnicia numai slava Sa. Pe drept se spune într-o cântare:

Și acolo când vom sta
Veșnic proslăviți cu Tine,
Va vedea în noi oricine,
Doamne, numai slava Ta!

Deja la arătarea Sa împreună cu noi Domnul va fi «*glorificat în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei care au crezut*». (2 Tesaloniceni 1,10) Dar în mod deosebit aceasta va avea loc în Casa Tatălui în slava veșnică. O inimă care iubește pe Isus și este în armonie cu gândurile și căile lui Dumnezeu se va bucura nespus de mult de planul lui Dumnezeu și cu bucurie va intona în strigătul: «*Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă-I glorie*» (Psalm 115,1).

Deja acum se spune cu privire la poziția noastră în Hristos înaintea lui Dumnezeu: «*Asemenea Celui ceresc, așa sunt și cei cerești*» și: «*Așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta*» (1 Corinteni 15,48; 1 Ioan 4,17) Dacă privim starea noastră, trebuie să spunem că noi încă nu am ajuns să fim asemenea chipului lui Hristos. Lucrarea lui Dumnezeu, acțiunea Duhului Sfânt în noi, care are ca scop să ne transforme spiritual în chipul Domnului Isus, nu este încă terminată, ci continuă atâta timp cât noi călătorim aici jos. Cităm iarăși cuvintele apostolului: «*Iar noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie, de Domnul, de Duhul.*» Și credincioșilor din Filipi același apostol scrie: «*Sunt încredințat că Acela care a început în voi o bună lucrare, o va duce la capăt până în ziua lui Isus Hristos.*» (2 Corinteni 3,18; Filipeni 1,6) Așa cum am arătat deja mai înainte, această transformare lăuntrică a credincioșilor are loc treptat; ea înaintează până în ziua lui Isus Hristos, până în clipa binecuvântată și mult dorită, când Îl vom vedea așa cum este. Ea constituie «*buna lucrare*», pe care Dumnezeu prin Duhul Sfânt o face cu noi și în sufletele noastre, ca să ne conducă la ținta sublimă, pe care El și-a pus-o în legătură cu noi, ca noi să devenim «*asemenea chipului Fiului Său*».

Al doilea punct, care ne întâmpină așa de minunat în locul citat mai sus din Romani 8, este cuvântul apostolului, că toate lucrurile, de care avem parte aici pe pământ, trebuie să slujească și să lucreze împreună, ca să ne conducă tot mai mult la țelul minunat al asemănării cu chipul lui Isus. – Desigur, lucrarea de mântuire a Domnului Isus la cruce, jertfa Sa scumpă, constituie și rămâne singurul fundament al mântuirii noastre mari și veșnice, fiind singura care face posibilă transformarea noastră în chipul lui Isus; dar cât de minunat este să auzim, că acum nimic nu ne mai întâmpină întâmplător, nimic din această lume plină de schimbări nu ne mai poate lovi întâmplător, că acum toate trebuie să slujească planului lui Dumnezeu, ca să ne facă, pe noi, copiii Săi, asemenea chipului Fiului Său. Scriitorul inspirat ne spune, așa cum am amintit deja: «*Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu,*

pentru cei care sunt chemați planului Său. **Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său.**» - Un minunat „pentru că”, care ne dă cheia pentru înțelegerea corectă și pentru evaluarea corectă a tuturor lucrurilor care ne întâmpină pe pământ, pe noi, copiii lui Dumnezeu, fie ele mari sau mici, ușoare sau grele. Toate încercările, prin care Dumnezeu încearcă credința noastră, toate necazurile și suferințele, prin care El exersează sufletul nostru, toate prigoanele, greutățile, pericolele și luptele prin care ne conduce mâna Sa pe pământ, sunt rânduite și hotărâte ca să ne transforme într-un chip asemenea lui Hristos. În felul acesta tot ce ne întâmpină trebuie să lucreze împreună spre binele nostru; ce mângâiere! Atât amarul cât și dulceața, atât boala cât și sănătatea, lipsa și sărăcia, suferința și bucuria, toate și orice de pe pământ în mâna lui Dumnezeu vor contribui să facă sufletul nostru asemenea lui Hristos, să ne conducă mai aproape de țelul nostru sublim, să fim asemenea lui Hristos. Uneori din cauza necazurilor și plăgilor multe ne simțim ispitii să strigăm ca și Iacov: *«Toate acestea sunt împotriva mea!»* (Geneza 42,36) dar Dumnezeu Își are mâna în toate, și El nu va permite nimic ce nu ar fi de folos și nu ar sluji planului Său bogat de har și minunat cu noi. În toate câte vin asupra noastră, El are permanent în vedere planul Său, ținta Sa cu noi: noi trebuie să devenim asemenea lui Isus, Fiul Său preaiubit.

Dacă vom privi un sculptor în atelierul său, cum lucrează la opera sa de artă, vom vedea că se folosește de unelte diferite. Dar dacă el ia ciocanul acesta sau acela, dacă lucrează cu o dală mare sau cu una mică, nu trebuie să ne temem că el va distruge blocul de marmură, sau îl va strica: la fiecare lovitură și la fiecare bătaie, la tot ce face, el păstrează înaintea ochilor chipul care s-a născut în duhul lui și pe care vrea să-l obțină din piatra rece. Fiecare lovitură dată blocului de marmură îl duce mai aproape de ținta finală, de împlinire. Și când în cele din urmă opera de artă, statuia minunată, stă gata înaintea ochilor spectatorilor și cu solemnitate este dezvăluită înaintea întregului popor, se va spune: „Lucrarea laudă pe maestru”. Se va vedea cât de mult a iubit artistul lucrarea sa, cu câtă sârguință a lucrat la ea. Și cum gândurile și idealurile s-au materializat în acel chip, și maestrul va avea parte de plată și onoare.

Dumnezeu face acum ceea ce nimeni nu poate face, El face din păcătoși copii ai lui Dumnezeu și apoi îi transformă, pe ei, care odinioară în gândurile lor erau dușmanii Lui, în chipul minunat al Fiului Său. Ce plan! Dar plini de încredere putem spune: ce Și-a propus, ce vrea să aibă, curând se vor realiza, în scopul Său și după dorința Sa.

Da, Dumnezeu nu se oprește la jumătatea drumului. El Își realizează lucrarea și Își împlinește gândurile în chip minunat. Ce mângâiere puternică ne oferă conștiința, că Dumnezeu, prin tot ce El trimite și permite, vrea să ne ducă mai aproape de minunata țintă finală, asemănarea cu chipul Fiului Său. Așa știm de exemplu, Dumnezeu nu ne pedepsește niciodată, deoarece El are plăcere să întristeze (Plângerile lui Ieremia 3,33), și ca și cum ar vrea să bată grâul, atunci când îl treieră (Isaia 28,26-28), nu, ci numai spre folos, pentru ca sufletul nostru să se transforme asemenea chipului Fiului Său și potrivit cu slava la care suntem chemați. Da, *«aceasta vine de la Domnul oștirilor. El este minunat în sfat, mare în înțelepciune.»* (Isaia 28,29) Apostolul Pavel, care a suferit mai mult decât noi toți, spune: *«De aceea, nu cădem de oboseală, și chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, totuși cel dinăuntru se înnoiește zi de zi. Pentru că necazul nostru ușor de o clipă lucrează pentru noi, mai presus de orice măsură, o greutate eternă de glorie.»* *«Socotesc că suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu gloria viitoare, care va fi descoperită față de noi.»* (2 Corinteni 4,16.17; Romani 8,18) Suferințele prin care noi suntem crescuți și curățiți stau în cea mai strânsă legătură cu slava pe care noi curând o vom obține la Hristos și cu Hristos. –

Fie ca ochii noștri să se odihnească pe Acela în al cărui chip vom fi transformați! Tocmai în mijlocul tuturor încercărilor, prin faptul că în duh privim la El, noi devenim asemenea Lui; nu însă, dacă noi ne preocupăm cu noi înșine și cu suferințele noastre.

Fiecare credincios, în ceea ce privește poziția sa, a fost adus acolo, că el poate privi slava lui Dumnezeu pe fața lui Hristos fără frică și fără acoperitoare, cu fața descoperită, și o poate admira. Dar numai în măsura în care noi ne bucurăm practic de această poziție și ochiul credinței

noastre este îndreptat cu adevărat spre Hristos Cel glorificat, Îi va reuși Duhului Sfânt să alcătuiască sufletul nostru aici jos asemenea marelui nostru Model și în felul acesta să ne conducă de la o slavă lăuntrică la alta. O, fie ca nici un copil preaiubit al lui Dumnezeu să nu stea indiferent de această acțiune binecuvântată a Duhului sau chiar să se încuie față de ea – urmările unei astfel de atitudini cu siguranță se vor întinde până în veșnicie – ci fie ca noi să oferim loc suficient Duhului lui Dumnezeu în noi, ca prin căile și mijloacele mărețe, pe care Dumnezeu le întrebuițează din afară asupra noastră, să ne modeleze asemenea chipului lui Hristos. Asemenea Lui, Cel blând și smerit cu inima, trebuie să devenim noi tot mai mult, până când odată acolo sus vom fi total transformați în chipul Lui. Da, fie ca slava minunată, pe care noi astăzi o privim în Hristos înălțat la dreapta lui Dumnezeu, să-și pună amprenta pe sufletul nostru, pe umblarea și ființa noastră. Aceasta este dorința lui Dumnezeu pentru noi, ca deja aici «*Hristos să ia chip în noi.*» (Galateni 4,19) Ah, haideți să păstrăm în amintire planul lui Dumnezeu cu noi, haideți să fim ca lutul în mâna olarului! (Romani 9,23) Lucrarea este lucrarea lui Dumnezeu, dar El folosește mijloace și căi ca să ne formeze; și dacă dorința noastră sinceră este să devenim asemenea Domnului, atunci aceasta va avea loc; vom crește și ne vom maturiza în harul și cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos. – În El, Omul glorificat la dreapta lui Dumnezeu, sunt unite și întrupate toate virtuțile, toate frumusețile morale și toate slăvile, și când privim la El, așa cum ni-L prezintă Cuvântul Său și Duhul Său, ne vom transforma și ne vom forma asemenea Lui. Vom reflecta frumusețea Lui. Așa cum noi suntem deja acum spre lauda harului lui Dumnezeu, tot așa vom fi cu siguranță cândva – uniți cu Hristos și complet transformați în chipul Lui – spre lauda gloriei lui Dumnezeu. Și așa după cum «*înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu este făcută cunoscut acum, prin Adunare, stăpânirilor și autorităților cerești*», tot așa în veșnicie Dumnezeu va face cunoscut bogăția slavei Sale față de noi și prin noi. (Efeseni 1,6.14; 3,10)

Dacă până acum am vorbit aproape exclusiv despre transformarea lăuntrică a credincioșilor în chipul lui Hristos, despre lucrarea continuă a harului și a Duhului lui Dumnezeu în noi, care se va vedea abia atunci când vom vedea pe Domnul față către față, trebuie să spunem un cuvânt și despre schimbarea și transformarea trupului nostru, care va avea loc. – În ceea ce privește poziția noastră noi suntem deja «*în locurile cerești*», dar încă mai purtăm «*chipul celui din țărână*», aceasta înseamnă, trupul alcătuit asemenea trupului primului Adam și de aceea este supus morții. Este adevărat că avem «*cele dintâi roade ale Duhului*», dar noi încă mai purtăm «*această comoară în vase pământești.*» Deci în ceea ce privește trupul nu suntem încă asemenea Fiului lui Dumnezeu. În privința aceasta «*așteptăm înfierea, răscumpărarea trupului nostru*». (Romani 8,23) De aceea în ceea ce privește partea exterioară noi nu suntem încă cunoscuți ca fiii ai lui Dumnezeu. Poetul spune, după ce mai înainte a cântat gloria lăuntrică a copiilor lui Dumnezeu, corect despre ei:

În rest, ei sunt ai lui Adam copii firești,
Și-i poartă, de asemeni, chipul pământesc,
Suferind în trup ca ceilalți păcătoși firești,
Mănâncă, beau, așa cum toți obișnuiesc.

În problemele trupești,
Când dorm, și-n acțiunile firești,
Nu poți altfel de ceilalți să-i deosebești,
Decât prin renunțări la poftele lumești.

Scumpul nostru Domn, El Însuși, când a fost aici jos pe pământ, nu a fost recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu: «*El era în lume, și lumea nu L-a cunoscut.*» Se spunea: «*Nu este acesta Fiul tâmplarului?*» «*Nu este acesta Fiul lui Iosif?*» (Marcu 6,3; Luca 4,22) Numai ochiul credinței L-a recunoscut ca «*Unicul Fiu de la Tatăl, plin de har și de adevăr*». Când Petru a mărturisit: «*Tu*

ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu», atunci Isus i-a zis: «Ferice de tine, Simon, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele (simțul tău natural) ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.» (Matei 16,16.17) Tot așa și credincioșii poartă același trup al smereniei, ca toți ceilalți oameni. Desigur, acesta nu mai slujește păcatului, ci prin har a devenit un templu al Duhului Sfânt; de asemenea, nu mai dăm păcatului mădularele noastre ca unelte ale nedreptății, ci ne dăm pe noi înșine lui Dumnezeu, ca vii din morți cum eram; și dăm lui Dumnezeu mădularele noastre ca unelte ale dreptății. (Romani 6,12.13) Cu toate acestea trupul nostru este numai o „colibă” șubredă, un „vas de pământ”, care nu poate moșteni Împărăția lui Dumnezeu, ci trebuie transformat, înainte ca să fim introduși în cer. (Compară cu 1 Corinteni 6,19; 2 Corinteni 5,1.4.7; 1 Corinteni 15,50) Viața nouă, pe care am primit-o, nu este încă vizibilă în exterior, cu toate că ea se recunoaște în ceea ce facem și în ceea ce nu facem. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: «Viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu». Momentul «descoperirii fiilor lui Dumnezeu» înaintea lumii întregi nu mai este departe. Și «când Se va arăta Hristos, care este viața noastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie.» (Coloseni 3,4) Da, preaiubiților, scumpul nostru Domn va reveni; și El ne strigă: «Eu vin curând!» «Cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-Și supune chiar toate lucrurile.» (Filipeni 3,20.21) Când însă va avea loc aceasta, și va avea loc în curând la sosirea Domnului nostru, atunci se va împlini planul lui Dumnezeu cu privire la noi: «Vom fi ca El (ca Hristos), căci Îl vom vedea cum este». (1 Ioan 3,3) Până atunci transformarea noastră lăuntrică va avea loc din treaptă în treaptă; transformarea trupului nostru, dimpotrivă, va avea loc într-o clipă: «Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Pentru că trâmbița va suna și morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Pentru că putrezirea aceasta trebuie să se îmbrace în neputrezire și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire. ... Atunci va fi împlinit cuvântul scris: „Moartea a fost înghițită de victorie”, „Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este victoria, moarte?” ... Dar mulțumiri fie lui Dumnezeu, care ne dă victoria prin Domnul nostru Isus Hristos.» (1 Corinteni 15,51-57) – Apostolul ne scrie în continuare: «Pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos», și anume, «în neputrezire», «în glorie» și «în putere», cu un «trup spiritual (aceasta înseamnă transfigurat)» (1 Tesaloniceni 4,16; 1 Corinteni 15,42-45). Și noi, cei care încă mai călătorim pe pământ, vom fi într-o clipă «îmbrăcați cu locuința noastră cea din cer». (2 Corinteni 5,2) Deja aici noi, «cei care suntem lipiți de Domnul, suntem un duh cu El», aceasta înseamnă legați cu El prin Duhul Sfânt, așa că noi alcătuim un întreg cu El. Noi mai știm și că El, Cel care sfințește, și aceia, care sunt sfințiți, sunt toți din Unul, de aceea El nu se rușinează să ne numească frații Lui. Tot așa citim: El, «Cel care L-a înviat pe Hristos dintre morți va face vii și trupurile voastre muritoare, datorită Duhului Său care locuiește în voi.» (Romani 8,11) Toți cei care au adormit în Hristos, la venirea Sa vor ieși din morminte spre învierea vieții (Ioan 5,29). Apoi toți credincioșii, care vor fi atunci în viață, nu vor mai vedea nicidecum moartea. Ce este muritor în ei va fi «înghițit» de viață, ce este slăbiciune va fi îmbrăcat cu putere, ce este lipsit de cinste va fi îmbrăcat cu glorie. Ce clipă minunată va fi aceasta! Domnul Însuși o dorește foarte mult.

Venirea Domnului pentru a ne lua și a ne răpi în slavă constituie, așa cum am văzut mai înainte, speranța propriu-zisă a miresei lui Hristos sau a tuturor copiilor lui Dumnezeu. Fie ca noi să așteptăm cu dorință fierbinte «să fim îmbrăcați cu locuința noastră cea din cer» și «să fim pentru totdeauna la Domnul». – Împreună cu noi suspină întreaga creație; și ea așteaptă cu o dorință vie descoperirea fiilor lui Dumnezeu; căci atunci, când Hristos va fi arătat împreună cu ai Săi în glorie, și creatura va fi eliberată de blestemul păcatului omului și de robia stricăciunii (Romani 8,21). Atunci, așa cum a prorocit Maleahi, peste lumea sărmană «va răsări Soarele dreptății cu vindecarea în aripile Lui» și va fi venit «mult dorita dimineață fără nori». (Maleahi

4,2; 2 Samuel 23,4) Dar oricât de binecuvântată va fi atunci partea lui Israel pe pământ și partea națiunilor împreună cu Israel, totuși partea copiilor lui Dumnezeu este mult mai minunată în cer; ei sunt uniți cu Hristos și vor fi asemenea Lui, «*Fiului Omului*», după trup, suflet și duh. Ceea ce El le-a câștigat prin sângele Său prețios, va fi atunci văzut la ei și în ei și va fi revelat înaintea lumii întregi: gloria Sa. Hristos va chema la Sine pe mireasa Sa cerească înainte de strângerea lui Israel și înaintea zilelor grele de judecată, și o va prezenta «*Lui Însuși glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora.*»

De aceea haideți, noi, cei care am devenit proprietatea prețioasă a Domnului, să avem această speranță în El, să ne curățim, după cum El Însuși este curat, și anume «*de orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu.*» (1 Ioan 3,3; 2 Corinteni 7,1)

Acum, la sfârșitul studiului, să ne îndreptăm scurt privirea spre locuința viitoare a copiilor lui Dumnezeu. Putem face aceasta. Domnul nostru scump Însuși a îndreptat privirile ucenicilor întristați spre locuința lor veșnică, atunci când a trebuit să le spună, că în curând Se va despărți de ei și din lumea aceasta Se va reîntoarce la Tatăl Său. Cuvintele Lui sunt bogate în mângâiere și învățătură pentru inimile noastre: «*Să nu vi se tulbure inima; voi credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc; și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.*» (Ioan 14,1-3)

Până acum ucenicii au avut pe Domnul în mijlocul lor; acum El îi părăsea, și după înfăptuirea lucrării de ispășire se va reîntoarce în cer, așa că de atunci înainte El era pentru ei subiectul credinței. Așa după cum ei au crezut în Dumnezeu, fără să-L vadă, tot așa de atunci înainte ei trebuiau să creadă și în El, Fiul lui Dumnezeu, fără să-L vadă. Atâta timp cât El a fost la ei, El le-a revelat pe Tatăl, și acum El le îndreaptă privirea în sus spre casa Tatălui și le arată că de acum patria lor va fi acolo. – Ce prețios este aceasta pentru noi toți cei care credem în Isus și prin El am devenit copiii lui Dumnezeu. Casa cerească a Tatălui este patria noastră; acolo vom locui toată veșnicia! – Deja acum noi trebuie să umblăm acolo în duh, așa cum am auzit, dar când va veni Isus, Luceafărul strălucitor de dimineață, pe care Îl așteptăm, atunci vom fi îmbrăcați peste trupurile acestea cu trupuri glorficate sau, dacă mai înainte am adormit în El, vom fi treziți și vom fi introduși de El Însuși acolo sus.

Dumnezeu are multe locuințe în casa Sa, și El dorește ca ea să devină plină. (Luca 14) Dar cum ar fi putut astfel de ființe, așa cum eram noi de la natură, să pășească vreodată în locașurile sfinte ale cerului, dacă Isus nu S-ar fi coborât pe pământ și nu ne-ar fi făcut potriviiți și pregătiți pentru prezența lui Dumnezeu și pentru casa Tatălui, și dacă El nu S-ar fi dus înaintea noastră acolo, ca să ne pregătească acolo un loc? Da, Fiul lui Dumnezeu a trebuit mai înainte să intre în Locul Preasfânt de acolo de sus cu propriul Său sânge, aceasta înseamnă, să apară înaintea lui Dumnezeu cu dovezile înfăptuirii anulării păcatelor și a mântuirii, înainte ca vreunul din noi să poată ajunge acolo. De aceea epistola către Evrei spune: «*I se cuvenea Aceluia pentru care sunt toate și prin care sunt toate, aducând pe mulți fii la glorie, să desăvârșească¹⁴ prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor.*» (Evrei 2,10) Cu alte cuvinte: în sfințenia și dreptatea Sa Dumnezeu era dator față de Isus, pe care El L-a lăsat să sufere pentru păcatele acelora, cărora El voia să le obțină un loc în slavă. Numai pe calea suferințelor și a morții a putut Isus să obțină dreptul de a deveni Salvatorul păcătoșilor pierduți, ca să-i ducă la slavă. – Și veșnic să fie Domnul preamărit, El S-a coborât pentru noi în valurile întunecate ale morții, și El S-a ridicat biruitor în cer pentru noi.

De când Isus Hristos este ca Omul glorficat la dreapta lui Dumnezeu, în slava cerului este «*un loc*» pregătit pentru oamenii mântuiți. Casa Tatălui este deschisă pentru primirea noastră; nimic nu mai stă în cale acestei primiri, numai faptul că nu toate sufletele au fost mântuite, acelea pe care Dumnezeu, Domnul, vrea să le aducă. Duhul Sfânt, care este pe pământ de când Isus, Domnul nostru, domnește în cer, încă mai cheamă: «*Veniți, căci totul este pregătit!*» Ce mesaj

---

¹⁴ Cuvântul «desăvârșească» are în epistola către Evrei, atunci când se folosește cu privire la Hristos, sensul de „destoinic” pentru o poziție de funcție.

minunat și ce timp de har pentru toate sufletele doritoare de mântuire! Dar și ce privilegiu pentru toți credincioșii, căroră Duhul Sfânt al lui Dumnezeu le dă mărturia că sunt copii ai lui Dumnezeu, să știe: Domnul este aproape! El vine iarăși și ne introduce în casa Tatălui. – Ei Îl aud strigând: «*Eu vin curând!*» Și ei răspund în Duhul, și împreună cu Duhul, Mirelui ceresc și Îi strigă întâmpinându-L: «*Amin. Vino Doamne Isus!*» (Apocalipsa 22,17.20) Da, ce prețios și totodată ce serios, în orice oră poate veni clipa binecuvântată, în care Domnul Își va împlini cuvântul și ne va lua acasă. El dorește cu mult mai mult să ne aibă acolo sus, decât ne putem noi dori să fim la El. Căci dragostea Lui pentru noi este cu mult mai mare decât dragostea noastră pentru El. Însă în măsura în care noi Îl iubim, dorința Lui după noi trezește și în inima noastră dorința aprinsă să fim în curând la El. Este adevărat:

„Numai dragostea hrănește dorința
După venirea Ta, Prieten minunat.”

Așteptarea venirii Domnului Isus este și rămâne exclusiv o chestiune a inimii: dacă El este subiectul sentimentelor noastre, dacă Persoana Sa este prețioasă pentru noi, atunci inima noastră va poposi deja acum acolo sus, unde ea este, așa cum Domnul Însuși a spus: «*Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.*» Dar dacă El este comoara, El ne poate striga: «*Mijlocul să vă fie încins, și luminile aprinse; și voi fiți asemenea oamenilor care-l așteaptă pe stăpânul lor!*» (Luca 12,34-35) În timp ce singura noastră speranță și dorință se îndreaptă spre El, pentru a-L vedea față către față, pe Cel care iubește sufletele noastre, atunci de la sine vom mărturisi cu credincioșie aici jos despre El. Așa cum odinioară Maria Magdalena era întristată la mormântul lui Isus, dar din locul acesta a avut voie să ducă ucenicilor cea mai mare veste, tot așa și inimile noastre nu vor fi satisfăcute de nimic altceva, decât numai să-L vadă pe El și să fie unite cu El, Cel care cu sângele Său ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu, și ca să fim mesagerii Lui credincioși. Fără El lumea este pentru noi ca și moartă, totodată un mormânt mare. Alți pot să-și găsească locuința aici și cu interesele lor pot fi legați de pământ; dar atâta timp cât Hristos nu este prezent, și acela, care Îl iubește cu adevărat, va umbla ca străin și pelerin pe pământ; și el nu va ști pentru ce el este în lume; dar va ști, numai dacă vrea să-L slujească pe Dumnezeu și să-L mărturisească și să-L preamărească prin cuvânt și umblare pe Domnul și Mântuitorul său, pe care Îl așteaptă să vină din cer. –

Încă odată îndreptăm atenția spre cuvintele minunate, în care Domnul ne făgăduiește revenirea Sa. El spune: «*Vin din nou și vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.*» Și ce minunat, când în ultima rugăciune spune Tatălui: «*Tată, vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii.*» Ce dragoste și ce intimitate întâlnim aici; ce cordial ne vorbește Domnul slavei; cât de clar se vede în rugăciunea adresată Tatălui dorința Lui mare după noi. O, ce speranță fericită, să fim în curând uniți cu El și toată veșnicia să fim la El! – Cu adevărat, față de aceste cuvinte numai «*robul rău*» poate spune: «*Stăpânul meu întârzie să vină.*» (Matei 24.48)

Nu putem nici trece cu vederea în Cuvântul lui Dumnezeu, în mod deosebit în epistole să constatăm, cum Duhul Sfânt se străduiește să ne îndrepte inimile spre «*răbdarea lui Hristos*» și spre «*dragostea lui Dumnezeu*» (2 Tesaloniceni 3,5). Hristos rabdă și așteaptă până va veni clipa când El va avea voie să ia pe ai Săi acasă din toate strâmtorările și suferințele din timpul de acum. Dar și noi răbdăm, dacă ne odihnim în dragostea de Tată a lui Dumnezeu, dacă cunoaștem răbdarea Domnului și savurăm credincioșia și scumpătatea Sa. Într-o astfel de stare inimile noastre nu vor putea să eșueze, să obosească, și mai ales să se facă asemenea cu lumea. –

Dar în ceea ce privește locuințele din casa Tatălui, în care Domnul în curând va lua pe ai Săi, Sfânta Scriptură vorbește puțin despre ele însele. Gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile oamenilor. Aceștia ar putea să simtă nevoia de a auzi multe despre lucrurile din cer, în timp ce ei nu cunosc dragostea minunată a inimii de Tată a lui Dumnezeu, și nici scumpătatea Persoanei

Mântuitorului și Domnului lor, sau nu le savurează așa cum se cuvine. Realmente sunt multe scrieri religioase, atât la păgâni și la turci, cât și la creștini cu descrieri minunate, pline de fantezie, ale locuințelor veșnice și a bucuriei sfinților. Dar toate acestea nu rezultă din Duhul lui Dumnezeu, și nici din necesitățile unei inimi ajunse la liniște în Domnul Isus. Acestea nu observă că în Cuvântul lui Dumnezeu lipsește o descriere deosebită și detaliată a locuințelor veșnice din casa Tatălui din cer. Există însă o descriere a miresei însăși, care în simbolul unei «*cetăți sfinte*» este văzută ca «*noul Ierusalim*» în momentul venirii ei pe pământ împreună cu Mirele, pentru ca împreună cu El să guverneze aici timp de o mie de ani (Apocalipsa 21,9 și versetele următoare); dar aceasta nu este descrierea locuințelor veșnice din casa Tatălui din cer. O astfel de descriere nu există! –

Dar chiar și în privința măreției și frumuseții acestei «*cetăți*» sau a timpului Împărăției de o mie de ani a lui Hristos pe pământ, creștinul spiritual, cu judecată, va spune împreună cu poetul:

Nu spre cetatea cea cu străzile de aur
Inima-mi se-ndreaptă copleșită de mult dor;
Fiindcă sunt al Domnului meu scump tezaur,
Doresc veșnic Lui să mă închin și să-L ador.

Cuvântul lui Dumnezeu, în ceea ce spune despre locuința veșnică a copiilor lui Dumnezeu, se referă la Ființa lui Dumnezeu și la nevoile vieții noi și ale inimii curate, fără de care «*nimeni nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu*», nimeni nu poate «*vedea pe Dumnezeu*». (Ioan 3,3; Matei 5,8)

Pentru inima firească și pentru natura veche păcătoasă, apropierea sfântă de Dumnezeu și locuința Sa nu ar fi un cămin și nici fericire, și numai chin și groază. Așa a strigat și Iacov la Betel, atunci când el s-a văzut la «*porțile cerului*», chiar dacă era numai în vis: «*Cât de îngrozitor este locul acesta!*» - Și toți cei care pe pământ au primit numai o rază de lumină din Locul preasfânt al lui Dumnezeu, au strigat: «*Vai de mine! Pentru că sunt pierdut.*» (Isaia 6,5) Dar pentru că s-au judecat singuri în ziua mântuirii și în timpul harului, au găsit mântuirea și au primit har. Și de îndată ce inima a fost împăcată cu Dumnezeu și a fost curățită și a primit harul nemărginit al lui Dumnezeu, ea s-a îndreptat grăbită spre El cu dorința și cu strigătul psalmistului: «*Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne al oștirilor.*» «*Sufletul meu însetează după Tine.*» (Psalm 63) «*Cum dorește cerbul izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu. Când voi veni și mă voi arăta înaintea Lui?*» (Psalm 42)

Dumnezeu, care deci contează pe sentimentele copiilor Săi, ne spune în Cuvântul Său de fapt numai două lucruri despre căminul nostru veșnic. Și aceasta ne este pe deplin suficient. El ne spune mai întâi, că el este «*casa Tatălui*». (Ioan 14) Vorbește cu un copil candid, aflat în străinătate, despre casa lui părintească. Privește cum i se luminează privirea, cum îi strălucesc ochii, cum îi bate inima! De ce? – Ah, nu pentru că probabil casa are un fronton impunător, o fațadă uriașă, mare, încăperi mari, are un amplasament minunat și împrejurimi minunate; nu, nu! Chiar dacă casa părintească ar fi o colibă și ar fi situată undeva într-un colț pierdut al pământului, dacă ar fi în nisipul stepei, inima se îndreaptă într-acolo, deoarece acolo este tatăl. El răspândește fericire și strălucire. De câtă dragoste nu a avut parte copilul de la el, începând din primele zile ale lui! –

Tot așa este și cu noi, copiii lui Dumnezeu! – Că ea este casa Tatălui, spre care călătorim, din cauza acesta pentru noi este hotărâtă o bogăție nespus de mare de slavă, casa Tatălui, pe care noi L-am cunoscut deja acum în plinătatea dragostei Sale, în măreția și slava puterii Sale și a harului Său. Când Filip în neștiința lui spune lui Isus, pe când Acesta vorbea cu el despre Tatăl și despre casa Tatălui: «*Doamne, arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns*», atunci noi ar trebui să putem spune cu certitudine: noi am cunoscut pe Tatăl în dragostea Sa în Hristos Isus, și realmente, ne este de ajuns!

Cu inimi fericite ne ridicăm privirile în sus spre Dumnezeu, ținta minunată, și cântăm:

Acolo-n marea binecuvântare, / Din depărtare când eu voi sosi,
Îmi va veni-n întâmpinare / El, Dumnezeu și Tatăl meu din veșnicii.
Iubirea care mă va-ntâmpina acolo sus, / Și cu-a ei slavă mă va-mpresura,
Mi-a îndulcit aici pustia de nespus, / Și totdeauna-a fost de partea mea.

Da, ce speranță, ce fericire, să mergi la Dumnezeu, Tatăl, în curând să fi veșnic la El în casa Tatălui!

Cea de-a doua comunicare, pe care Cuvântul lui Dumnezeu ne-o face cu privire la partea noastră veșnică și căminul nostru veșnic este, că acolo noi vom fi «*la Hristos*». Ce scurt este acest cuvânt și cât spune de mult, cât de bogat și cât de plin de conținut! – Ni se spune într-un mod plin de dragoste felul cum Domnul ne făgăduiește venirea Sa și luarea noastră la El, când El spune: „*Vreau să vă iau la Mine, pentru ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi*”. – El nu este mulțumit cu ceva mai puțin, dar nici noi. Să mergi la Isus, să fi la El, aceasta este pentru sufletul care Îl cunoaște, esența întregii fericiri. Apostolul spune: «*Doresc să plec și să fiu împreună cu Hristos*.» (Filipeni 1,23) Domnul știe ce înseamnă pentru ai Săi să fie în apropierea Sa, să fie împreună cu El. De aceea El spune tâlharului de pe cruce, care în ceasul al unsprezecelea s-a întors la El: «*Astăzi vei fi cu Mine în paradis!*» Tot așa vorbește Duhul Sfânt, când vorbește cu credincioșii despre fericirea lor din cer. Despre starea actuală a celor adormiți în Hristos El spune numai, că ei sunt «*afară din trup și sunt acasă la Domnul*» (2 Corinteni 5,8). Și când El vorbește cu ei despre partea și fericirea lor veșnică, El le spune prin apostol tot așa de scurt: «*Vom fi întotdeauna împreună cu Domnul*». (1 Tesaloniceni 4,17)

Dacă chiar numai slaba trăire aici pe pământ a prezenței Domnului constituie bucuria și fericirea credinciosului, ce va fi când pe deplin și veșnic, trup, suflet și duh vom fi la Domnul! Ce poate fi mai înalt în timp și veșnicie, decât părtășia cu Tatăl și cu Fiul? Nimic de pe pământ și nimic din cer. – Ah, așa de des aici pe pământ această părtășie fericită este distrusă și tulburată! Păcatul care locuiește în noi, pofta lumii și viclenia dușmanului întrerup părtășia noastră fericită cu Domnul așa de des și în felul acesta ne răpesc anumite binecuvântări. Însă acolo sus la dreapta lui Dumnezeu, la Isus, Domnul, unde «*vom purta chipul Celui ceresc, așa cum am purtat chipul celui pământesc*», unde noi pentru totdeauna și pe deplin vom fi eliberați de puterea dușmanului, unde nu se mai apropie de noi nici o ispită a păcatului și lumii, unde toate suferințele pământești vor fi înapoia noastră, unde va dispărea tot ce aparține vechii creații, acolo nu este nici un deranj. Da, acolo bucuria și fericirea noastră nu vor fi tulburate, deoarece acolo părtășia cu Tatăl și cu Fiul va fi deplină și veșnică.

Făgăduința dată biruitorilor în scrisoarea deschisă către Filadelfia ne face să cunoaștem ceva din fericirea acelei părtășii veșnic netulburate. Citim acolo: «*Pe învingător îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară nicidecum; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele meu cel nou.*» (Apocalipsa 3,12) Desigur acest cuvânt poartă amprenta cărții în care se găsește, potrivit împrejurărilor deosebite ale credincioșilor din Filadelfia, dar totuși ne arată cum învingătorii și sfinții își găsesc fericirea tocmai prin legătura lor veșnică și identificarea lor cu Hristos. El Însuși vrea acolo, așa cum El ne spune, să scrie pe noi Numele Dumnezeului Său, numele cetății Dumnezeului Său și Numele Său cel nou! El știe, că ceea ce constituie bucuria Sa este și bucuria noastră; de aceea El ne atribuie concordanță deplină cu El, unitate deplină cu El. -

Toată strălucirea cerului, toată măreția și gloria, care cu siguranță se vor găsi acolo, nu ne-ar putea satisface, nu ne-ar putea face fericiți, dacă Isus, Mântuitorul și Domnul nostru nu ar fi acolo! Dorim să cântăm, așa cum se spune într-o cântare:

Ce ar fi cerul fără Tine,
Și toată slava?

Ne-am întoarce pe acest pământ sărman și am vrea mai bine să fim în valea plângerii cu Isus și chiar de ar fi numai în credință și în Duhul Sfânt, decât să fim acolo în sala de nuntă fără El! –

Și cât este de prețios! Citim despre acel loc fericit: «*Nu va mai ieși afară nicidecum!*» - Nu numai că acolo nu va mai fi nici un deranj, ci acolo nu va mai exista nici o încetare, nici un sfârșit al părtășiei veșnice, fericite, a celor mântuiți. Noi înșine constituim cetatea nouă¹⁵, al cărei nume îl scrie pe noi Isus, Domnul și Mântuitorul nostru; dar noi vom purta și Numele Dumnezeului Său, care acum este și Dumnezeu nostru și Tatăl nostru, și noi vom purta și Numele Său, acesta este Numele Său propriu-zis, și anume, Numele Său nou. Deci sunt trei Nume, cu care noi vom fi desemnați în veșnicie: cu Numele Tatălui, cu numele miresei Mielului și cu Numele Domnului Isus. O apartenență de nedesfăcut și cu aceasta ne este asigurată și arătată o conviețuire veșnică. – Când auzim despre aceste trei nume ne gândim la cuvintele Domnului din rugăciunea Sa minunată adresată Tatălui, înainte ca El să plece de la noi. El spune: «*Tu Mi i-ai dat.*» (Ioan 17,6) Aici avem iarăși pe aceștia trei, și anume în aceeași ordine: pe Tatăl, mireasa și pe Fiul. – Și de asemenea noi auzim pe Domnul rugându-Se: «*Tată, vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu.*» (Ioan 17,24)

Cu câtă plăcere Tatăl va împlini dorința – da, este mai mult decât o dorință, căci se spune «*vreau!*» – Fiului Său și va lăsa mireasa Sa să locuiască împreună cu El, Fiul dragostei Sale, care L-a glorificat nespus de mult în viață și în moarte, în casa Tatălui! – Atunci planul de har al lui Tatălui cu noi va fi împlinit spre glorificarea Fiului Său, dar și dorința Domnului nostru după noi, proprietatea Sa scump răscumpărată, va fi satisfăcută. Atunci El va avea la Sine «*plata durerilor Sale*» - și ce dureri au fost ca durerile Sale? – El vede «*rodul muncii sufletului Său*» strâns în jurul Său – și ce osteneală se va asemăna vreodată cu osteneala Sa? - «*și El va fi satisfăcut.*» (Isaia 53,11) Da, dacă noi putem cânta, așa cum am spus: „Ce ar fi cerul fără Tine?” noi putem spune și cu reverență și plini de adorare despre Isus, Domnul nostru scump: „Ce ar fi pentru El cerul fără noi?” – Căci El este Negustorul «*care caută perle frumoase; și, găsind o perlă de mare valoare, a mers și a vândut tot ce avea și a cumpărat-o.*» (Matei 13,45.46¹⁶) «*El a iubit Adunarea¹⁷ și S-a dat pe Sine Însuși* (deci nu numai «*tot ce avea*») *pentru ea.*» (Efeseni 5,25) «*Pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea.*» (Evrei 12,2) Și acum, când «*S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu*», vrea să aibă pe ai Săi la Sine. Aceasta este dorința Lui aprinsă și voința divină, așa cum ne spune Cuvântul Său.

Așa cum am văzut, Cuvântul lui Dumnezeu nu ne face descrieri deosebite despre locuința propriu-zisă și veșnică a copiilor lui Dumnezeu și tot așa nu ne dă nici o relatare, așa cum și-ar dori-o oamenii, despre lucrurile veșnice și împrejurările din casa Tatălui, așa cum ar fi de exemplu preocuparea noastră în fericirea veșnică. Chiar dacă fantezia omenească, de cele mai multe ori cu mâini nelegiuite, ar vrea și aici să dea voalul la o parte, copilul lui Dumnezeu cu judecată, cu înțelegere spirituală, nu dorește după aceasta, și, așa cum am spus mai înainte, nu dorește o descriere a locuințelor cerești veșnice, unde vom locui. El știe, că acolo, la ținta lor, în casa Tatălui fericită, copiii lui Dumnezeu vor fi toată veșnicia corespunzător chemării și poziției lor înalte, spre cea mai înaltă glorificare a lui Dumnezeu, spre fericirea lor. –

Cu siguranță puținele aluzii, pe care Cuvântul lui Dumnezeu le face cu privire la existența și lucrarea noastră în cer, și anume prin simboluri din viața aceasta pământească, vor fi cu mult depășite de realitate. Așa citim, că Domnul «*vrea*» să slujească alor Săi în casa Tatălui, pentru

---

¹⁵ Aceasta este «mireasa, soția Mielului» (Apocalipsa 21,9).

¹⁶ Larg răspândită sau aproape general răspândită este însă părerea, că negustorul din pilda aceea înseamnă păcătosul sărman și perla ar fi Isus. Dar păcătosul a cumpărat pe Isus sau Isus a cumpărat pe păcătos? Cu siguranță, Isus l-a cumpărat pe păcătos. Păcătosul nu avea nimic altceva decât numai murdăria păcatului și vină; ce ar fi putut el să cumpere? – (compară și cu Luca 15,1-7; Ioan 15,16; Apocalipsa 5,9 și multe alte locuri din Scriptură)

¹⁷ Sau Biserica (în greacă = ecclesia): Mireasa Sa.

slujirea credincioasă pe care ei au făcut-o pentru El în valea întunecoasă a pământului. (Luca 12,37) Auzim în continuare, că acolo credincioșii «*vor urma pe Miel*», pe Isus, oriunde va merge El, și că El «*îi va păstori și îi va duce la izvoarele apelor vieții*». (Apocalipsa 7,17) De asemenea noi vom fi îmbrăcați în alb, «*strălucitor și curat*» și vom fi încoronați cu «*cununi de aur*» (Apocalipsa 4,4; 19,8); și cântând vom glorifica pe Dumnezeu și pe Miel printr-o cântare nouă. (Apocalipsa 5,9-14) Dacă credinciosul va fi întrebat: ne vom vedea, ne vom recunoaște și ne vom înțelege noi unul pe altul în cer, el va răspunde: da, fără îndoială!¹⁸ Căci acolo în casa Tatălui va fi ce este desăvârșit, tot ce este în parte, care pe pământ s-a simțit așa de dureros în familia lui Dumnezeu, și chiar și în umblarea și părtășia unii cu alții, va fi dispărut pentru totdeauna. O!, familie a lui Dumnezeu, cât de eliberată și de fericită vei fi tu veșnic acasă înaintea Feței Tatălui!

Poetul Spitta în cunoscuta cântare „Cum ne va fi?”, după ce el mai înainte într-o strofă a cântat fericirea mare, cea mai înaltă măsură a fericirii pentru privilegiul de a-L vedea pe Domnul, „pe Fiu în plinătatea Dumnezeirii Sale”, spune în privința aceasta:

Vom vedea ochii, care cândva au vărsat lacrimi
din cauza durerilor oamenilor și a împietririi inimii,
rănile, care au vărsat sângele scump
ce ne-a eliberat de moartea veșnică.

„Cum ne vom simți când prin spațiul ceresc,
Cu mântuiții mână-n mână călătorind
La tronul vieții, unde pomii vieții cresc,
Proaspăt ca-n a treia zi a facerii foșnind;
Unde ochiul nu se-nchide, inima nu se răcește,
Nici dureri, nici suferinți, nici moarea nu ne chinuiește.”

Dar dacă Dumnezeu ar fi vrut să ne descrie mai îndeaproape în timpul acesta toată bucuria și fericirea părții noastre veșnice și a căminului veșnic, ar fi fost posibil aceasta? Nu lipsesc în vorbirea noastră cuvintele pentru a face aceasta, și sunt în viața noastră pământească simboluri și relații suficiente, prin care să ni se facă cunoscut ce «*a pregătit Dumnezeu pentru aceia care Îl iubesc*»? Și ar putea duhul nostru prost să înțeleagă aici și inima noastră în acest trup al slăbiciunii să suporte fericirea și bogăția, pe care le vom moșteni în curând acolo sus? Și ar fi bine pentru noi, dacă ochiul nostru acum, când suntem așa de puțin spirituali, ar fi îndreptat spre lucrurile exterioare, și nu spre Isus, Domnul nostru? – Dumnezeu nu ar putea face aceasta. Duhul Sfânt vrea să ne dea mărturie despre El, să ne vorbească despre El și să-L glorifice! – Putem recunoaște la apostolul Pavel cum acționează Dumnezeu. Pavel, deoarece era «*un om în Hristos*», a putut fi răpit «*în al treilea cer*». Acolo a auzit cuvinte, pe care omul nu le poate spune și nu are voie să le spună. Dar începând de aici înainte a fost această glorie ținta ochilor săi pe cărarea vieții sale prin lumea întunecată, plină de osteneală? O, nu. Să se citească epistola către Filipeni, în mod deosebit capitolul 3, cum ținta a rămas numai Hristos; cum el a dorit «*să-L cunoască pe El*» și «*să-L apuce*» și să fie «*transformat*» asemenea Lui. Da, scump împreună cu mine călător și moștenitor al gloriei veșnice, noi Îl vom vedea pe Isus; aceasta este dorința inimii noastre. Și «*vom fi ca El, pentru că-L vom vedea cum este*»; și vom fi la El pentru totdeauna.

Să ne îndreptăm spre locul cunoscut din Apocalipsa, în care Dumnezeu ne lasă să aruncăm o ultimă privire în starea veșnică a lucrurilor; când primul pământ și primul cer au trecut și totul a devenit nou. Auzim acolo, prezentat pe scurt, descrierea minunată: «*Iată cortul lui Dumnezeu*

---

¹⁸ Compară cu Matei 17,1-8; Luca 16,23, unde este vorba numai de transfigurarea Domnului și de recunoașterea a doi sfinți pe pământ și despre o recunoaștere în iad. Dar dacă Cuvântul lui Dumnezeu ne arată o recunoaștere aici, cu cât mai mult trebuie să fie aceasta în cer! Da, acolo se va împlini pe deplin ceea ce Petru a recunoscut pe munte: «Este bine să fim aici!»

este cu oamenii și El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Său, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor. Și El va șterge orice lacrimă din ochii lor; și moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici chin nu va mai fi, pentru că cele dintâi au trecut.» (Apocalipsa 21,3.4)

Odihna de sabbat veșnică, pe care Dumnezeu a păstrat-o pentru poporul Său, va fi atunci venită. Dar și odihna lui Dumnezeu va fi venit atunci. – Când Dumnezeu a creat pământul actual, atunci El a privit la tot ce a făcut și iată, erau foarte bune; și se spune: «*El S-a odihnit de toată lucrarea Sa.*» Când după aceea a venit păcatul în lume cu toate nenorocirile lui și a despărțit pe oameni de El, atunci Dumnezeu a început din nou să lucreze, așa cum a spus Domnul și Mântuitorul, atunci când a dezarmat pe cărturari și farisei în ziua de sabbat la vindecarea unui bolnav: «*Tatăl Meu lucrează până acum și Eu de asemenea lucrez.*» Însă atunci, când ce este vechi a trecut și totul a devenit nou, când făgăduitul cer nou și pământul nou vor fi prezente, în care va locui dreptatea lui Dumnezeu (2 Petru 3,13), atunci Dumnezeu Se va odihni din nou și anume cu o odihnă veșnică. Marea lucrare a dragostei Sale va fi atunci terminată. Planurile Lui veșnice vor fi împlinite spre biruința și lauda veșnică a harului Său prin Isus Hristos, Domnul nostru. Pe baza sângelui Mielului lui Dumnezeu, care a îndepărtat păcatul lumii și odată cu păcatul și moartea, va fi un pământ nou și deasupra lui un cer nou. Dumnezeu va locui atunci veșnic sub laudele celor mântuiți ai Săi.

În mijlocul tuturor sfinților și mântuiților din toate timpurile și „perioadele de timp”, «*Adunarea*» sau «*Adunarea celor întâi-născuți*» (Evrei 12,23), care este Mireasa și plinătatea lui Hristos, va ocupa un loc deosebit și privilegiat, și ea îl va păstra. Ea, care deja aici în smerenia ei a fost «*locuința lui Dumnezeu în Duhul*» și «*Templul Dumnezeului cel viu*» (2 Corinteni 6,16; Efeseni 2,22), se va numi acolo în gloria veșnică așa de frumos «*cortul lui Dumnezeu*»¹⁹: «*Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii!*»²⁰ - Și cu toate că Dumnezeu are multe familii²¹ și din El «*și trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ*» (Efeseni 3,15), totuși între toate acestea este numai una, ai cărei membrii, răscumpărați prin sângele lui Hristos «*din orice seminție și limbă și popor și națiune*» (Apocalipsa 5,9) și «*toți au fost botezați de un singur Duh într-un singur trup*» (1 Corinteni 12,13) sunt intim legați cu Isus, Fiul lui Dumnezeu, ca «*Întâiul născut dintre mai mulți frați*» și sunt uniți veșnic cu El într-un întreg viu și anume în poziția Sa sublimă, în care El domnește ca și Cap peste orice stăpânire și autoritate. (citește Efeseni 1,20-23) Și această o familie suntem noi, noi, copiii lui Dumnezeu, din a căror inimă se înalță prin Duhul Sfânt spre Dumnezeu strigătul: «*Ava, Tată*». (Ioan 1,12; Romani 8,14-16) Și în această descriere a fericirii noastre veșnice (Apocalipsa 21,1-7) găsim ca esență scoasă în evidență apropierea și părăsirea cu Dumnezeu.

Când în afară de aceasta este vorba de lucrurile referitoare la fericire, atunci nu sunt prezentate acelea, care sunt acolo, ci acelea care nu se găsesc acolo: «*întristare*», «*strigăt*», «*chin*» și «*moarte*». Ah, noi cunoaștem, și chiar foarte bine, aceste urmări amare ale decăderii de la Dumnezeu, aceste roade îngrozitoare ale păcatului. Cât de mult au suferit și au oftat toți mântuiții din cauza lor în această lume și în acest pustiu! Dar acum toate acestea sunt veșnic îndepărtate. Dumnezeu, dimpotrivă, este așa de aproape de noi, că El cu o mână ne șterge lacrimile, nouă și tuturor celor mântuiți, și ne mângâie cu privire la toate suferințele pământești. Da, este adevărat, «*suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu gloria viitoare, care va fi descoperită față de noi*».

Credincios preaiubit, noi încă mai suntem aici, pe cărarea îngustă spre casa Tatălui veșnică. Poetul ne spune:

---

¹⁹ Compară Apocalipsa 21 versetele 2 și 3 cu versetele 9 și 10.

²⁰ Deci în afară de «cortul lui Dumnezeu» (mireasa lui Hristos) vor fi acolo și „oameni” sfinți. Aceștia sunt credincioșii din diferite timpuri și perioade de timp de pe pământ, înainte de Avraam și de la Avraam; și mai târziu credincioșii din Israel din legământul nou și cei dintre „națiuni” (păgânii), care s-au întors la Dumnezeu în timpul Împărăției de o mie de ani, care aici nu vor mai fi diferențiați în starea lor veșnică.

²¹ Îngeri cu diferite gradații și oameni din diferite perioade de timp.

Curaj, cărarea abruptă s-o suim!
Merită sudoarea, efortul să-l dorim,
Să mergem zorind, acolo să sosim,
Unde Domnul dă mai mult decât gândim.

Da, să perseverăm, să fim credincioși! Ce har ne-a întâmpinat, pe noi care nu eram decât niște păcătoși, «*copii ai mâniei, ca și ceilalți*», dar acum suntem copiii preaiubiți ai lui Dumnezeu! Chemați de Dumnezeu afară din pierzare potrivit planului veșnic, curățiți și salvați prin sângele lui Hristos, acum noi ca și copii ai lui Dumnezeu am fost făcuți corespunzători gloriei veșnice, care este înaintea noastră. Noi parcurgem o lume dușmană față de Dumnezeu, care a fost deja judecată, care a lepădat pe Fiul lui Dumnezeu și L-a omorât, și pe noi nu ne cunoaște și nu ne iubește, da, ne urăște, căci noi nu suntem din ea. Dar cât este de bine, că noi am fost chemați și am fost făcuți capabili să fim «*imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți*». (Efeseni 5,1) Și Dumnezeu în harul Său vrea să ne dea nouă, pelerinilor, copiilor și moștenitorilor Săi, tot ce avem nevoie ca să-L putem glorifica aici pe pământ și să fie spre fericirea noastră pe cărarea îngustă spre casa Tatălui veșnică, spre apropiata țintă veșnică. «*Ceea ce nici un ochi nu a văzut, nici o ureche nu a auzit și la inima niciunui om nu s-a suit*» - ceea ce El acolo sus ne-a pregătit - «*ne-a descoperit prin Duhul Său*».

În măsura în care noi suntem copii smeriți și ascultători, Duhul Sfânt ne arată partea noastră, ne lasă să cunoaștem inima și dragostea Tatălui și să savurăm izvorul veșnic al sfințirii noastre. Cu adevărat, dacă umblăm cu credincioșie pe urmele Domnului, pe care El ni le-a lăsat aici, atunci vom rămâne în dragostea Tatălui; și în bucuria Lui vom jubila în Duhul Sfânt: «*Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu. ... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu!*» (1 Ioan 3,1.2)